

120
 , més o menys a taula , amb estrangers, També.

III., conduït en un principi com a cantant, però després acusada.
Bona consciència d'anglès i francès. Atractiu físic molt cinematogràfic. Efectivament, va ésser descobert per un productor a una localitat d'estiu del País Valencià i va marxar al poc de temps a Madrid, on era r e i d a t. Es actor de cinema i ha intervingut en molts papers de protagonista, però sobretot en secundaris, tant en pel·lícules espanyoles com en coproduccions. Sense dubte, el més conscient, seriós i positiu de tot aquest grup, malgrat la inconsciència i inestabilitat dels seus anys d'adolescència. Poc culturalitzat, però molt intel·ligent i astut.

d) Respecte d'aquest personatge, podríem emprar una frase molt tòpica: "Era humà com la mateixa vida". Orfe de pares, ja en l'adolescència va inserir-se al grup, va participar de la seva vida i de la feina, però disposava de capacitat afectiva i de gran valor humà. Va casar-se molt jove amb una estrangera, i des d'aleshores, encara que mantenia relacions amistoses amb els altres elements del grup, gran part del seu temps l'absorbia el servei militar, i per les tardes treballava com a representant. La dona estudiava literatura espanyola; era de racionalitat suau, atenta, sensible, intel·ligent, amb una bona cultura i amb aquell gran encant que la gent moderna té en la seva afició pels símbols. Alternava moments de dolçor amb altres de depressió o agressivitat, i seves mitificacions ni estimatives, era, per a qui la coneixia, quelcom així com un personatge d'una pel·lícula de Bergman (la Thulin per exemple) o d'obra de Strindberg. Passaven estretors econòmiques, però tenien un gran sentit poètic i una enorme elegància de viure que contagiava a tothom. Ell aprofitava les estones que tenia lliures per a llegir, en especial novel·la contemporània, i encara que era agnòstic mantenia, de vegades, llargues converses sobre problemes religiosos. Políticament podria ser qualificat de "progre", més o menys dins d'una línia social-democràtica. Gran valoració de les dimensions afectives. Orga nitzaven un autèntic culte a l'amor i a l'amistat. No constituïen pas un matrimoni tancat, tot el contrari: formaven, dins d'aques-

121

ta subcultura, un subgrup amb un jove advocat (un al·lègore per sava ser escriptor) i amb el personatge L. del grup d'independents, exposant tot seguit. Aquesta forta integració de tots quatre personatges ve motivada per, per alguns elements de l'entorn, es'ls anomena "el quartet de València" (emprant la terminologia del novel·lista Laurence Durrell, autor de la famosa tetralogia: El quartet de Alexandria).

Se'n ve anar a mitats de la dècada a Estocolm. Han tingut descendència. Molt de temps en temps venen a passar l'estiu a València.

B- Independents

Es tracta un conglomerat de personatges relacionats amb el grup anterior i amb el següent, convivia amb els mateixos ambients, observant una conducta semblant i emprant el mateix subllenguatge, una drillanyat, de burgesia de Terrano (avui ja està a altres classes socials i que es caracteritza per un emprament, molt de saltatelles i de reiteratiu, de la paraula "macho", en la convivència amb els amics o coneguts). Analtzarem breument tots aquests elements que mai no ven integrats fortament en cap dels altres subgrups:

1.: 18 anys en començar la dècada. Estudiant de Preuniversitari. Després, en no aprovar-lo, va començar estudis d'Assistent Tèctic Sanitari, que tampoc no va acabar. El seu bon proper batxillerat li proporcionava una certa cultura iització, molt plena de tòpics, sense dubte, però més elevada que la de molts dels elements d'aquesta subcultura de "rebels burgesos". En religió, no practicant i anticlerical, encara que es era "deïsta" al seu mode i manera; políticament, liberal (si pot valer aquest terme tan ambigu). -- Pertanyent a la classe mitjana. Molt inestable, nerviós i dinàmic, amb una gran noblesa i bondat. Molt fidel als valors afectius. Li agradava fer favores i ajudar els seus amics. Acusat de signe triumphalistes. Admirava els ídols de moda: Elvis, Halliday, Cliff Richard, Talantano... i, sobretot, sentia veneració per Ray Charles. Afirmava molt a sovint que no li seria inconvenient

a tra-plantar-li un ull ~~seu~~ al conegut cantant negre, tot i que no li feia molta gràcia quedar-se'n tort. Va començar a cantar en un conjunt, en festivals diumengers que s'organitzaven als col·legis. Per la tarda i la nit, als locals que sovintava, entretenia els seus amics, amb la guitarra, cantant els hit-parades del moment. Bavia molt. Era sumament coneguda la seua afició pel sub-lluir. També violent en algunes ocasions, però més aviat com a autodefensa o quan la intoxicació atílica excitava la seua índole, ja de per sí inagtable i nerviosa. Normalment, tenia fama de pacífic i de bona persona, i sempre va estar molt ben volgut i estimat per tots els membres d'aquesta subcultura.

Va mantenir-hi, en ocasions, relacions amb estrangeres, àdhuc amb un cert climax idil·lic (l'amor d'estiu mitificat a les cançons de d'aquell moment), però hi passava grans temporades (en l'hivern preferentment) en un autèntic o estat d'asexualment.

Com a cantant no va tenir-ne èxit i no va esdevenir, com desitjava, el Calentano espanyol. Admirava també molt a Raimon i, fins i tot, va compondre algunes cançons amb lletra en català. El seu dèficit per la velocitat i la seua afició molt propensa a situacions maníacs -de reaccions, el van conduir, di esportadament, a diverses peripècies, originats per agafar els cotxes dels seus amics i llançar-se, sense permís de conduir, en nit tancada, per la carretera de Madrid o la de Barcelona. En una ocasió va veure's obligat a portar gasoli a d'un altre cotxe (amb el clàssic sistema de la bomba) per manca de diners per a proveir-se a una gasolinera. Aquesta decisió per a perdre la por en les situacions de perill, i acostumat a les seues actuacions excèntriques en públic, li impulsaven, de vegades, a un comportament peru, però del tot es ontani i innocent: sortir a la pista d'un paradior faller a ballar com a companyant de Rita avona, mentre la cantant italiana interpretava si la avessi un maritello, intentar "ligar" amb la Livia Vertan i amb la francesa Herdy en una altra ocasió; donar

de beure amb el seu got a un gos rodair, mentre es prenia un cube-lliure a un quiesc públic... Anècdotes d'aque ta índole feien d'ell un personatge "chaplínesc" o emmarcat a s films - tendres i humorístics de Jacques Tati.

Actualment treballa a Barcelona, després d'haver romangut algun temps en la pressó, ~~per~~ a conseqüència dels seus porcosos. Sembla que li ha arribat ja el moment de la integració.

T., A., i J.: molt ~~afiliats~~ a la música moderna i components d'un conjunt. J., bateria, T., cantant (anteriorment havia format part d'un duo, l'aparició del qual havia estat paral·lela a la de Ramon Arusa i Manuel de la Calva a Barcelona, arribant a gravar un disc). Estudis de comerç (T.), batxillerat (J.) i també de comerç (A.). Classes mitjanes bena tant. Precursors de l'unisex. A., limitat a cantar a les tavernes tan sols, es dedicava per complet als seus estudis. A. i J. hi e tan avui casats. J., continua amb la seua ofició per la música (és bateria d'un conjunt de música progressiva). T., molt culturalitzat, preocupacions religioses i polítiques, ofició al teatre i al cinema, conscient, als començaments de la dècada, de la montée juveníola que s'apropava, i dels canvis ideològics i formals que se n'anaven a o arar. Va mantenir-hi contactes amb grups radicals y universitaris. Interromput els seus estudis i amb poques possibilitats de triomf com a cantant, confià a resoldre el seu problema professional a través de les public relations amb estrangers. I efectivament, de tota aquesta subcultura és l'únic que ho va assolir. Es va casar amb una americana i a l'actualitat viu a Xicago, en condicions molt ~~afavoridores~~.

E. i O.: els intel·lectuals, sense dubte, de la subcultura. El primer és actualment ~~estudiant~~ d'Institut i a estudiis de la contracultura americana. També experimenta un gran interès cap a la sociologia. El segon és escriptor i professor universitari. Ja en aquella època, mentre concluïen el batxillerat i començaven l'urs estudis de filosofia i lletres, es destacava en ells excel·lents qualitats com a escriptors. Van ésser l'element no més moderat de la subcultura, sí, però, aquell que va i tal·lisa un it

zar-se en la rebel·lia. Van viatjar molt per l'estranger: Europa i Amèrica. Possien ja des d'aleshores bons coneixements del francès i de l'anglès, i mantenien relacions amb els anglesos, i E., es especialment, amb els liberals (principals d'aquesta subcultura, e especial amb l'anàlisi a l'apartat a). Pertanyent a la burgesia benestant representaven coses típiques en què la rebel·lia cercava com a contrapunt la "nostàlgia del gang". J. i F. li agradava l'aventurisme de sovintajar els bars de prostitutes de la zona del port, i F. encara va escriure una novel·la i alguns dels seus capítols s'arriba a jugar a l'herba de les vides del riu. Aquestes fugides norrealistes contrastaven molt amb l'apoliticisme que tota la vida personal demostrava, tant en la seva forma de vestir clàssica (emprava més la jaqueta i la corbata que no pas els pull-overs o cagadores) com en el seu aspecte de bon col·legial ben plantat, seriós, afatigat en parlar com a científic explicant qüestions transcendents i amb un cert ritme d'emergir existencial. J., pel contrari, va fer i seguir essent molt eficient a la vida militar, si a això li addicionem la herba, més que aspecte professoral seguia essent el noi que a la subcultura va apuntar al propi temps que la llibertat de viure la necessitat d'un contextatisme més ampli i conscienciats.

Els germans J. i F., i una altra parella de germans, J. i J.L.: els primers incompatibilitat nouada amb la família. J. hi és ja casat i viu a l'estranger. Aleshores, comença els seus estudis d'enginyeria i arriba a aconseguir el títol. El col·legi d'adaptació de F. és més agut. Avui manté relacions amb l'elitè hippie de València. Va projectar marxar a treballar a l'Àfrica, però malgrat la seva mobilitat es'l seguia veient molt a sovint per València. J. i F. eren molt diferents. J. és molt cordial, simpàtic i bonic. F. força agressiu, a conseqüència de la seva inadaptació. Sovintajaven molt el barri rià amb mode de resoldre llurs problemes sexuals, però també mantenien, especialment J. (que va estudiar l'últim curs de batxillerat a Mèrica i amb un grup d'estudiants va ésser rebut a la Casa Blanca pel president John F. Kennec-

dy, i posseïa con èlements d'idiomes) relacions freqüents amb estrangers. [G. i J.L. estudiaven, respectivament, Comerç i enginyeria industrial. Dos dels elements més joves de la subcultura.

. era molt independent, i J.L. prou rusil·lanin, però amb grans valors humans. Van mantenir connexions amb el grup denominat 1 Moscow. D'aquells, R.V. va estar molt amic de J.L. i en a tior també sortien amb estrangers, i J.L. tocava la guitarra i cantava molt bé.

R.: se recorda dins del context de la subcultura l'element, la rebel·lia del qual, i inadaptació, va traspassar els límits del normal, incorrent en actes delictius. Va realitzar, de companyia d'altres amics, un furt en una botiga. Van estar processats força temps i com l'assumpte arribà fins al Tribunal Suprem, va poder estar prou de temps gaudint de la llibertat provisional.

Partanyent a la classe mitjana, era orfe de mare, i tot i que li agradava molt la diversió, la seva mentalitat era molt puritana. Havia estudiat batxillerat en col·legi de religioses, patint forts complexos de culpabilitat i en ocasions acompanyava la seva rebel·lia i diversió amb la pràctica de sagraments (recorria en ocasions al seu director espiritual) i censurava cruament tot queixat contra el sistema. Més que d'ligar amb estrangers sortia amb amigues i tenia una certa propensió a l'enamorament. Malgrat els seus processos, era un dels elements de mentalitat més reaccionària de la subcultura i en vivia una contradicció constant de teoria i praxis. Se plaia en aquesta dicotomia maniquea del bo-dolent, virtut-pecat. Va complir la seva condemna uns quants anys, i actualment resideix a Barcelona i hi és treballant. Segons les últimes informacions, hi és a punt de casar-se.

El fill de la subcultura.

Va consistir en un grup nascut en les cafeteries de la zona del Gran Via del Barquès del Gòria, poc després de l'aparició del grup primari. No és que fossin simplement imitadors dels líders de la subcultura, però un cert mimetisme i llurs estrates relacionades amb els anteriors personatges els donen perfecta inserció en la

mateix, car tot i que menor d'edat, aquest gru d'adolescents, amb més o menys 18 anys, van organitzar-se com una colla, sota el qualificatiu de "El Monstruo" (com designant una mena de polr susceptible de ramificacions i aglutinant amb els seus - innumbrables tentacles les personalitats més diverses), pensaven i obrenen com a típics rebels burgesos.

G. i M. van pretendre ser els caps del grup. G., el seu - caràcter agressiu i "achulado", i M. per les seues pretensions intel·lectuals. G. hi és avui maridat i segueix portant una vida paraguada a la de llavors. Treballa en el negoci del seu pare. M. ha ardevingut un inadaptat, malgrat haver iniciat alhora uns estudis de paritatges i pertànyer a classe mitjana, avui treballa a una taverna com a cambrer.

J.M. i L.J.: els dos elements més positius del grup. El primer va estudiar la carrera de Ciències Químiques i és avui professor universitari. El segon, estudis de decoració i dibuix publicitari. Regenta amb altres dos socis un local prou de moda a València. Molt intel·ligent, amb una gran bondat en les seues relacions amb tothom. L.J. va ser aleshores un dels elements de la subcultura que més atractiu exercia en les estrangeres. Aficionat a la literatura. J. M. prepara la seua tesi doctoral.

E.: amb fisonomia mol exòtica. Semblava un filipí. Estudis de paritatges. Durant algun temps va portar una vida, d'alguna manera, de play-boy. Un dels elements més independents de "El Monstruo". Durant els estius segueix vivint una "edat d'or" que fins ara mai no ha abandonat.

R.M.: Barman. Va casar-se i va separar-se de la dona. Malgrat la seua manca d'estudis, molt intel·ligent i amb una gran psicologia per al tracte amb els altres i per a comprendre els seus problemes. Molt generós i amic dels del seu grup.

R.J.: molt presumptuós, però molt ingenu. Creia que subjuguava les noies. La seua mentalitat era molt reaccionària, però molt liberal en matèries de "moral i costums". Es considerava addicte al falangisme, i també catòlic fins la motilla dels ossos (quan un amic seu se'n va anar de casa, per a que li sortissen -

17
bé les coses va estar portant un cilici a la cama durant prou de temps). Durant les seues ~~horratxeres~~ feia coses molt estranyes, per exemple, a una noia molt coneguda de València se'n va anar als serveis i despullant-se del sutgar va posar-se tranquil·lament a ensabonar-se el ~~cos~~ amb el siguió a la dutxa de casa seua. La intervenció dels seus amics envers del policia del local, que va prendre's al ~~cas~~ a broma, va evitar que acabés ^{nit} aqueixa a la comissaria. Era una persona amb una gran capacitat afectiva, malgrat les seues presumpcions, molt propens als enano-raments, amb un concepte molt purità i idealitzat de la relació entre home i dona, i amb una gran capacitat de donant i fidelitat en l'amistat.

A.J.: l'element més neuròtic, molt inadaptat familiarment i també en el mateix grup. Dissenyador de moda i gran aficionat a la música francesa i al jazz, el mateix que L.J. Quan s'emboirratxava li donava per cantar cançons de Giscard i d'Znavour i, a la actualitat, de i a. Avui aficionat també a la farmacopea com a mitjà de dr per-se.

El Monstruo acostumava com a principal manifestació cultura, a organitzar audicions de jazz a casa de L.J. a solen al sol, i, mentre escoltaven la música, bevien, per regla general, cervesa barrejada amb giebra.

Nivell cultural.

Aquesta subcultura, com podem adonar-nos a aquest moment, constitueix una manifestació de rebel·lia temporal (també podríem dir de "pseudo-rebel·lia", ja que les reivindicacions dels ambres que la formaven obedien a motius individuals, és a dir no són a una ideologia o a una consciència regada de tractament generacional). Tanmateix, és significatiu constatar que la insurrecció de la joventut s'opere en un principi, al País Valencià -i ad-huc a esde a mundial- en el si de la burgesia, almenys la insurrecció de caràcter generalitzat: la que després anava a motivar fenòmens més amplis com la contestació universitària o la contracultura. fins aqueix moment, en què s'inicia la dècada dels seixanta,

105
sols ens trobem amb status deviacionistes, que es donaven més -
aviat en el suburbi i en ~~algunes~~ econòmicament febles que no pas
en la burgesia.

L'aspecte agressiu dels joves de barri, típic de la postguerra mundial, es trasllada als sectors de la ciutat típicament burgesos (on resideix una classe mitjana benestant, on abunda els que exerceixen professions lliberals) i genera subcultures, com aquesta (calria recordar la joventut que sovintjava la plaça Villa de Madrid, a Barcelona, o la dels "niños de Terrano", a la capital, lla per la mateixa època que sorgeix a València ciutat de rebel·lió burgesa, pel sector urbà del final de la Gran Via Marquès del Túria), subcultures, que després no deriveran cap al moviment estudien-til, la politització ni la contracultura o el hippisme, sinó que -
embocaran a la integració, mantenint en tot cas el segell d'aques-
ta característica d'out sidars o de deviants, que curava haver-se'n
sortit del sistema o de la normativitat social, encara que siga --
parcialment durant uns anys de vida.

Es obvi que si per a realitzar el present estudi i l'enques-
ta, a la qual hem fet referència, va escollir-se com a tema -
(la nostra tipificació de "jove", més que d'adolescència, com indi-
ca la paraula anglesa) aquella l'edat dels quals oscil·la entre
el decenni que va dels quinze als vint-i cinc anys, en el cas d'a-
questa subcultura, els membres de la qual en general hi són ja ul-
trapassant aqueixa edat límit o bé tanen ja acomplerts els trenta,
la tècnica a emprar ha estat diversa, a base exclusivament de l'ob-
servació (puix vam conèixer, fa anys, aquesta subcultura en tota
la seva extensió) o bé constant en l'actualitat (ens ha estat po-
ssible localitzar els elements més significatius) llargues conver-
ses amb aquests joves, en gran part ja integrats i casats, recu-
rant, amb la seguretat que proporciona tot distanciament, recordar
com havien estat i constatant com són ara, és a dir, integrats -lla-
vat de matissacions, refetins, pròpies de la joventut que van viure-
en llur condició burgesa, la que, indubtablement, mai no van aban-
donar, malgrat tot les seues rebel·lió i trencaments amb la fa-
mília.

Si, llevat de referències a la dècada següent a la guerra civil, hagués, era lògicament, de tractar-se el tema de la joventut al País Valencià, aquesta subcultura constituiria el primer cas íntol. Amb un criteri metodològic distínt i marca dins de les formes de rebel·lia, com ja s'ha dit abans. En el seu caràcter d'antagonista de les subcultures juvenils, aquesta és una curiosa i primerenca mostra d'arqueologia vital, i aprofita per enllaçar a aquella infantesa i joventut educada en uns mitjans alienants de postguerra amb l'actua i plenitud d'una indubitable insurrecció del "Poder Jove".

+ + +
Pertanyent a classe mitjana benestant, és lògic que qualsevol tots tinguessen com a mínim uns estudis, almenys de segon ensenyament i coneixement d'idiomes, degut a que llur vida en a tlu es fondeva en el treball en el tracte amb el turisme famós. D'ells, alguns van començar carreres universitàries; alguns que altre va concloure-la, com ja hem vist en l'anàlisi de personatges, i no cal insistir en a cert aspecte.

Llevat d'algunes excepcions no va ser una subcultura "culturalitzada". La cultura que poguessen posseir als seus membres era, més aviat, funcional, tal com s'entén i compra per la burgesia: adquisició de coneixements que siguin útils per a l'activitat professional o per al desenvolupament social dels rols a interpretar. No caldrà una subcultura de "vitalista", d'aquí que haguem advertit les seues semblances, estropejant distàncies, amb la joventut existencialista i amb els iracunds euro-cos. I "furor de viure" inclou un rebutjament de la solitud, del recolliment i de la dedicació a la lectura, a l'assistència a manifestacions culturals i, sobretot, de bon cinema i teatre. Ells entenen la vida com un teatre mundi en el qual hi eren actuant com a protagonistes. No tenien perquè ser els espectadors ni identificar-se amb la història d'una obra literària, d'un film o d'una peça teatral. Recordant el lema de Charlie Brown que apareix als posters del gosset Snoopy, la vida hi era per a ell "una ocasió darrera de l'altra". És una càmera que -afirmaven- ens hauria d'observar a nosaltres (en dir càme-

ra, es referien als altres, als que no havien tingut la gosadia de rebel·lar-se) i així que tot el que hem vist, sentit, fet i parlat restés per a la posteritat. Malgrat aquestes afirmacions, cal admetre que no eren megalòmans. Desitjaven tan sols ser lliures, independentment de viure al seu país.

De totes maneres, aquesta subcultura va néixer al mateix moment en què s'havien gestat, per part de la indústria de la cultura, una mita juvenils, i l'impacte dels mateixos va ser rellevant en aquests joves burgesos. Els van valorar i estimar, tot i que sense arribar a l'entusiasme ni al fanatisme.

No va existir un rebutjament total de la lectura. M.A., abans esmentat, per treballar com a representant de llibres, va assolir que molts dels membres de la subcultura es fessin clients seus. Van ésser il·legits autors com Jean-Paul Sartre, Albert Camus, Simone de Beauvoir, François Mauriac, André Malraux, Alberto Moravia, Cesare Pavese, Henry Miller, William Faulkner, John Steinbeck, William S. Royan, Aldous Huxley, Lawrence Sanders, Camilo José Cela, i, malgrat que no van agradar molt, les novel·letes de Françoise Sagan van constituir un contrapunt de condit, nihilista i "molt francès" que, en ocasions, era assimilada més en funció de la pròpia escriptura com a "mita vivent" en tota la seva plenitud per aquells temps, que atenent a la seva pròpia obra, ja aleshores qualificada de tontada, mig agre, mig dolça. Més aviat seduïen altres climes: els mons tancats i retorçuts d'Arthur Miller o, especialment, de Tennessee Williams, coneguts, més que per lectures directes, per les versions cinematogràfiques que van realitzar-se, llavors, de les seues obres (per exemple: Yanorana desde el puente, del primer, i La noche de la iguana, Marano y luna o Dulce pájaro de juventud del segon).

Respecte de les arts, va existir una indiferència total en aquesta subcultura, excepció feta, per suposat, de la música, per la mitologia juvenils, com ja hem indicat, de la passada d'època, era preferentment musical. Van viure els últims pàl·lids d'una primera música rítmica que va fer enfollir la joventut de la cinquanta, i, amb llurs ceps "plans de rock", van identificar-se amb els mú-

sics del n' n pop, del ent altres ritmes com el twist, el modison i, després, tota la varietats de la música beat, sense oblidar preferències cap a la música melòdica francesa, llevats molt en auge i també cap a la italiana de cantants que en un principi van començar com urlatori.

Caldrà mantenir, entre llurs ídols musicals, un llarg seguici: Paul Anka, Livia Pre ley, Adriano Celentano, Johny Halliday, - Cliff Richard, Frankie Avalon, Ricky Nelson, Tina, Rita Tavares, Milva, Françoise Hardy, Milva Verten... i, sobretot, els Beatles. Twist and shout d'aquels nois de Liverpool, que ara no es pot negar que la península, va estar acompanyat com el fons musical i per a llurs vides que hi eren essencials.

En aquella època, els paradors fallers hi eren en tot llur auge i aquesta subcultura va poder, en pocs anys, assolir parcs importants a gran part de llurs mitges, des de Halliday o la Verten fins a Adamo o Gigliola Inquitti, sense oblidar que, a través dels programes musicals emetits des de Barcelona, iditigits per Kaps i Johan, podien veure's els dilluns, i després els dimarts, a la nit, una llarga desfilada de figures internacionals.

Respecte de la música francesa, cal destacar referències cap a Edith Piaf, al Gilbert Secand d'it maintenant o a Charles Aznavour d'it pourtant o où s'est tricotée Venise, sense deixar d'esmentar a Jacques Brel o un jeuvenet belga d'origen italià, dit Salvatore Adamo que s'havia fet famós cantant lamba lingua.

Alguns, com hem vist a l'examen de personatges, van pretendre esdevenir ídols musicals i van formar conjunts o van dedicar-se a cantar. També molts sovien tocar la guitarra i cantaven, en les tardes i nits de "vino y rosas" les cançons del moment, en llocs com les tavernes típiques "cabañas" que constituïen els petits regnes d'aquesta subcultura. Sense dubte el saber cantar, i conèixer-li a una estrangera la vetllada musicalment, va constituir una garantia segura per a tenir èxit en els "ligues".

Les cançons de festivals de Benidorm o del ja ginebrí de la - Sanction Meditèrranea, van causar molts imacts. Quant a "noves cançons" cap a esmentar la predilecció d'aquesta subcultura pels "pré-

mers discs de Raimon. ~~Cançons~~ revel·loras d'un clima existencial com om, Al vent, La pedra, La nit (o en la seua versió La nit per al film Los felices sesenta), Cançó de les mans... van constituir-hi ben aviat un fons musical quotidià. Molts se savien les lletres - de Raimon de ~~memòria~~ i, tot i que l'entendeta sigui dubtosa, més d'un membre d'aquesta subcultura va decidir aleshores aprendre el català i començar a parlar-lo amb certa freqüència, malgrat que aquests rebels burgesos eren castellanoparlants.

Per suposat, els acostumats a viure al·lurs nits amb algunes discoteques o clubs, com per exemple Whisky a go go, al ball, al mateix ritme que lent, els agrada va prou.

Quant al cine, repetim que no era molt se i idòpi aficionats. Caldria presentar, per la influència exercida en ells, dos pa-l·lítics de Richard Lester sobre els nostals: Què n'ha de dir a- quel dia i Help!, les de James Dean (precisament, Rebels sin cru- ce, en el personatge interpretat pel protagonista i per a-tal·la god i el finis, constituïen bases on s'oposava fàcilment la identificació segut al fort complex d'èdip i la desconnexió d'a- questa subcultura) i, sobratot, Westside Story, film que va agre- gar molt per la seua música i, no cal parlar-ne, i el seu història d'amor i d'enfrontament de col·les d'immigrants i de nats-ri-cos. En resum, aquests joves burgesos d'alt jove haurien segut en un suburbi i ser today-boys. L'ur "nostàlgia del fang" s'era en oc- sions, fins i tot patològica.

En general, eren indiferents cap als mass-media, la influèn- cia dels quals no hi era tan fort als llurs com temps des de la del consumisme. Els seguien de TV, especialment, els programes musi- cals. I quant als espectacles de masses, si bé de vegades oportuna- va a veure la retransmissió d'una corrida de toros o d'un per- tit de fòtbol, no assistien personalment a l'espectacle de petita.

Repetim, eren fortament individualistes i al misme que els in- teressava ara viure la pròpia vida, defugint tota mena de ma- sculinitat-se en els grangers d'una societat que, encara que no menyspreaven les idees polítiques, no els agradava, ja que

la judicaven a través del **primar** de llurs famílies, que ho va fer no pr
agradable per a ells, en general. 133

En llur converses eren superficials, però no pas volgents. El
contingut de les seves converses no acostava a fer referències a proble-
mes externs, es centrava principalment en els problemes personals
de cadascú i en les relacions entre els membres de la subcultura. -
Es feien projectes per al futur i es vivia el present amb anyorances
de triomfalisme burgès, suposant que el que té de sí era i ho triu-
fet, a aqueix, la societat, i molt menys la família, no pot ja inter-
ferir-li. El triomf es considerava una forma de cobardesa o coartada-
de llibertat i també d'imperi i domini sobre els altres.

Partidaris d'una "cultura viva", llur major desitj era viatjar.
Per a democratitzar-se vitalment i poder-se a l'altre Europe calia
creuar els Pirineus. L'admiració cap a les formes de vida de les na-
cions europees, era molt contagiosa.

L'estiu era llur estació preferida. Aleshores era una costum-
ven aviatjar, o béhuc, romanguen a València, mantenint, però, i en co-
nexió amb el turisme. Totes les campanyes per a aconseguir pop estiuencs
podrien constituir situacions d'aquesta subcultura, especialment a-
quella que aleshores van popularitzar els Hermanos Sigal, i que es
titulava Quando calenta el sol o bé la italiana Reportage d'été. Efec-
tivamente, la latja significava per a ells la plenitud de la vida.
Potser puga comprendre's la significació que el estiu tenia per a aque-
ta subcultura llegint alguna de les de les pàgines de l'assaig de
Camus, recopilat en L'été.

Sentien igualment, encara que no disposaven d'automòbil, una
veritadera passió per la velocitat, i els agradava conduir r'pi ment,
inclús quan hi eren força beguts.

Quant a religió, no eren practicants. La refusaven com un dels
ingredients de la vida familiar que, a través de formes repressives i
puritanes, més havia ofegat l'adolescència. Era un prejudici que cal-
lia llençar per la borda. Això no vol dir que foren atees. Creien en
un ser suprem, i llur actitud no podria ésser qualificada de deïsta.
Malgrat que visqueren, i alguns van seguir a la promesa, els canvis
que anava operant el Concili Vaticà II, això no va influir al més mí-

134
nim. Tanmateix, van fer-hi autoritat llurs simpaties per Joan XXIII,
i també vers John F. Kennedy.

No van realitzar consum de droga, car aleshores no s'havia po-
ut de moda, i no existir encara el hippisme. Es limitaven a beure
prou alcohol, i no es concebia una nit de diversió sense emborra-
tar-se amb tota intensitat. Si que no tenim notícies per alguna
dels membres, actuant, excepte la farmàcia, molt limitadament,
però, i esta la infuència d'haver estat, a vivien a altres indrets
de l'entorn, en laació amb una joventut que sí consumia droga.
Comportament eròtic-sexual.

Per tractar-se de pioners de la llibertat sexual, i un
desallienació sexual va estar una tardana que la de les generacions
actuals. De tota les maneres, van a trobar llur sexual a -
l'adolescència una, i altres passant al servei militar, i això prin-
cipalment aprofitant la conjuntura de llurs interrelacions amb el
turisme i noví i amb noies que ja havien iniciat a l'època-ciutat
la independència de la dona en aquest i altres aspectes, o bé amb
estrangeres que romien a la ciutat durant tot l'any. De tots els
modes, no es tracta, com ja abans ho hem esmentat, d'una subcultu-
ra on predomina la realització sexual com a principal característi-
ca. L'esperit tabo i alliberador obedi a motivacions més implícites.

Consideraven la necessitat de tenir-hi relacions sexuals, si
es disposava d'ocasió per a això. Pensem que encara sectors feme-
nins de la societat mitjana no s'havien liberalitzat no és, però si d'ac-
devé ara, i, per tant, l'estiu constituïa l'època més propícia, per
a després reprimir-se. Era típica la institució del "ligón", passu-
de llavors, i dedicada, en escriber-hi les primeres onades de turis-
me en les vacances de Pasqua, en abril, a incidir la "noia d'extran-
geres".

Es gràt ser els pioners de la llibertat sexual, perquè en
amb prou prejudicis de la classe burgesa, i de l'ortodocia, i, -
entre els, el de la virginitat de la dona enfrontada al matrimo-
ni, el bé no sempre, car, per una part, a l'època d'ortodocia en
alguns casos era una dona que no s'havia casat (inclosa la noia
prova l'estratègia i rejudicia), per altra part, a l'època en
d'aquesta

tre pel na d'actiu i la **promesa** (que si era de religió i comuni-
ó diària, millor que si era de costums i sugers amb les estrange-
res). Una contr dicció que, en aquell moment de "d'atipament" i
nichel juvenívol, era lògica. Distingit a tre la "d'n - bjaete-pla-
er" i la "dona-esposa-mare", en sum, entre "dacent" i "no-moun-
te".

Com d'raven que la **simple atracció física** era el mòbil de tot
eroticisme, però no portat a **límits** extrema. La classificació s'opera-
va amb certa relativitat. L'"amor d'...", existia també en -
algunes cançons del moment, **constituïa un agradable iuiv motiv sen-
timental**. No'n recordo d'una frase, d'un d'aquells joves, al re-eg-
te: "I si el seu amor liu estimer, inclús si cap de les riques i
que tot es finirà dins de tres mesos". Tanmateix, amb una han-
insistent, algunes d'aquestes relacions, a un principi superficiali-
es, van generar promesses i també matrimoniis.

En aquesta subcultura no va existir pràcticament cap d'homose-
xualitat. La possible relació d'alguns d'aquests amb la d'a-
centos amb altres relacions a la subcultura, és una mica anecdòtica
occasional i no cap necessanyar-la a efectes de constant habitual. A
una va existir liberalitat cap al problema, en altres intencional-
cie o emgillament, actituds hipòcrites, cobada amb una reflexió pre-
judicada religiosa o burgesa rebuda durant l'estapa d'occasional,
els quals, malgrat els intents d'alliberació, no van ésser d'èxits
ver complet.

Donc a llurs opinions sobre el matrimoni, calien diferents,
de tot una mica. Van haver dels que seguien afirmar la del matrimoni
religiós, si bé donant un sentit nou i modern a la vida de la con-
jugal i a la familiar. Uns altres, els inclinats més a les rati-
ons amb estrangers, es mostraven partidaris del matrimoni civil i,
d'ones, del divorci. L'"amor lliure" s'ajuntava tan bé amb una --
"circumstància de la joventut", fins a un arribar al punt de cas-
car-se. En totes les formes, eren partidaris de les unions pre-
matrimonials, durant l'estapa del promt i gae, per a companetrar-se
l'home i la dona millor, no sols psicològicament sinó també físic, a
bans de decidir-se a casar-se.

En arribar al tribunal de l'abor en d'anticipatius. La pín-
dola tampoc no hi era de moda alashora, sinó com la ben debuda
enciclica Humani ^{vitae} generis de Pau VI.

Més que de l'adulteri ~~era~~ participació del divorci i de la ca-
saració, en el cas que arribés un moment en què els conjuges ja no
s'entenguessen, i, o activament, alguns dels matrimonis d'aque-
lles joves burgesos han fracassat i se troben vivint cadascú per la seva
banda.

A diferència d'altres subcultures juvenils, faien
del nacionalisme i de la gossadia un dels principals punts. Molts as-
pectes podria anar i adquirint precursors caràcters clàssics, però,
en general, eren força virils i agressius i, degut a que havien molt,
acostumaven, en situacions de hostilitat, organitzar brucades i, ad
hoc lluitar entre ells.

Concedien una gran importància a l'amistat, però a un mode
i manera. Indubitablement, existia un cert d'afectivitat i unió
entre els diversos elements de la subcultura. De vegades, tanmateix,
es trencava amb un clímax de violència, però també s'acabava d'acabar -
teva com una forma d'afectivitat i d'unió. Recordeu el cas de dos d'a-
quells joves, l'amistat dels quals ha perdurat sempre i llarg --
del temps, que quan s'emborratxaven celebraven una mena de ritu ag-
do-masquista com la cerimònia més adient per a manifestar-se l'af-
fectivitat. A condueïen el local on es trobaven i, enmig del carrer,
(recorren l'absència de persones, per a no provocar cap d'alderull)
es alçaven l'un enfront de l'altre, afirmant bé les cames, i des-
prés, durant unes quantes vegades, s'abofegaven fortament. En fi-
nalitzar el ritu, s'abracaven i entraven de nou en el local o club
amb els braços entrellitzats sobre els muscles, donant la sensació
que acabaven de realitzar l'acte i la prova d'amistat i cordiali-
tat major del món. En altres ocasions, abundaven les actes de
cordisme. Al personatge a), analitzat com a rínxia, representant
de la subcultura, una matinada, enant amb els seus amics en cotxe
cap l'aeroport d'El Prat, es'l va abandonar a laavinguda del -
Cid, de pressa de haver estat apedrejat per part dels seus companys,
fins a sang. Tanmateix, malgrat aquesta actitud vandàlica, no es tracta

tave d'una subcultura de "joves selvatges"; l'ajut moral, conè-
mica o d'altres qualsevol tipus, i les vinculacions existents a,
entre els membres de la subcultura i la notòria. La violència,
el cinisme o l'egoisme ocasional, no van desvirtuar la intensa
afinitat del grup.

Aquests joves no tenien prejudicis, motivats per la seva condi-
ció burgesa, quant a interrelacions. Tractaven qualsevol persona
de l'escala social, sempre que entrés en llur joc o en el cli-
mat de llur diversió. A banda d'altres joves burgeses, també
es relacionaven amb gent treballadora, i amb tota la fauna que in-
tegra la vida nocturna: cambrers, prostitutes, homosexuals, golfes,
"chulos", etc, etc...

Indubitablement, hagués estat interessant enquestar a aquests
joves en el moment actual, per a conèixer moltes de llurs opinions
sobre els canvis operats des de que van iniciar llur rebel·lió per
compte propi, fins al moment actual. Hem, tanmateix, preferit re-
cordar-los "estèticament" verificant un travelling cap al passat,
tal com fa una vuit anys se'l podia trobar, al sopar i per les
nits, en les cafeteries de la zona de Gran Via Marquès del Tàrrer,
prop del Teatre, o en clubs amb Whisky o cacha, o en la barraja de
localitat oberta en el carrer Embajador Rich (denominada al·lucinant
"carrer del vicí"), Avui, com una més, dins de la masclificació i
floració juvenil actual, se'ls divideix en ocasions en la
barra d'Ston, de Manicha o d'algun altre racient local de moda,
contemplant notòriament a llurs joves dependents, i recordant una
"edat d'or" que es troba solament en capítol arqueològic en llurs vides
i en la de tota.

Deixant de ser jove.

L'"outing" és un producte de l'etapa d'incertesa, d'etapes de
transformació. No és ara el moment per estendre-nos en antecedents
històrics (estudiar, per exemple, a Bohèmia desimoníaca, els "drops
outs" melancòlics francesos, des de Baudelaire i Rimbaud fins a Lотре-
mont, analitzar "quixots" de l'"últim r'montic" que és Barrois,

l'«étranger» americà, la «generació perduda» americana o alguns - altres tipus de marginació ~~interessen~~). Tan sols volem evidenciar que l'«outsider» liberal, individualista i rodamons encara molt difícilment dins de l'autosistema alienant, engolits com hi estan - cadascú en major o en menor mesura - per la societat tecnològica i del consum. Ser «outsider», com ser hippie autèntic, implica avui un cert status econòmic benestant. Una sociologia de - la pobresa i de la marginació (en sortir-se avui del bistapa) manca de sentit si es tracta d'una simple actitud passiva o d'un desinterès anàrquic, de prova't d'esperit revolucionari o d'un programa d'acció social. Viure la pobresa, així perquè sí, com igualment la marginació, sense la més simple combativitat, únicament per es-cotisme, com a pacífica protesta i denúncia enfront de la societat opulenta i enfront de les prepotències d'el neocapitalisme, no deixa d'estar una co-hèss i una actitud tremendament utilitària, per molt moralitzant i estètica que ne semblen a òmnies renúncies (que no deixen de contenir una gran qüestió, incògnita, però).

«Equestre ascensionista» (?) anys setanta (això diu la «tele»), marginats i bohèmies, d'antis estil, difícilment seguien literaturitzant llur vida. Notar aquesta última romàntica literària, a més de vital, hagen estat els poemes i novel·listes de la «best generation» (en a poèta, Allen Ginsberg i Jack Kerouac). Els hippies ja no fan literatura; es limiten a viure (que és molt més ríctic i menys morbós).

A moltes rebel·lies (amb o sense causa) durant la dècada dels esixanta, han succeït nombroses integracions, no volem dir que de la nit al matí, però sí molt ràpides. Matrimoni a treball integrat dins del sistema molt operatiu, sobretot, quan la rebel·lia era existencial i no pas política. A l'hora de l'home, vital, a l'entorn o aprofitant-se a la trentena, hom s'adona qualsevol sempre l'abundància que és el «deficit» (els difícils seusten menys en tant no es claudica). El mort del Fènix, del «solc ocell de la joventut» que mai no reviu a les seues cançons, va aparèixer a una consciència de sentir-se condemnat a ser omnia vivent, a «cul·lencar» «in omni tempore». El protagonista de «I pugni in tasca» (el film

de Marco Dellechiaie) ho expressat així belicament:

... condemnat a perdre
els teus millors anys
en aquest minerió i ogarret".

Fins què punt un "desenllocament" al que succeeix una forçosa integració no segueix d'ambulant per aquelles noves conclusions de la dialèctica, o, millor, antinòmia, exili-regne?

I la forma d'expressió i automatisme per a qui ha pretès-
gut ser lliure no ofereix la més mínima garantia. Ho de veure --
clars als camins. S'potser hi estan ben clars que semblen que ja -
no existeix acció. Recil.lusions d'intel.lectuals, de polític-
zats, censurats, fletis... Quècom així com donar-se'n compte de
sobta que els esforços i la necessitat de ser rebels i sincers no
han min at la col·lusió del sistema. Tot el que es pretén atacar
i reformar o destruir, i en molts casos, corrigit i augmentat.
Almanys, l'esperança de dos altres "lluitadors" seran afil·les que sub-
stitueixen a l'hora de la rallaçada.

És també la renovació. L'existencialisme francès de postgu-
erra ha rebut moltes integracions burgueses, però també de partits
d'esquerra. Tanmateix, és corrent veure a molts d'aquells del --
"poder jove" com a éssers que oficien la inutilitat i el des-
sencarada tota per a ells, fins al "traspàs del guerra". És algun
continua sentint "guerriller de la vida" ho serà més com a auto-
fensa que no pas amb una autèntica consciència social i política.

En hi és la conclusió quan a l'èsser humà hi està "creant"? La -
integració juvenil ha assolat durant la passada dècada a --
la mundial, però, tret en les minories polititzades, en n'hi ha -
una resultants i forçoses pregonas? Una major liberalització? És --
cert, també, però, -en aparències formals i simples accions -
l'ha assolida el món dels adults, tota en general: la para suposi-
ció que hi és "tot en el jardí", com diria Edward A. Bell, mentre -
les institucions polítiques i les estructures econòmiques seguen a
sent a tant les arrels, però potser "vençudes de casa".

La corrupció ha proliferat fins a situacions que no fa molt
semblaven inenxerrables a la societat consum. Ja no és bona tècti-

140
ca fer-se el puriti quan de classes dominants es tracta. S'han
amuntat ja a una drapa ~~havent~~ sola en el sostre fort de la -
burguesia, sinó en la porta d'entrada i a la vista de tothom (de -
tots o gairebé tots els que ja no saben tan sols protegir o sin-
plement "espaternar"). En efecte, liberalització de costums, a-
parències que donen a veure la consoció, com diria ingenuo-
ment Leibniz, de viure en el millor dels mons possibles. Trans-
formacions mínimes i epidèmiques. Simple canvi de decors. La re-
presentació teatral segueix estant funesta i ensopida com sempre.

Tota conjuntura històrica posseeix una generació o simplement
una classe-testimoniadora, que han perdut les il·lusions. Els can-
vis repetim, són a parències, espectres de ficció, ~~geopolítica~~ so-
cials, drogues col·lectives (la propaganda i la publicitat concien-
xen llurs tècniques de seduir i llurs "arts d'enchantment" millor
que el geni Marlin, fill del Diabole per cert). Canvis morals o -
estètics. Pseudo rebel·lia juvenívola que no deixa d'ocultar un món
trist i desconocent integracionisme i un exponent molt revelador
que la massificació opera sobre tots els sectors de població i -
obra totes les classes socials. Repetim, cal veure les mig-
rials conscienciades. De pot afirmar-se, amb Giuseppe Tommaseo di -
Lampedusa, que cal que tot canvi par a que tot segueixi al mateix
(i fins què punt el jove Fabrizio és completament diferent del --
seu oncle, el príncep de Salina?).

De l'hora també aquí al nostre país dels escriptors frus-
trats, de tots aquells que el més que van publicar, amb set ilus-
tres a costes, va ser un llibre de poemes o uns relats a alguna -
revista. Els antics "fans" de Camilo José Cela es van a casa. Tor-
nen a llur ciutat com si tornessin al lloc del crim (d'un crim -
de rebel·lia que la societat, el sistema, i, per suposat, la mateixa
existència els ha fet ^{per} molt ser). I, encara fins a ser més dolo-
rosses experiències són sempre profitoses, sorgeix el dubte de si val-
dria la pena parlar-se ("botgeries de joventut" diuen els adults)
o considerar-se víctimes mal compreses. De l'hora d'integrar-se.
Cal començar a fer qualcom, al que siga, tot seguit. Si bé es vi-

141
llor com ra contor en aqueste aspect: Ja na regretta de rien.

Sans englobament i sense combativitat l'outsider no pot subsistir mée que com peça de museu. Restar a la vora del temps per a què? Un pèr masquista com qualsvol altre, però mée popularitzant i polivalent. ~~Depuis~~ de tot, sempre hi som -rebels o integrats, joves i senils a manye joves- enmig de comí de la nostra vida.

IV. DE LA DIVINA ACRÀCIA A L'ESQUERRA EROTICA.

De la divina CRÀCIA
serà ara el glossador,
de l'ACRÀCIA impossible
en la vida dels homes
que en senten deia d'una era millor.
I el que pensin de mi
no m'interessa gens...

(Joan Manuel Serrat: Cançó cràcia en Joan
Salvat Pascual).

Les coses, els fets i els homes, sembla-
van tenir ara per a l'Ürless qualcun ei-
xí com un doble sentit, com qualcun que
l'habilitat d'un inventor havia encade-
nat a una carcula inofensiva, explicati-
va, i com qualcun completament monstruós,
que a cada moment amenaçava lliurar-se --
d'allà.

(Robert Musil: Las tribulaciones del es-
tudiante l'Ürless)

Quix la la no són jo, són aquix que s'es-
capea continuament d'all mateix, aquix que
mai no s'atura, aquix que viatja fins --
l'infinit, fins la follia, fins tancar de-
finidament el cicle, el Gran Any del Ser
-- fins tornar de nou, una volta esgotades --
totes les masques al punt de sortida-. Són
POIESI AQUÍ, QUE ES LLIURA DEL T M. I --
diu'apei o que insinua una tornada.
(Eugenio Iriarte: Filosofia y carnaval)

145

Si determinats grups de la 'nova esquerra', o la contestació marginal del hippiisme, preconcitant el canvi cap a la societat alternativa, entre altres subcultures del moment, mistificades amb tots els ingredients (pop, cançó, kitsch, in, underground) que la cultura de masses ens ofereix en una degludidora i integrant assimilació, presenten, més o menys, una aparent possibilitat d'oposició al sistema, inviable, en general, o pel seu exotisme o pel caràcter fictici del seu trasllament a la realitat del País Valencià (lluny, per exemple, hi és el San Francisco dels hippies, dels vi-las o dels diggers i posant en negatiu, per altra banda, el títol de la pel·lícula de Marco Bellocchio, podríem afirmar que la Cina non è vicina), no per això, la joventut deixa de trobar-hi modes i modes de pseudo-contestació que justifiquen i generalitzen durant una tempesta llurs inquietuds, llurs rebel·lies insatisfetes, i llurs innumerable frustracions. Sense dubte, la més nova i actual és la subcultura que anem a examinar-hi.

En realitat es tracta d'una veloc carrera, fant-ll, per suposat, conscientment o inconscientment -depèn de la dosi de bona o mala fe-, al joc al sistema, en el qual els "canvis de la queta" (frase atribuïble fins ara a les manipulacions polítiques) afecten, àdhuc als detalls més mínims de l'existència quotidiana, dins d'una concepció de la cultura més com a praxis vital (revolució formal, com ja veurem) que en la seua qualitat de quefer -intel·lectual i de reflexió o estratègia concinca- en relació amb els fenòmens socials de la nostra època.

Si la confusió imperant del moment -una mutagènesi de formes i, innegablement, també de continguts- es reflecteix d'alguna manera fins a cert punt espectacular, és innegable que aquesta subcultura giovanívola, composta per "divins" i per "arbitres" (de gauche o de droite, això és al que menys els importa), detecta l'impacte "babèlic" i "babiliàtic" d'una conjuntura on més que per creativitat de motu proprio, per causa i circumstàncies exògenes (una incipient societat de consum a tota la península en un país

141
semi-industrial, que no passa d'ésser-hi un fals boom econòmic,
i un fenomenal i colossals ~~hug~~ si examinem la situació des de
la perspectiva socio-política) s'impesa la necessitat de canvi-
ar cada trimestre, almenys, de roba, d'arnot, de gastots de club
o de gustos culturals, com a entreteniment i ludisme frívol per
a passar hi el temps el millor possible.

Gènesi i evolució de la subcultura.

Sans dubte, a nivell ideològic, els elements d'aquesta sub-
cultura han participat en un principi -o segueixen participant-
d'un caràcter esquerrista molt pecuïer, en el sentit que l'ur-
indole contestatària resulta difícil de catalogar-hi. Si són o
es comporten com a "dretes", ho fan assumint d'una mena de sub-
limes lípiques de l'esquerra (alguna participen en manifestaci-
ons o en assemblees polítiques); si es consideren com obres e-
nèmics del sistema, ho són quant representen "la contra-voici de
la contestació", é a dir, una aversió a qualsevol posició ex-
tremista, ja "ultra" o ja "radical". I el pensament mercu-
sià, com la contracultura americana, implic per altres camins, anà-
lisis i actituds, una superació de la dicotomia dreta-esquerra,
la "divine acrécia" juga, dins de la cosa, en general, a nivell qü-
ada situació de burgesos i fills de burgesos, ^{de rural} a ésser-hi més en-
llà del bé i del mal, a fugir, segons diuen, de "barbàries tot-
litzadores i feixistes, però també d'esquerrismes prollers i o-
punistes". Ho els seduiria un Hitler com a cap, tampoc, però, no
voldrien ser-hi governats per Mao o per Fidel Castro.

Si encreuem les causes psico-sociològiques que permeten ex-
plicar l'indubitable èxit, en aquests moments, de tal subcultura,
hem de centrar-nos en dos fets bàsics i evidents (falsa conscièn-
cia i confusió corruptora), gestats al llarg de la dècada anteri-
or, i que, en l'actualitat, adquirixen ja un caràcter virulent
i fins, diríem, molt generalitzat.

A més a més, nosaltres addicionem també aquestes altres ra-
ons: aquest èxit, més aviat produït per afinitats epistèmiques
que per "afinitats electives" pròpies i racionals i zades, segons
un dels líders, s'explica per la mateixa justificació "superes-

38
structural (veurem aquesta temàtica en ser enquestat) de grup: la lògica d'identitat psico-social del jovent ac ual (especialment, al País Valencià) i -seguint exposant les seues argumentacions- a una necessitat grupal que hi és experimentada actualment per part dels joves (la necessitat de viure inscrita en una colla, grup o subcultura) i que els impulsa a cercar unes certes seguretats en una unió que, en aquest cas, a més de no obedir a una compromissió dramàtica, pot esdevenir divertida i fora del corrent, o com un contrapunt dialèctic amb l'avorriment d'aquelles hores que es concedeixen com a transacció a la família o al sistema, bé a través de l'estudi o d'un treball.

Amb tot, addicionarem també:

a) El dramàtic problema de les falses consciències. No creem incorrer en hipèrbols al titular-ho sí. Molts dels personatges - que vulguem posar entre els escriptors freqüentats per aquest Olimp juvenil van ésser, fa no molts anys, elements polititzats en el sentit més radical de terme. Uns altres, menys, la "politització", però, va ser hi evident. Ja que es tracta d'una subcultura composta principalment, a València-ciutat, per universitaris, no és res d'estrany que durant els primers de carrera aquesta "esquerra" (aleshores "humana", i ara "divina") es trobàs perfectament integrada al moviment d'insurrecció estudiantil.

A què obedien, doncs, la mutagènesi o, senzillament, la, a tota llum, deserció, o també, l'intentar, amb una deshonra teòrica sense límits, compaginar-hi vital -més que no pas idea lògica- el terme nouche amb el graciós adjectiu de divine? Aquesta subcultura constitueix una prova evident de com una gran part de l'enquerre, passant al primer xarapelló, esdevé quelcom bruciata i inservible.

Una presa de consciència, si de veritat és autèntica i no fruit-ficció d'estar hi a la noia, comporta una praxis en grup, d'altre mode, apareix la falsa consciència, que, a fi de comptes, és més frustrant, aïnyosa i marbòtica que la situació anterior (la no-conscienciació, la immersió en el límbic). Recordant la famosa obra de Lewis Carroll, podríem dir literàriament que Alicia

s'adona que ja no hi és "marxisme" al país on viu. La qüestió, llevada, concideix en crepuscul al venedor "país de les meravelles" (el problema de la seua creació plantejat a l'obra "El supòsit" "presuposts objectius", és ja una qüestió instrumental, del gènere "evident importància del dit plantejament"). En resum, mentre ningú no s'allibera, cal lluita i pel deslliurament. La reestructura-
tura-
tura el mateix li dona que els que el fan també i per ella tinguen o no "bones intencions". Mentre, pràcticament, segueixen vivint d'acord amb el gregarisme del ramot, no hi existeix cap de perill.

Totes universitats conscienciades no troben facilitats o possibilitats, per condicionaments o per altres motius, abundants, per a una acció política comunitària, i altres s'ajunten i creuen en poc de temps en petites xipelleries i fosses d'artifici. És comprensible que, quan es ser jove i adult, es converteix en autèntica "bèstia" (no empeny pas el terme en sentit pejoratiu) "polític", s'exposi a passar-lo molt malament; l'acte de combatre de la maquinària repressiva i, per part de l'oposició (molt fraccionada i dividida també als moments actius) a la que pretén, no deixaran tampoc de bombajar-li amb nombroses crítiques i incomprensions. Escu la desil·lusió, la deserció i, en fi de comptes, desembocar en una posició individualista i rònica. És d'una volta -- hem escoltat frases com aquestes: "Ei les dretes són mala gent, les esquerres són simples i imbécils" (la frase per suplant, abegada a un ordre de bona humana, encara no desconnectat del món de la granda peculiar de cada actitud i acció política).

Del mateix món que la pèrdua de la fe religiosa, ja veig a través d'un anàlisi crític ja com un procés embolic, comporta gairebé sempre la falsa creença que, i queda per la banda l'ecclèsià catòlica, ja tot resulta lliure i factible (substitució de la divinitat per un innombrable seguici de "stobús" (de "stobus" humans), la desil·lusió política suposa desembocar hi en un comportament paraguat: frivolidat, formalisme ridicle i porrils, desfigenants fictícia, festivalisme sense dignitat i en març de desig de submergir-se en l'anarquia i en la distorsió de --

147

(viure cadascú a costat dels seus divins correligionaris, però, a fi de comptes, com a homines salus).

Aodem també ~~addicionalment~~ al fet que molts universitaris de primera curs, acabats de sortir de col·legis i instituts, i acabats d'arribar-hi del poble, troben en tota la convulsió, just i justificada, de la insurrecció estudiantil un atractiu indubitable. Consideixem un bon cas de no més de divuit a vint anys que en aquests moments, han estampat les seves (més o menys vital - que no per crític), prou llargues de superar per als joves que a vuit sobresos en els vint-i-cinc anys. D'un curs a un altre, de sobte, es passa de ser catòlic (amb certa freqüència i pràctica dels sagraments) a ésser completament no-practicant i inclús ateu, o de ser, de totes totes, de dretes i profund defensor dels interessos econòmics patrials (indústria, negocis, terres...) a defensar la propietat comú de la mitjana de producció, a participar-hi en manifestacions, a assistir-hi assiduament a les assemblees i a fer pas de tentons intel·lectuals, intentant comprendre el Capital de Marx, el pensament d'Althusser o de Godelier o l'Economia Política d'Oskar Lange.

No pretendem pas, negar el valor de certes conversions fulminants. Tanmateix, és en excés conegut que en un percentatge molt majoritari es tracta de novers de viure (quasi totes les nades) durant una curta etapa existencial (més o menys, els cinc o sis anys en què es tarda en aconseguir-se una llicenciatura universitària). Després, dissortadament, s'acaba la intenció. La base és la que impera, i aquesta és, sense cap dubte, de la cultura econòmica i, per tant, professional. La capacitat econòmica per a una acció política com per a una contestació contracultural, - pràcticament no existeix. La gent es fatiga, dit en termes vulgars, d'aguantar el tipus (si és que ho aguanta, car pocs són els que de veritat es juguen el tot pel tot). Els "apòstols" de la contestació són escassos, com també els grups radicals vertaderament efectius i autèntics. La resta és la societat presentgera les més - voltes (si bé com a tal té un valor indubitable), però insignificant.

i conscienciam molt feblement. En realitat, es qualifica d'equer es perquè sembla que no hi ha més remei que "protestar", però, ni a nivell teòretic ni de praxis, l'ur esquerrisme és profund o rellevant. La gent que es vendria per un sou de viure mensuals o potser per molt menys. No han "especificat" ni mentalment ni pràcticament la seva equerrisme: ho entenen en termes molt ambigus o generals, com oposició al sistema i a una estructura establerta, i, en aquestes coses tan amples, es poden coincidir amb una actitud de resignat o amb la d'un rebel no polititzat.

Podríem afirmar, finalment, que no es tracta, en la majoria dels casos, d'una assimilació de la politització a una actitud formal dins d'una clima imperant o no perillós per al sistema, que adopta actituds anarquides, anarcoides, o, senzillament, no violentes ni activistes davant de l'estat quo.

b) Insistim novament que aquesta subcultura respon al caràcter publ·lic (confusió) i popul·lar (corrupció) del nostre temps. Per una banda, el sistema i la tan suau i atractiva societat de consum fomenten la confusió (la diversitat d'opinions provoquen la incomunicació; es tracta d'una maquinària i monòtona aplicació de la tàctica del "divideix i vençrà"). La publicitat, a través dels mass media oficials, opera la tendència a dur i excitar cap a un consum constant d'objectes i de modes, que suposa, sense dubte, un desgast exhaustiu econòmicament i psicològic. Privilegiats per al consum, tan cara ho són les classes altes i dominants, però no pas per això la resta de l'estructura social roman d'equer es a la reducció creixent de tot l'espai existent en aquells enormes "super-mercats" que hi és la existència.

No neguem pas els avantatges d'un desenvolupament econòmic, però, malgrat se'ns titlla de defensors d'un humanisme que ja ve essent prou impossible, és un tòpic -i no pas això veritat real i certa- que no existeix conjunció alguna entre la base biològica de la persona humana i la necessitat imperant d'improvisar-hi la nostra conducta en una variada gamma de rols interpretatius o amb tota avidesa pragmàtica encaminant-la a un finitísim objectiu.

ga o sobre bases, no o menys real, cap a la consecució d'un status i vent i privilegiat.

Manca per un costat la base humana. Els elements d'aquesta subcultura gaudeixen, de moment, de salut i mengen tot els dies (tampoc tots no pertanyen a l'alta burgesia, és més bé un fenomen de jove de classe mitjana i no sempre benestant), però, en canvi, tenen, en general, ller activitat efectiva i sexual molt mal rai xida, o descontrolant-se sobre bases felices. Frustració i repressió hi són presents en llurs vides, per molt que tracten de dissimular-ho a través d'aparicions alliberadores. I obene les de il·lusions sentimentals condueixen a algun que altre suïcidi, a actituds masoquistes o al sempre fàcil recurs d'imitar els durs o les "umpes" de l'star-system hollywoodià en aquelles condicions i fictícia sublimació que operen els mites cinematogràfics, avui es poden més fàcilment pseudo-defugir els problemes de vida plantejats al ser humà: recórrer a una actitud frívola, auto/i/altet-anhiladora en què la convivència s'entén com un joc divertit (anul·lant de l'afectivitat), reduint-se a un sàdic plaer "consolidador" de tots contra tots. L'actitud vampírica d'aquesta subcultura és evident, i el subtext anarquista i nihilista que s'adverteix en ella ho prova amb claredat.

La joventut pop o ya-ví de la dècada dels seixanta s'identificava amb llurs ídols. Aquesta identificació o la pruija en ser-hi ídol, produïen actituds negatives que, encara que falses i elements també, asseguraven un major equilibri. No oblidem pas que el primer lustre de seixanta va ésser un temps de "grans esperances" i de creència (utòpica, passant les primeres eufòries) que la felicitat, el progrés i el benestar hi havien arribat definitivament. Avui, que "els dies felices" ja no hi són, cal recórrer a autodefenses per a evitar la de pressió (car que en ella no es pot viure constantment). Els ídols s'han massificat igualment, com tot. Productores cinematogràfiques o musicals llancen, des de la tarima econòmica de la mass culture, cures i veus noves cada jorn. Els joves s'adonen que, malgrat aquesta hiperactivitat més que d'ídols es tracta d'idolets/ flors d'un dia", és difícil -o no vol

75
ta més- aconseguir un status privilegiat si no s'ha meritat ja.
La individualització, el materialisme, l'egoletria, es produeixen
ja al si de petits grups escuola o de determinats ambients. Alhora
que s'o era una insensibilitat respecte dels "famosos" del moment
(degut a que el "tot hi passa", apuntat ja fa segles per Heràclit,
domina la vida present), s'immermenten amb un dèlar de sobresortir,
de destacar a nivell de miniambient, siga com siga. I, a més, també,
que la indiferència, el menyspreu i la desvalorització de qualse-
vol tipus de manifestació cultural proliferen cada vegada més. —
L'home (cadascú) condueix a "divinització", acaminant cap a una -
societat -després d'haver-se no parlat tant de "bona i malicia" i
de vida comunitària- on tots pretenen fer-se "diferents", en virtut
d'alguna cosa o en virtut de no-res. La estructura política podria,
molt fallidament, definir-se: "Jo, jo, jo, jo... els altres".

Ja no ten sols a'hi arriba a la condició que pot ser possible
i factible, i que la olivalència permet que les "embardissa" (empen-
gamentament al terme de Leibnitz) es toleren les unes a les al-
tres, encara que no verken totes alhora, sinó que cada individu
es veu obligat de fer l'enganyatge a fer, al llarg del jorn, un -
inexhaustible canvi de màsques i de papers interpretatius (viuen
segons la constant celosió de les formes: successió ritmics o ca-
siòtics, sense atendre als semàntics). Actitud, repetim, que enen-
ra que és fer- i un evident joc al sistema i un incansable or-
deccament-se energies vanament, fa una intrada pels oïdors d'a-
que la subcultura com una protesta davant del sistema. L'esteror, el
no vivint constantment de forma, suposa mular també als continguts,
afirmen. Un formalisme a priori que oracions a posteriori de con-
vergència de la societat en una enorme caixa de boiga, en una caixa
totes màsques i desconcertants. No deixen de tenir més alguna -
dels més típics "divins" de València en qualificar d' "enfaticament"
i "passerellat" (la vida social com veritatets arxivades) o de
"faga vestè al seu numerat", l'espectacle que ofereixen les vora-
ves de la Plaça del Canillo en les nits d'estiu. El fil de de -
disfresses (viu o vesteix amb vellut) i procedes de tot tipus

187
d'actituds. Proclamar provocant o desafiant a través de certes experiències formals (túnica, parruca, botes, abillaments estranys o estatutges pintats amb retolador als braços). Protector, en suma, inoperent i massificat, imitant el tan vell estil de les prostitutes o dels homosexuals.

Són d'una vegada hem **polititzat** sobre aquesta subcultura amb algun que altre jove intel·lectual del País Valencià. Ens ha produït a l'opinió que fóra precisament dels elements propensament **polítics** i carissos, des d'on ens vingué aqua ta argumentació: tot "polivariàcia" és, a la fi de comptes, **positiu**, ja que, de seu mode i manera, **corregalla** el sistema i pot contribuir-hi a la **caiguda** i desintegració. Es tracta, pensam nosaltres, d'aqueixa **bona** semblança que ens retrota a l'antiquitat: les etapes de corrupció i decadència moral provoquen la "caiguda de l'Imperi Romà". Les circumstàncies, però, hi són distintes. No vivim pas - al segle XX o I. Insistim que el poder assimilatori creat per les estructures del "neocapitalisme" a la civilització occidental és extraordinari. Fins i tot sembla que la dita assimilació integra d ra manca de situacions-límit i puga eternament **parlamentar-se** a través de qualsevol dinàmica socio-cultural.

Si alguns pensen que la "corrupció" de s, tots els jorns, abundants catecismes de "divina" és **positiu**, quant no es **identifica** totalment amb el sistema i pot, al jorn de demà, **operar-hi** una integració dels mateixos **no** perill-se ni sumament **reaccionària**, nosaltres no opinem pas així. També, creiem, que és impossible per a una autèntica **conscienciació** política i per a fer qualsevol **positiu**, malgrat grans condicionaments, en un ordre professional o cultural. El que no vullga **fer** res que es **margin** (però, de **varietat**) i el que ve a fer alguna cosa que es **polititza** (també de **varietat**) o s'integra al **ben** **benefit** és **com** ar a creure que **l'últim** **no** és el millor de tots possibles.

L'honestetat consisteix a **abandonar** l'etiqueta o a **destruir-la**, i no pas a contribuir-hi pel **propri** compte a planar-la, encara més del que ja hi és de fenta i de brutícia. perquè amb tants fets són

la immensa majoria d'aquesta **jovenata** que han arribat en aquests no-
sos a crear-se una segona naturalesa de guerrillera de món, per-
ser perquè han obtingut un **aprovat** en una assignatura difícil ar-
mitjans no gaire correctes ni honests o perquè consideren que la
vida és molt divertida quan s'utilitza l'atractiu físic per a crè-
d
zar i vanir d'altres (entenguem-nos, als liceus no piquen
l'hom). Conixem doncs, ~~l'hom~~ **sainetes** dins del seu profund ca-
ràcter dramàtic: nois que, a principi de curs, s'obrien amb tot
llur entusiasme i curiositat a una conscienciació política i a un
compromís amb la cultura del País Valencià, i que a fi de nou-
mesos han infantat coses molt distintes: ballar dances mitges o
(amb desimboltura molt afeminada) per les habitacions de la peni-
tència on aïen; redactar amb una **verbose** fruïció una llista, lliurant,
de tots els homes i dones que, paquidament o amb altres intencions
més tirbanes, s'han interessat per elles; enviar el dia de rol **l'anon**
brablar volte, segons el moment i les circumstàncies (a mitja tra-
se d'esquerra, de dreta, simpatitzant de l'un, enemistat de l'altre,
i viceversa, addicte a una línia cultural, i, a la pràctica, entenent,
emmarcar-se en altres com letament diferent..., i tot això en poc de
temps, com habitual, dins de l'anècdota més esgafador, a qualse-
volidat de canvi de vestit entre quadres i quadres o de valors des-
tepanant a què són sotmeses les vice-diplomes d'un exposició entre
nombrs i nombra).

+

+

+

La "divina corvècia" és una subcultura juvenívola típica de
Valencià-ciutat. És on molt a la ubicació d'una estructura urba-
na en lío. D'aquí, que nombrosos grups semblants, sobretot, existai-
xen a grans ciutats com Madrid i Barcelona. Quant al País Valencià,
à, potser siga Alacant on s'aporta algun tipus de subcultura per-
guda, encara que no eviat opònim que es tracta d'una jovenata inte-
grada (la que pot trobar-se a qualsevol cafeteria de l'espionada
o als clubs de música pop) que assimila també modes estrofolàries
amb una facilitat reboladora, però que hi és desproveïda d'una
bastrimentada cultural (que sí posseeixen, en canvi, els "divins").

valenciana) i d'una ideologia dispersa i polivalent en fa ció de justificar i un comportament. Quant a la Babelia de les cugues de l'"Azahar" o de la "Blanca", si la urbanització ha canviat el paisatge, l'estructura psico-sociològica convencional, típica d'una família nuclear nativa justificada amb l'estratègia durant l'època de vacances, ~~mentre~~ més o menys, les constants de la seva evolució a través de la dècada anterior, des de que es va iniciar el boom turístic.

La "divina escòcia" a València es va gastar durant el primer trimestre dels dos cursos acadèmics 1970-71. En un principi (l'analisi dels personatges ens aclarirà després, millor, l'evolució) connectada a un grup de joves dels últims cursos d'econòmiques, grup etiquetat amb el nom d'"Equip dextre". En realitat, no han ~~fallat~~ mai res; d'aquí, que en produir-se a la fi d'aquest trimestre una escissió entre l'equip i els "divins", aquests van anar la nit de l'1 de desembre de 1971 per les ferrateries per a comprar de una petita dextera, afirmant que calia separar els components de l'"Equip dextre", ja que són ~~fraternos~~, alguns peïssonats eren un treball d'unió i de reprimida sexual i, des d'un punt de vista cultural, "una retrograde reaccionaria i una poblatió".

L'"Equip dextre", amalgamant amb els "divins", durant aquest primer trimestre i part inclou dels mes de gener, van constituir-hi un petit grup davant cultural universitari i des no t'conegudes i sempre en candelas (conferències, cine-clubs, Sopars macro-biòtics, variacions contraculturalistes en el hàbit d'un lúxus hotel, premiera teatral, projectes de treball en equip...).

Els "divins" (amb tendències bisexuals) en conjunció amb l'element femení de l'"Equip dextre" (tres sanyorsets tan sols), van prendre, aportant uns quant nous personatges, convertir el grup en una "comunitat" i, com Wilhelm Reich arribava a les llibreries valencianes (també molt visitades com el saló de modams de l'Avinyó per aquest grup), realitzar-hi la "revolució sexual" i descobrir l'"Orgon", sota el signe, per suposat, de la bisexualitat, únic sistema, segons un dels divins, per a una perfecta alliberació i profixi sexual de l'home humà. És innegable que tant els "divins" com l'"Equip dextre" van

vinc" com sobre l'"Equip dextre" gravitaven forts condicionaments: incommuniació o incompatibilitat amb les famílies (tot i que ella no tinguen que aquest problema no existeix pel fet de viure, als que són de poble, allunyats de llurs pares) i una intensa repressió sexual (gairebé tots els elements eren "virges") i quant a les noies, l'aver-hi conllos per aquelles dotes proucatges vertaderament frugitives. El que hi era adobat per a la "fablesa" de la carn i de l'esperit d'aquells joves i joves amb bon àvid de cultura i humanitat.

Però els "veïns" no van assolir, al veient, un èxit total. Al guns dels "genus" de l'"Equip dextre" van sentir molt "masclets" i van dir que de la "sexualitat" ni parlant i, inclús, el "masclet" s'hi és "típic" fruct del "masclet" ibèric: "això de tenir una dona homosexual no és propi d'home". Aquests masclets-veïns (tant -- amb promesa als pobles que sempre prometen) van preferir l'hor gayu-rines de mare de (per-hi a veure per l'èduls en què "Maria Godó" apareix lleugereta de roba o freqüentant els clubs de centre de la "Lliga d'Alfons" i "Lluçenà", per allò que el "berri" és propi per al presentant i per als masclets-ibèrics-bàstics, però no per (per a universitari que estudien a "Lluçenà", a "Lluçenà" o als "fidel·litzats"). Aleshores, mentre van perdre i-hi durant un "horidun" assistència a la tertúlia del le-room d'un "elètric" hotel, el prota masclet va aparèixer a través de l'aire "ganador" (imitant el "Gelon" del "Balconio de Gelselins"): fent "cigars", posant "cigars" agra i "cigars" agra i adoptar "cigars" agra i "cigars" agra.

Van sorgir-hi les friccions, i el "cigars", es va produir el "grup de divisió", que no arribava a la desena, va iniciar la "fidel·litzats", de poble de destruir un "masclet" entre una de les "masclets" i un element de l'"Equip dextre". Les tertúlies a les "trac" de la "trac" o a produir al le-room i, quan es "grup" es va aixecar fins, més o menys, un nombre de quaranta amb instruccions a "portàtiques", i llavors es van treballar a una "oficina" del "centre" de la "poble" de "veïns".

No sé res d'això, però que el "procés" corruptor és "trougué" ràpid.

ment com una taca d'oli. Per una part, els "divins-líders" eren pocs
sones força intel·ligents, i, més que un programa concret i definit
oferien o lliure posibilitats ~~següents~~ de projectes d'alliberació total,
encara que al mateix predomini més l'aspecte sexual que qualsevol
altre. Per una banda, s'oferia la convivència com una existència super-
ficial (o una "nova forma" d'existència): situació "provisional" viscu-
da al costat de persones "provisionals" (pues com molt paraguat el -
"tòthom traxix e t'etnom", ~~l'últim~~ l'últim seqüència: el film
Barcaré, Volés, de François Truffaut); i, però, s'havia de dirigir al
compromís efectiu i profundament amb algú. Després, doncs, amb
un funcionament en les eleccions de convivència. Per altra banda,
els "líders" pertanyen a la categoria de homosexuals-espionats -
(trascendentment culturalitzat del comportament de putxet, cambres,
verdulaires i vigilants nocturns que ocupen tot tipus de posicions -
i carteries), i asseguraven, almenys l'èxit, un control d'aques-
ta situació de "desordre i esclat". Però, en dir que qualsevol con-
trol, sense d'èsser-hi controlat, era ja té més possibilitats de tem-
poritzar-se, mitjançant un estat "estira i allarga", a les circumstàn-
cies que el voltgen.

Après el groc o tutti frutti / tutti quanti color, guarnir -
aquesta disposició, ben defensada, amb algun algan o pat unit. I --
s'amarà la gauche divina, sense dubte, pel gran entusiasme que els
inspiraven alguns famosos barcelonencs, titllats pels divins volen-
cians de "divins" (Teresa Moix, Fuga i Trias i Guil·lèm Götts-
forn de moment els líders preferits i, en to una mica més, Ulla-
ques de Montalbán). De varem després les semblances amb el haci-
hi entre aquesta anècdota i una autèntica gauche divina. El divi-
ó que els fan de l'existència de "divins" també hi serà ex-
plicada amb el context. Valga de moment, fins d'aquesta situació fàc-
tica, la referència a l'entusiasme que en dels líders (ban de ser-
tir-se diví) experimenten una cap al cantant Joan Manuel Serrat (molt
admet tard, a València, per les noves i juvenescimes modes de -
la subcultura novel·la del) i, concretant, per la cançó Volada al
poeta Valent-Peregrí, on s'expressa el tema de "divins" novel·la.

frase típica i molt iterada per aquest líder durant una llarga temporada, va ésser la següent: "Aquí no s'agrada fer res (tantan com a tantan i per no ofensar) és en servir-hi".

L'anàlisi de personatges, d'ideologies i de comportament ens evita defugir tot allò que no sigui simplement fàctic. Els esdeveniments es comprendran millor en llur context amb els altres epígrafs d'aquest capítol.

El període vivit pel supers l'any d'aquesta revolució. A banda, festes i orgies (segons ells) en llurs apartaments-aula de recepcions, se van projectar socialment tot el que pogueren, establint estret contacte -encara que sembla paradoxal- tant amb joves profosors (profosors també, degut a l'irresponsabilitat i a llur frustració personal, molt obert a tot tipus de "moviments possibilitats") com amb membres d'hotels luxosos i cafeteries (degut en part al fetitixisme sexual experimentat pels "líders" amb tot jove ben parat que porta uniformes: cambrers, botaners...). Intentaren aglutinar-hi a gent de tota l'escala social, que, que magis, per suposat, "hardonavides" dardaires i, com es podia suposar, ben tott van entrar en contacte amb les subcultures homosexuals ubi cades a dos famoses i coneguts clubs de València, d'obrir que en aquestes locals, o per la repressió policial o pel delat de fer-se l'interessant, la gent se comportava molt encopidament. També allí van procurar animar i culturalitzar l'ambient (aimany, que els homosexuals-proletaris dialoguen el dia que va morir Marilyn, Corydon, segue que altre llibret del marqués de Cade o cantàssan i ballàssan el Homage to de la Guillermina Rotta, per allò que no tot fos la ra Montiel o Marifé de Triana al giradiscos). Un dels líders va proposar hi aquesta tàctica: "Els universitaris han de comportar-se com a grillades i les grillades" intentar hi ser universitari".

L'èxit va ésser hi indubitable, i malgrat a molts s'hi resultà estrany, llurs més fervents adhesions van aconseguir-les entre l'element femení i la pseudo-avantguarda-pseudo-cultural. L'evet d'algun que altra excepció, no van realitzar-hi consum de drogues (per això, entre els hippies que sí la consumixen, no s'acordava, en -

159
canvi, a donar-hi casos d'homosexualitat, encara que tal distinció hi haja de fer-la amb les seues reserves i excepcions). Se van limitar a qualificar d'"escandalosa" fins la minoria més intrascendent, sense que foren els seus autors. La identitat quant a tendències sexuals i a de ar d'alliberar-se a través d'extravagàncies, - els va proporcionar una forma que a grup considerable, d'aquí que pogueren esborrar-hi hi quant formant part del grup més que no pas com individualitats aïllades.

L'estiu va dissenyar a tot hom. Uns van retornar als pobles, uns altres van anar-se'n als camps de l'Est, uns altres a fer turisme a l'ivissa o per la costa, i va haver algun que altre / altre que va restar a estudiar a València, segons ens hem informat, per aquest raó: València és tot l'any -però, especialment, en estiu- una ciutat pagana, una cosa pareguda a Alexandria. Si visqués en la intimitat amb els mitjans de comunicació actuals, tindria línia telefònica directa amb Rodana, Ginebra i Ginebra, i pot ser que també amb Nívia.

I entre Recordando a Dardé (de Vázquez Montalban) i Recordando a Dardé (de Vázquez Montalban) i Recordando a Dardé (de Vázquez Montalban), amb alguna que altra lectura de Proust, Lautréamont, Oscar Wilde i la resta dels meixos (comencem a blidar Muerte en Venecia; de Tomàs Mann, amb un fort "ohé" admiratiu, dedicant a l'actor-actor que Luchino Visconti presenta a la pel·lícula) va anar passant a l'estiu. Música de fons: camp de l'Est, la re Montiel i Bonchik i l'Est, i la mai no demodada cupladora cupladora de Guillemota.

Si per a l'element estudiantil més que any, curs nou, vida nova, també l'últim trimestre de 1971 suposà innovacions per a aquesta subcultura. És que l'any decadència, diríem que llur modificació. Les revolucions, ben creats per compte propi o immers en les estructures, a vegades s'acaben i degeneren en la seua evolució, - subcultura, si es tracta, com en aquest cas, de res en ell mateix no - polític i, en canvi, si d'alguna concebuda com a "nova moda" existencial. De nou s'acaba el casament. Hi ha de canviar de "estiu" i d'estiu. D'aquí, després d'alguna classe de pseudo-deal iurament ha tornat a l'Estiu antiga "caverna", considerant

més pràctic estudiar Teoria Econòmica, Lògica Matemàtica o Econome-
tria de la curria guberna s'hi posa i segura creada per una proge-
nitore repressius, cridaMars e anti ètics, però que, a la fi de com-
ptes, donen bé de menjar i propuncione diners per a pagar una ca-
rrera universitària, far viatges a l'estranger o comprar-se camions
d'últim model en les boutiques de luxe). També va haver hi dels -
que, després d'è tibar els campaments de Milícia, van anar a
passar la tardor a London, per això van anglaterra és un país --
lliure i per allò que aprendre anglès és imprescindible per a un
economista, i molt més si és "viciat".

Interconexions més frías dels líders amb llur aprofitats del-
xebles, i, a més, més tard, crisi entre els cinc grans de la "divi-
na corònia" valenciana (un crític literari, un pseudo-crític del
"que s'iga", un crític cinematogràfic, un entrevistador molt present i
molt set-ciències i un dibuixant que en les seues hores lliures es
diverteix jugant amb una càmera cinematogràfica). Les seues existèn-
cies a cafeteries i abandonament del te-rem, i recusacions en boca
per a no deixar-se veure tant ni "crisar-se" en quatre dies (típic
actitud d'esplin). Recusacions d'autoritat. Mandaments sobre a-
fets escandalosos de la temporada anterior (per exemple, el comenti
va d'arrencar a altres hores de la matinalada al postar de l'edició de-
rriera (protagonista del Jovan Il·luc i aquestipue ar a la divina
d'adulescent perfecte) plecat a l'entrada d'un cinema amb motiu de
la projecció de bonicants un viciat).

En suma, alguns d'aquests "cronopio-ivins" van fer-se "fa-
ma" i a qui que entre va fer-se "es cranya", diríem recordant a in-
tan màgica destitució de Julio Cortázar. Tanmateix no decau el proge-
litisme, el nombrós de ecumenat que s'ha aumtat a la divina corònia
durant el curs 1971-1972 i algun que altre líder (el pseudo-
crític "del que s'iga") segueix opinant que el millor per a vi-
re és la de les bruixes i els vampirs (a partir de la mitja nit). I
munden el nou club de moda, segueixen anant gairebé totes les nits
a cinas d'estrena i mistifiquen la vulgarietat dels humans amb llur
pròpia divinitat a un mode del tot acadèmic. A títol d'anècdota,

és interessantíssim aquest cas: un barbat diví (arranjat per complet) va assistir-hi, aplaudint frenèticament i dient vitors, al treball de l'imatge de la verge dels desamparats (se celebra sempre aquesta festa el segon diumenge de maig) des de la Basilica fins la Seu, opinant que la "religiositat valenciana és molt - fegana i molt barrega" i que, encara que les trepitjades d'aigua - molt desagradables, res no és més agradable que l'aspecte d'un amalgament treball de mascler munt portant en civera a la verge i dirigint-li enardits sirops. Aquells mateix diví va viure també - amb tot gaudi les manifestacions culturals del VIII congrés Eucarístic Nacional, i després de contemplar-hi amb totes les seues "estètiques embotats" l'espectacle de l'Auto de los Enteros, de Lope de Vega, representat a la Plaça de l'Almoina per la nit i a l'aire lliure, se'n va anar a l'últim club de moda i en companyia d'altres diví va realitzar-hi un strip-tease, va emborratxar-se, i va emborratxar la innombrable concurrència, i es va finir la tabo la a altes hores de la matinata sentant l'himne imperib d'aquesta subcultura: Banana nana.

En canvi, altres "divins", més desequilibrats durant l'any anterior, han aconseguit consolidar-se'n culturalment i organitzar en aquest curs algunes notes de cançó li esari, poètica o cinematogràfic en connexió amb algunes entitats de la ciutat.

En quant a les relacions actualment dels "divins" amb els elements ortodoxes de l'"Equip d'extral", segueixen éssent cordials (coincidint força en determinar-se restaurant les hores de menjar), però llurs diverses formes de viure i de pensar són totalment incompatibles. Del d'altre, l'"Equip d'extral" no ha oferit fins al moment cap altra concreció que la de ser un simple mitjà d'universitari -un més entre els innombrables que hi ha a València o a qual sevol altra ciutat-, sense cap de projecció cultural (es dediquen a preparar els últims exàmens per a llicenciar-se en Econòmiques), si bé dos dels seus elements pensen orientar-se cap a la docència universitària.

Anàlisi dels elements més representatius.

Ham aconseguit com a mostra en aplicar-hi les nostres tècniques

d'observació i enquesta, per una banda, i els líders de la "divina gràcia", per l'altra, alguns "líders" que més s'han caracteritzat - per llur "projecció cultural i social en aquesta subcultura. Finalment, farem també algunes referències a l'Equip d'extral (ja a punt, en aquest moment de desintegrar-se).

4) Líders de la divina gràcia.

Dos d'ells pertanyents a l'últim curs de Filosofia i Lletres. Un altre crític de cinema. Un quart, escriptor, i amb un "caràcter típic" concís (segons ell diria, car tot sembla que es derivi d'una "més de les seves moltes històries-ficció"). I un cinquè, dibuixant, decorador, maquillador... i director de cinema amateur.

Tots ells pertanyents a la classe mitjana. Dels universitatians en sortia, un d'ells, a banda de rebre alguns dels seus cursos, treballa també. L'altre té via de mitjana propera (de terrenament). I dibuixant, per treballar-se l'única activitat prou ben pagada i ferer no és completament, disposa d'un bon sou mensual. No tenen, però, problemes econòmics greus, però tampoc no aprofiten bé llur privilegiada situació. Són conscients d'una vida provincial i ho experimenten cap de - d'alg de sentir de distàncies a l'estranger i molt menys a anar a ampliar estudis a cap lloc i, encara, llur influència en el mitjà ambients universitari ja és força baixa, en realitat han convertit llurs corses en un phatò tancat on no hi ha llurs nombrosos "amistats" i deixebles i des d'un judici, critiquen i determinen el "bon" o "mal" dels cursos d'un òmnium superior. Ils donen una justificació al respecte, que convé desmitificar: "el món provincial", però sent t de considerar-lo preferible i, doncs, cal atacar aquelles "condicions" de "lucres" que el "món" de la ciutat.

-L'altre gran activitat els evita fructuant-hi a intentar aconseguir ambients (per exemple, subcultures juvenils es manifesten a "sociologia" o "llurs" per habilitat d'èxit caries nul·les. I ara amb un criteri de selectivitat molt intel·ligent, sobre tot, recol·lint com a "directors" a alguns dels de COU o primers curadors de cursos, ambigus i confusos, encara, existencialment i filosòfics.

-El crític de cinema produeix tan sols crítiques. I dibuixant u

blicitari porta ja rodades ~~algunes~~ quantes pel·lícules i cutts. El pseudo-crític publica artícles en dos periòdics dels Països Catalans. L'escriptor és profús en entrevistar intel·lectuals de tota mena, i d'anys ençà, porta, segons ell, realitzant profundíssims estudis sobre el marquès de Sade, anunciant un dia sí i l'altre - també l'aparició d'una voluminosa obra seva (més de les mil pàgines) sobre tan interessant personatge. A més (sem ra segons ell) disposa d'un material inèdit gairebé comparable l'ingent reducció del "Fénix de los ingenios" (una novel·la sobre València, molt superior, segons hem dit, a El Gatopardo o Bearn, i contes i narracions com per a fer les obres de dotar Balzac en èpica com a mínim). Quant al crític literari publica, tant en castellà com en català, en diverses revistes i periòdics i, segons hem dit, hi és escrivint una novel·la a la qual van a sortir tots els "drepets - bruts" de València des dels "palaus" fins les "barres baixes". També hi és enllestint una recopilació de frases i dits seus que si es publiquen serà sota el títol d'"El llibre lile" (per suposat, les portades seran d'aquesta color). És molt ambiciós, però molt intrigant a la manera pobletana. Controla determinades activitats de la cultura del País, i opina que és molt fàcil excel·lir culturalment en el moment actual degut a l'incultura i analfabet que hi és la gent universitària (no diguem, la que no ho és). Són perquelles seues: "Jo mai no me sent frustrat, perquè els altres són inferiors a mi. La meua superestructura cultural ho domina tot. Mentre segueixen existint babies serà possible arribar amb certes facilitats a ser-hi superstar i autor, actor i director del happening d'aquella vida". També aquestes altres: "Amb dos llibres de butxaca ben llegits i assimilats al mar, ja té un prou. Com /ingú no llig ni sap res, doncs la impressió d'haver-ne llegit més que el pobre de González Gallejo".

Estudien, llegeixen, escriuen o es divertixen amb una eternanúncia de fons. Als Olimps sempre ha d'haver música, encara que, en aquest cas, res no liiga de celestial: No me quiero enamorar (en versió de Núria Follà), Hadría bailar contigo toda la noche (de la

tots a la "cinema" "artística" hippie de plàstic, amb robaria
o pseudo-intel·lectuals actuals que, frustrats per les circumstànci-
es, van neuròticament donant brandades d'un ambient "un altre".
Es de destacar les contradiccions i segones natures que crea
la "fil de viure": estudiar "les lletres, l'economia de l'empresari,
l'estatística o la teoria estadística, retirat del món de la realitat;
després, per via d'universitat, es va ha trobant en el pla,
amb l'activitat més activa; mentant-hi el "món de les relacions" i
amb algun curs o breu cambrar o amb alguna "diversió" i, a
conclusió, sobre temps par a tot, participar-hi només a la
"cultura segmental", tocar algun instrument en un projecte de
música "progressiva", assistir a recitals de poesia o a algun espectacle
fin. les quèdres de la matinalitat. En general, la "cultura"
de l'època, subcultura no es pot dir que portar, però sí, que
són desastrosos. Serà, potser per "conflictes" i "dificultat"
pels apleven per "signatures" amb el "niv. facilitat".

c) Joia d'estrany

Una de les principals representacions femenines (i "noúgar"
de l'equi.) és un "personatge" molt intel·ligent i "noúgar", entre al-
tres coses, de l'època, pregonant el "vincle" i "vincle" de
"càtedres universitàries. Ha ampliat l'horitzó i "noúgar" i "noúgar", a
bande de llicenciar-se, a França, a Anglaterra i a l'Estats Units,
i al bé, "inconfus", profusa i difusa, amb tota "parada", la con-
cienciació de la qual no respon a un plantejament "noúgar" de deter-
minat ni molt menys concretat en una praxia, posseïda qualitat
força idèntica, capacitat intel·lectual i laboriositat i "noúgar" a ex-
citar en el futur una bona activitat de "passional" i "noúgar".
personer d'una autèntica "alliberació" (no al més en la "noúgar" del
bé) dins de l'equi. Prova d'això és la seua "noúgar" amb la
"noúgar" i el "noúgar" de "noúgar" a "noúgar" per a "noúgar" i "noúgar"
"noúgar" i "noúgar" de determinats "noúgar" econòmics. Ha "noúgar" i "noúgar"
de "noúgar" de "noúgar" i les seues activitats intel·lectuals
tuels a quèdres "noúgar" de "noúgar" i "noúgar", i "noúgar" a "noúgar"
"noúgar" i "noúgar". Potser això és el més "noúgar" del que
"noúgar" i "noúgar" i "noúgar" de "noúgar" i "noúgar" i "noúgar"

es van anul·lar com a grup quant a capacitat creativa i cultural. Personament no ens agrada la "divina escràcia". Tots els seus plantejaments, a qualsevol nivell, són, ho repetim, alienats i ficticis, però responen a un sistema de racionalització que serà tot a criticable que es vulga, però que sosté una tesi i una crítica social (no precisament la més viable ni eficaç). Si treiem tot lo operariu per la seua part i l'equipo "ex-
trínsec" en favor d'una emotivitat instintiva, no és cap ideologia ni ètica, filosòfica. I això avui dia no té cap en contrà, és una actitud crítica i científica; cal donar-li, doncs, la seua i bejar-se en experiències històriques o personals. Cal agafar el que hom és "per a criticar, rebutjar o, si es fa, acceptar, excepte tot el que hom no és". Rebote o crítiques amb desconeixement de causa no són pas vàlides, i denoten un incanalicament mental i un que així actuen. Finalment, es clau, la crítica és l'actitud oposada: l'eufòria de qui tot ho veu de bones aires, o el silenci cec, el que fa "gest" o el que és "el braç".

Ideologia i cultura: tensions culturals.

Determinades doctrines polítiques i econòmiques -i, per conseqüència, liars ideològics no estructurats- han donat en els últims anys, han tingut al nostre país una nova versió. Parlem, per exemple, de la "socialisme" (1971 o més del 1972, valent econòmic i polític), i també, -sobretot, del del Maig francès de 1968- de "l'esperança" (pròximament, és clar, en molts aspectes, de la "previsió" i enfocament de l'esquerre clàssica). El socialisme, com a doctrina política, no ha estat manys: el socialisme, és la nova manifestació "nova" (coneguts són, al nostre país, a través de la premsa i l'àmbit universitari). Malgrat la polèmica i les incites en la insurrecció juvenil de 1968, en tant que esquerra té un paper en les activitats i moltes de les seues idees i ideacions (i com a el fons dels pinat als murs de les universitats i dels instituts).

Per tant la "divina escràcia" no ens, com és lògic, a referir-se a l'estructura econòmica política ni a actituds ideològiques alienades com les controculturals. Més bé pratenim analitzar-hi l'a

161
marquisme internacional (també podríem qualificar-lo de "rebel·
lió", i, per suposat, diferent i separat de l'internacionalis-
me de la postguerra mundial) que impregna gairebé totes les ma-
nifestacions, des de la rebel·lió juvenil-
vols dels adolescents de la postguerra fins a, d'un costat,
polític, peculiar, la subcultura que hi són tractant.

L'adolescència juvenil, aquesta nova etapa, no respon
a cap dels criteris d'interdependència econòmica (concretament en al-
guns casos, seguit a les noves professions "per a jugar" apare-
gudes a la cultura de consum), ni, socialment, a cap dels de
interdependència vital, o social, amb la difusió de
l'estatut de l'adult per la majoria dels adolescents i en con-
seqüència amb els adults. Tot això implica naturalment un rei-
dentat de les relacions d'autoritat i un horror a la "pau" prae-
dicta (significant que tan sols es manca a la cultura be-
nèfica, l'adolescència juvenil i "joves adults"). En l'adolescència,
a la "juventut rebel·liosa", hi existeix aquest sentiment de reacció
social, tot i que és el que de més implica l'adolescència
de la postguerra.

Concretament, nosaltres següents aspectes:

a) La rebel·lió juvenil amb el sistema.

La rebel·lió juvenil pragmàtica i no ideològica de la postguerra
(perquè els adolescents segons classen) de viure-hi la manca a la
societat de llavors, participant en els seus fets, espre-
més el rebuig de alguns avantatjosos i d'altres. La rebel·lió juvenil
socialment és una rebel·lió "personal i interioritzada", per-
tant, no ataca a cap dels nous aspectes socials possibles de desenvolupar
des de fora al sistema que ofereix la societat de consum i el
sistema de producció, ni tampoc a cap dels seus valors i estructures
cíviques i morals. Per suposat, no són res més rebel·li-
ons al sistema social, doncs, la societat ofereix tot el que
l'adolescent necessita i no pot evitar-hi, per raó de la seva
normalitat que hi és tan difícil i difícil. Va a desenvolupar-se i a curt
no a llarg termini. Així, la solució és, per a ella, ben senzi-

Són triomfalistes i sostenen que el "viure al ciní", no gràcies a l'individualisme no s'estén més enllà d'una èlita exclusiva, dominant un ampli catecumanat. Aquesta cosa no vol dir, com hem vist, que alguns dels seus elements (escriptors, artistes, i algun que altre poeta o aprenent de dramaturg) no empen la força exanivadora dels mass media a l'ús, per a difondre les seues idees o fer públiques les seues creacions artístiques.

S'han definit també com no-contraculturalistes (malgrat que durant una temporada van simpatitzar molt amb un prof. d'er català que sí era un fervent defensor de la contracultura), i, sobretot, com a "europeus decadents" davant el buit de la tolerància del cinisme i de l'admissió de l'imprevist. Un dels líders - va afirmar en una certa avinentesa: "Quant u foli arribar a reduïx, obrim com si l'haguéssim clavat a callositat".

Un exemple d'aquest cinisme pot ser la inestabilitat en les relacions afectives o sexuals. Els elements d'aquesta subcultura es lliguen o deslliguen entre ells amb la rapidesa de moviments dels cristalls del calidoscopi. Practiquen la "combinatòria" sense mai noaturar-se. D'aquí, que les senyoretes addictes al divinisme "posen corcs" a llurs nuvis amb una facilitat abaladora, i el millor, era que tot resta més cínic i de marbre, recol·li ran com a partenaire el millor amic del pomès.

e) Esteticisme i hedonisme.

Defensen, també, una ètica de la bellesa (identificació del verum i de l'ètic amb l'estètic). El seu mòdul era l'ètica clàssica deus est bonum, i ètica per a ella és el pulchrum. En assistir nombroses vegades a la projecció de film Isadora, en cin-clubs o en locals comercials, han aplaudit frenèticament aquesta frase de la Duncan: "La veritat és bellesa i la bellesa és veritat. Això és tot el que sabem a la terra i tot el que cal saber-hi" (perquè que també hem escoltat el film A third grows a Brooklyn, d'Elia Kazan).

L'ur hedonisme imita normes a l'Òscar Wilde, tot i que no porten ascetisme al grau. Més que precix buclia de l'arribada a feli somniada dels hippies, els abraça estuejar - "Ethereal" o

Tot llur argot hi és, ~~doncs~~, en consonància amb llur perversió kinèsica i amb llurs ~~desigs~~ de realitzar una revolució constant a través de la provocació.

Creuen que la joventut ~~emba~~ als vint anys, per això, seguint una distinció que podria molt bé ser emprada pel llenguatge del realisme màgic, divideixen les persones, accedint també un altre terminologia homosexual, en "garrinques" (jovencs majors, gent d'altre gent l'altre) i "rincoses" (és a dir, gent d'altre gent, gent afortunat).

L'inequívoca i ambivalent

I és homològic que el divisiu de la joventut no podria principalment la joventut una distinció de classe social i alguna altra important, no podria dir-se que els seus líders, ja molt significatiu que, en un principi, el seu grup foren els membres del Grup Dextre, però el resultat, però, no foren i crítiques en ella si que hi ha alguna altra distinció social, perquè, que també els divideixen del camp del subordi. Però, com a reflexió de la joventut, i després de les persones, fruit d'una enquesta efectuada entre els joves de la joventut, no hi ha una línia lliure de distinció social i no hi ha el possible per la joventut de la joventut.

L'inequívoca que es dirigeixen a les persones, dient-les "jovencs", no hi ha una obra de Genet, però, en la joventut de la joventut, perquè el cine i basat en un fet històric sobre el cinema, la joventut inicien una línia d'estratègia, i a la joventut, i la joventut de la joventut va iniciant fins a arribar a la joventut de la joventut, però, en la joventut, hi ha un nivell que els joves s'acostumen a desenvolupar-los. I la joventut cort haguessen estat elements de la joventut a organitzar la joventut i colpejant.

No es dubta de la distinció de la joventut, i la distinció de la joventut, i la joventut de la joventut, però, en la joventut, hi ha un nivell que els joves s'acostumen a desenvolupar-los.

Com en el cas de la "divine aràcia", es tracta d'una ciutat més endins de la Sabal de milers pisos que domina el panorama de les anys setanta. Malgrat la seva qualitat típicament burgesa i al seu gran baf existencialista, podríem trobar alguns precedents de gauche divine, salvant les distàncies, ja a la dècada dels cinquanta (recordem, per exemple a François Sagan o a directors cinematogràfics com Visconti, Antonioni o Fellini).

Hi som d'acord amb Maria Àngels Caspary en subratllar que aquesta progrèssia, nascuda en l'alta burgesia i en alguns nuclis literaris i intel·lectuals, s'insereix, des del punt de vista econòmic, en la "plutocràcia". Els escriptors-pendaxins són invitats a la festa del mateix mode que, al temps renaixentistes, els senyors-mecenes i els artistes feien bones migues; si Guillermina Notta enc cantava coses sobre els gròcs, cap a mitjans dels seixanta, avui seria distret dedicar alguna que altra musiqueta a aquest pseudo-esquerriisme-neocapitalista.

Una altra sostenen que això de la gauche divine no és més que un flatus vocis del mateix mode que els filòsofs nominalistes deien respecte de la tan discutida qüestió escolàstica del "universal".

Tanmateix, la "divine aràcia" valenciana, encara que no sigui una aristocràcia econòmica, sí que professa un intel·lectualisme en casu i sublima el consumisme. Coincideix amb la gauche divine en constituir una subcultura juvenilsca-fanomen antiburgès (tot i que siguen burgesos fins al moll dels ossos). L'estat a la burgesia (més aviat que la classe dominant) oprimeixen, i, en especial, a les minories eròtiques (homo/bisexuals i inclús a l'heterosexualitat extra-matrimonial), però també és un fenomen antiproletari (menyspreuen el moviment obrer i consideren "groller" l'esquerriisme). Si hi ha hippies i contraculturistes, fills de milionaris, res no té d'estrany aquesta contradicció: l'esquerriisme del qual en realitat no és pas d'esquerra ni tampoc vertaderament de dretes. Una mostra més de la caòtica situació. Delir obsessiu de veltisme individualista, i integració operada al seu mode i manera.

178
Acompida llur "transacció mínima" abans indicada, es reduïxen a un phetto semimarginat, a l'igual que a s grups d'homosexuals que es limiten per les nits a "estir-se" en determinats llocs, i no res més. Una pseudo-craïnna més que hi som a "nivell europeu".

Vazquez Montalbán parla més, en referir-se a aquesta progreessia política, cultural i ètica, que a progreessiu que no pas com a progreessista. Aquesta ultramodern, escadente socio-cultural prové de l'explosió urbana, dins d'un sector burgès culturalitzat i amb delers d'avantguardisme i innovacions. Fauna d'angbs que s'apunten a qualsevol novetat. En fundar la "divina acràcia" valenciana, un dels líders ve afirmar: "Anem a crear-hi qualcom nou", ja que en aquesta ciutat mai no passa res". Però d'aquí a sembrar-se a uestes joves i joves a un Louis Aragon, o a una Simone de Beauvoir o a un a Juliette Gréco, n'hi ha un obús.

Més d'un escriptor ha apuntat que saber, avui en dia, el que és la gaucha divina és una cosa així com pretendre saber el que hi era l'Sous Dai, anys abans. Caldria, doncs, parlar més aviat de droite divina. Joan de Segarra ha reivindicat el seu caràcter català. Sosté que no és pas una submissió "mesetaria", potser perquè, entre altres coses (no precisament d'esquerrres), reivindiquen el Borcelona C.F. i el cuplet (cantat en català, és clar).

És sintomàtic que a la torre de Babel, els extrems de vegades es toquen. Determinada gent molt seriosa ja no resisteix i es llença de ple cap al radicalisme de la frivolitat.

L'arquitecte González Espeso-Navarro analitza el fenomen d'aquest moda: més bé caldria denominar-los "liberals divins" (d'aquí que nosaltres ens trobem inclinats a anomenar-los l'etiqueta de "divina acràcia"). Els demòcrates liberals, ací, semblen d'esquerrres -- (l'esquerre, insisto, com a opció al sistema, del tipus que siga). En un país socialista tota aquesta "divina" hi serien, com és lògic, dratíssims i reaccionaríssims. Cal centrar-hi el fenomen en una simple oposició cultural i estètica que no pas política.

Molt agudament, el cantant Pi de la Serra els considera gent "cremada políticament", com apuntaven al principi del capítol, o àdhuc, pitjor: uns escopistes, arrapatuosos i provincians.

178
Francesc Vallverdú ha ~~insistit~~ més en el seu caràcter a/o/ar-
tipolític, en el sentit que ~~no~~ realitzen pas una lluita revolucio-
nària, si bé preconitzen ~~revolucions~~ mutacions culturals, socials i sexuals
a través d'unes mutacions formals. Són, doncs, contra-revoluciona-
ria i reaccionària, creant una confusió i polivalència, corrosives
i corruptores. Tot el que faga al·lor a "diví" no esglaia el sistema,
el més mínim, en substituir una ètica revolucionària per una ètica
simplement hedonista.

Després de tot, en postular els líders àcrates valencians que
no hi d'atacar la societat de consum, sinó aprofitar hi totes les
seues "meravelloses possibilitats triomfalistes", coincideixen amb
els interessos burgesos del neocapitalisme i amb la seua ètica no -
molt distinta, a la fi de comptes, de la moral tradicional petit-
burguesa ni de la moral d'èxit preconitzada des de fa segles per Cal-
vi.

Seguint el professor de Dret Polític, Francesc de Carreras, po-
driem resumir alguns trets de la gauche divine, aplicables als àcra-
tes valencians, amb arranjament a aquestes característiques:

- 1.- Un deler desmesurat d'~~ésser-hi~~ in tothora.
- 2.- Desig morbós de notorietat pública i de megalomanies.
- 3.- Rebutjament de la moral i de la ideologia dominants, en funció -
tan sols de problemes personals (l'ésser homosexual, per exemple)
i d'actituds ètiques-estètiques.
- 4.- Conducta constant d'~~imposar la burgesia~~ (l'obsessió, per exemple,
dels àcrates valencians d'anar a menjar a restaurants luxosos), i, -
per suposat, un deler desmesurat de triomfalisme.
- 5.- Recerca de solucions individualistes i rebutjament de la lluita
política.
- 6.- Consciència de ser "l'aristocràcia intel·lectual progressista -
del País" (més bé, en aquest cas de València-ciutat).

El periodista Joan Antoni Benach es pregunta si, en realitat,
es tractarà d'una "nova dreta"; és a dir, que el més edient seria -
referrirenos a una droite divine, i no pas a una gauche divine de
tal índole, oposada a la denominada gauche satanique (hom denomina
així la polititzada autènticament), si bé a València hem parlat amb

universitaris que afirmen pertànyer a ambdues esquerres. No cal dubtar que té raó Benach en considerar-hi que l'anomenada Gauche divine és una expressió notòria de la frustració d'alguns intel·lectuals de la mitjana i la petita burgesia; uns borratxos de progrésisme per raons estrictament individuals. En el cas dels àcrates valencians, opressions familiars i frustracions sexuals, degut al difícil i penible que esdevé suportar la condició d'homosexual a la societat en què vivim, a més de la nostàlgia de no haver nascut burgesos. Rebel·lió a la volta de tot.

Hi ha dels que han insistit en llur caràcter narcisista i elitista, qualificant-los de "perfumada bohèmia". Cas típic de marginació dins de la integració: demanen llibertat per a ells; els problemes generals de llur context social els importen molt poc o no res. Ser d'esquerres, al bell mig, és molt evorrit per a ells: els cal divertir-se, els cal, doncs, diversions i al·licients, perquè també un "drà tiems", tan al vell com al nou estil, és tediós i monòton. Comenta Benach que els "divins gauchistes" pertanyen a "noves classes" de professionals, intel·lectuals i tècnics (a València, com sabem, tan sols universitaris o artistes) que, abans o després de la plenitud neocapitalista heuran, de veritat, de definir-se cap a una banda o cap a una altra.

En suma, en referir-nos a aquesta subcultura podríem fer-ho emprant com a subtítols els de "Prometeu segueix sense alliberar-se" o alguns altres més plausibles com els de "Ni gauche ni divine sinó tot el contrari", o, pensant en l'absolució fàctica de l'àcracia valenciana, el següent: "De les temptatives pansexuals a l'ombra dels 'cory-dons' en flor".

L'esquerre eròtica.

Manuel Vicent en un article publicat en una ingenyosa revista humorística ha emprat el terme d'"esquerre eròtica" per a referir-se a una subcultura també molt aparentada amb la gauche divine o amb la, per nosaltres, denominada "divina àcracia". Es tracta d'un fenomen ja força generalitzat que, aplicat a València ciutat, coincideix amb l'elementat i ampli catacumenat dels líders, alguns d'ells comptant ja amb

una certa independència, car en tot moviment i subcultura, si no heterodoxos si, en canvi, apareixen elements independents o subgrups que se separen de la cellula-mare.

Si les còcques K.1 i K.2 pretanien una alliberació psíquica i sexual prèvia a una prosa política (la superació, en suma, de tot prejudici i de qualsevol taca burgesa), avui en dia proliferen una nouvelle vague juvenívola, anarquista més que autènticament socialista, postulant la "revolució sexual" com a etapa prèvia a una acció política o, almenys, paralela a la mateixa. Transcrivim paraula per paraula les molt chustiques i encimades de Manuel Vicent: "L'últim novetat en matèria de consumició política de "pub" és una línia de còctol trotskuerbòtic que pren suma part de l'esquerra composta per joves barbats que s'han especialitzat en estranyar i posar-hi de moda en cabaret distint amb tres negres. Es tracta de l'esquerra eròtica, color campari, que, de sobte, ha descobert el sexe ment i els banyadors amb margarites pris engonals". Més que de campari, diríem que a València l'últim local o club (millor que cabaret) de moda ofereix a preus molt asequibles cervassos amb picó, i que la gauche eròtica preferix els elips lactis blancs de colors vives i crideners als banyadors florjats o a les damogèes bermudes, tan emprades ja un parell d'anyos. És una esquerra "esquerríssima" que pensa més en l'orgasme que en Marx i en Lenin o en La Comuna de París.

Les referències de Manuel Vicent al campari, sense dubte, compaginen amb els slogans televisius concernints també al Cinzano -- ("un atrevit gabor") -- com el paraginat per aquesta joventut a joves nates molt esquerrans i molt eròtics). I de nou citem al referit autor: "Ara aquesta xicote i xicote color campari, que han passat directament des de la drata del Sagrat Cor de Jesús a l'esquerra - de cor de Eao, fan l'amor amb intervals negurats per a pensar en els metel.lúrgics. Així dóna part. La drata a fer gimnasia amb el cocodrilet a la tetina, i l'esquerra eròtica-trotsko-campari a inaugurar cabarets".

No calaix llarga comentaris tal novíssima manifestació subcul-

tural. L'acció política no té perquè implicar-ne encaraustrement --
místic, renúncia a certes necessitats carnals ni, molt menys, "fer
vot de castedat", però una cosa tan distinta i eròtica és creure que
es pot polititzar el sexe, a base de plantejaments tan frívols i tan
irresponsables. La institució del "ligue" és típicament burgesa i -
practicada per integrats de totes les edats. Tenir-la d'esquerri-
me és absurd, tant o més quant ^{que} paga ser la comercialització de de-
terminats símbols (citem els ~~posters~~ del Che Guevara com a exemple
palpable) efectua la societat ~~consens~~, engolint una contradicció de
rrera d'una altra, planificant racionalment la irracionalitat.

Comportament eròtic-sexual.

Es convenient tenir present en el moment d'examinar-hi l'ac-
tivitat sexual dels "divins ~~heretges~~" a gunes consideracions prèvies.
Abans de res, la ~~sagralització~~ del sado-masochisme. No cap dubte que
les relacions familiars, les sentimentals i àdhuc les amistoses, --
participen de tal deformació, a tot tipus de nivells socials. L'amor
i el sexe concebuts com a relació de poder, ~~com a relació de poder,~~
com a dominació vampírica. L'aspecte físic i la personalitat d'al-
guna divina és sumament ~~dramàtica~~, per si alguna cosa mancés. L'ur
ideologia i conducta revelen en altres aspectes una capacitat neu-
ròtica per a convertir la sexualitat (amb independència de les teo-
ries de Reich, de Freud o de ~~qualsevol~~ altre sexòleg) en una autèn-
tica "nit de Walpurgis". Embelliquen llur sexualitat en un entorn
necrofílic (això explica llur atracció pel camp i per buscar cons-
tantment en el "baül de los recuerdos" d'èpoques que ells no han
viscut pas) i en una constant distorsió nerviosa (molt dels "divins"
presumeixen de patir taquicàrdia o d'aparençar llargors de "blanca
pal·lida" que ens recorden la tisi de Margerita Gautier). L'ur -
sexualitat no ha de ser grollera, sinó molt epidèrmica i estètica,
amb un cert muntatge de halla blanca. Alguns apleguen a acontentar-
se amb un simple voyeurisme; desitjarien viure a una vila de Port -
Lligat i, com Dalí, sentir-se voltejats de molts gats i d'un serall
de sers unisex (la delicada civilització que H.G. Wells ens presen-
ta a la seva Màquina del Temps). Més que una autèntica realitza-

ció sexual responsable (per a ella divorciada de l'afectivitat) presenten la seducció de llurs ~~propres~~. I com així com el cuplet de "Venga usted al cabaret...", encara que després en el cabaret no es veja res d'importància i tot s'esta sumit en una ambientació simplement artificial.

Malgrat afirmen que si ho han hagut, durant una temporada, revolució sexual, i han fet l'amor a ~~aludicure~~, tot el que han volgut i més, el cert és que molt dels ~~divins~~ practiquen un eunuquisme, tant sexual com afectiu. Tenen una gran por a enamorar-se i, per suposat, una gran por al sexe.

Comentarem les opinions dels líders en allò que es referix a amor i sexe. Sostenen que no existeix edat per a començar o tenir relacions sexuals, sinó "desig", i algun que altre afageix: "...A desig regalat no li esguardas la dent". Respecte de la virginitat - sostenen que és un "estat imperfecte", qualcom així com una canona ~~de~~ embussada". L'atracció física justifica de per sí la relació sexual. "El desig és mòbil suficient. I prou". Amor i sexualitat, tanmateix, poden coexistir en certes ocasions, però tampoc del carcer hi "aquest conturbeni". Segons ells, la sexualitat, unida a l'odi, també és vàlida. Defineixen, més o menys, la relació sexual com dos "dos coscos i molts, molts, molts, orgasmes". En relació a l'homosexualitat la consideren, com han pot suposar-se, un factor positiu i productor de cultura, tot i que resulta ser a la societat en què es viu molt difícil "ser un bon homosexual". Després de tot, diuen que és com un cert conyac: "coses d'homes".

Enqwestats sobre si consideraven censurable una relació homosexual o amb una persona del ~~sex~~ oposada, però no pas agradable, per a així resoldre-hi una cuita ~~econòmica~~ o obtenir-hi una possibilitat de triomf, ha contestat un dels líders amb aquesta frase, coincidint, més o menys, amb el percentatge ~~amb~~ denominador: "No és pas censurable. Més encara, haurien d'establir-se beques d'aquest tipus. Si el cos ni els diners són denigrants".

Diuen sí a l'anticonceptiu i a la píndola, basant-se a la situació actual - i més encara si ~~tenim~~ presents l'explosió demogràfica,

les guerres o el que siga- és preferible no portar nous degradats potencials al món. Quant a l'erotisme: "Portat amb un cert estil -duran- pot ésser-hi admirable. Arribar àdhuc a la qualitat d'obra mestra".

Preguntats sobre si els pares s'han de van iniciar a la sexualitat, van respondre negativament gairebé tots els joves escollits com a mostra en les diverses subcultures. Un dels divins afirma: "Els meus pares no coneixen la sexualitat. Sols el mecanisme de l'acte sexual. Poca cosa podríem ensenyar-ns".

Quant a llur opinió sobre si la dona hauria d'arribar verge al matrimoni, respon un diví no-heterosexual: "No em casaria mai amb una verge. Deuria de tornar-se al primitiu costum salvatge que el pare -desflorà la filla...o el fill".

Quant a llur valoració o judici sobre la gosadia i el "machismo", exposen aquesta intel·ligent i jocosos frases: "Quant que siguin les principals virtuts de l'home, depèn... Ben portat, el "machismo" fins pot ser boic, com Victor Mature a La túnica sagrada".

Tot i ésser port d'anticonceptius, són contraris a l'avortament. Afirma el líder polític literari: "Aporric el procés incomplet. Llur qualitat estilística-formal és nul·la". També aquest àcrata va respondre a la pregunta de "Com resoleu les vostres necessitats sexuals?", de la manera següent: "Quan no per la via normal del cos aliè, mitjançant l'audició de discs camp o llegint poesies de Pere Gimferrer".

Escollint les frases més representatives i que responen al comú denominador dels principals elements de la subcultura, respecte de si la societat és tolerant o no en matèria sexual, contesten així: "No ens malixem. La societat tolera molt 'poc', però l'ocultació és molt fàcil, sempre que no es siga idiota de naixement". I sostenen que la repressió és un al·licient més per a la sexualitat. Si hi hagués completa llibertat sexual "esdevindríem assexuals", afegixen, però, "quasi tant com ara que no hi són el suficientment alliberats".

No són antifeministes, degut a que han reeixit en fitxar un nom

brós següents de "divines". Taner que a dona, el mateix que l'home, són diferents. Ambdós són, a més o més, étiles i utilitzables. Per la dona aconseguim l'home i per l'home aconseguim la dona. Tanmateix, alguns ècrates opinen que no convé fer prozelitisme ni pretendre relacions sexuals amb "masclots intolerants", per a nivell de millor encarcerar-se dones ~~de~~ divines, que també són "molt masclotes".

La sexualitat ha estat també definida com un simple i enquatge del cos: sembla que se sal cercar-li cap de càrrega sentimental. "Es quelcom així com una pluja de pétals de flors llançada des d'un balcó molt alt", o com una situació en què pot conjugarse - "l'excassivament vulgar amb l'indubtablement diví. Una cosa paraguada a la pressa de la Bastille".

Respecte de l'amor acostren a a dir hi d'acord que és un festival de cançons i que es passa bé, tot i que no pas molt. L'herogolatria els immunitzea prou de trastorns efectius. Un d'ells va afirmar: "La meua bàsica frivolitat dificulta constantment el sentiment de frustració. I és una pena perquè anegua i tuberculosi, a causa d'incomprensions i desequilibris sentimentals, li senten molt bé - el cutis". Quant a l'amistat: "No compromet a res. Té, però, una importància relativa quant permet la postura pràctica de l'arbitrarietat i dels criteris electius."

Són, doncs, decidits partidaris de les relacions no formalitzades ni institucionalitzades, com ara que admeten el matrimoni com a mal menor en certs casos, si hi ha una societat amb possibilitats de divorci. Respecte del pensamentisme sistemàtic que és efectiu, "progre" és de bon efecte, i com a situ magnífica.

Enquastats sobre el que per a ells és la pauche divine han afirmat: "La subversió ha de produir-se des de dins, subtil i embornant. És una sortida revolucionària i revolucionadora. Manifestacions: Triunfo, Seguicio, Molins d'Or i als cuplets de la Guillermina Nottayascollata llegint a estones Filosophia y carnaval d'Eugenio Trías. Gràcies a Déu, George Lucas ha mort". I es consideren apocalíptics en el sentit expressat per Umberto Eco.

Hem insistit primordialment en el comportament sexual dels ècrates per ser aquella faceta de llur praxia més rellevant; una cosa, però, són llurs opinions sobre l'amor i la sexualitat i un altre

ben distinta llur activitat real. No han estat tot solució. Donen preponderància a la realització sexual, però, repetim, pateixen al respecte a les arxí-coneguts condicionaments -o patir d'altres pitjors- degut a llurs extravagàncies, per a tenir-hi una assídua pràctica sexual i, sobretot, per a aquesta siga autènticament alliberadora. Recorren més aviat a la creació d'una nova superestructura cultural per a immunitzar-se de llurs frustracions, puix per a alliberar-se de veritat sexualment no cal organitzar "qualquers" de nou estil on, després de molta exhibició, ningú no es relaciona mai, de veritat, amb ningú. Han fet de la diversió i de l'anobisme un succedoni força pobre del que és en realitat la sexualitat i darrerament se parla d'alguns matrimonis, per a un futur immediat, entre "divines" i algun que altre dels líders, sense dubte, imitant les d'ídols de dubtosa virilitat que, malgrat, això, no han cessat de pregonar -també futurs, i presents, matrimonis, a les portades de certes revistes per a consum pop.

Cal destacar finalment, almenys, una certa gènere provocadora en manifestar-se tal com són, sense disfresses ni hipòtesis, sense ocultar llurs idees, llurs pretensions ni llurs tendències, sense dubtes bisexuals, o homosexuals i sense experimentar cap de vergonya per llurs extravagàncies. Se'ls acostuma a acceptar-hi bé en ambients culturals, en determinades capes del món adult (professors, editors, escriptors, directores d'entitats culturals...) i individualment mantenen relacions cordials amb elements de la subcultura hippie i amb els seus companys universitaris.

Quant a locals sovintajats cafeteries cèntriques, te rooms i hells d'hoteles, snake-bars on existeixen serveis en barra de plats combinats, clubs d'homosexuals, determinats pubs i alguna que altra discoteca on assaborixen "top-solins" escoltant música pop i delitant-se amb les llurs psicodèliques, però també són amants de reunir-se en llurs pèsoes a passar temporades de vida estrictament privades.

+

+

+

Repetim que, plantejada la qüestió, aquesta subcultura de ca-

na a consideracions estrictament socio-polítiques, no la considerem en cap d'aspecte un "canal segur" d'alliberació ni molt menys d'acció eficaç davant de les alienacions produïdes per determinades estructures. Tanmateix, el fet que a una ciutat de viura provincial i tradicional, hi haja, amb evident ostentació, fet "possible" alguns comportaments fins fa poc de temps rebutjables i anatemitzades per la societat, no ha cap dubte: té també un valor positiu. Més que d'una "Imaginació al poder", podríem parlar en aquesta subcultura d'"Imaginació a la vida".

Quant a qui fanen de la bisexualitat i de l'unisexuallur treball de botelles, malgrat siga mitjançant procediments neuràtics, té també la seua explicació, si no oblidem pas el context al qual nosaltres vivim. La generació que hem dit del "pelargón", educada principalment en els mitjans audiovisuals i afectada per les vel·liscats de la indústria de la moda i del cosen, va anul·lant -àdhuc a nivell anatómic- els caràcters de les coses "masculines" i de les "femenines". Diríem, seguint a Stuart Hall, que les "virtuts agressives, activistes, dominants, instrumentals, il·ligides a les definicions culturals, estereotips de la identitat hetero-nil" hi van perdent terreny. Si la sexualitat, a diferència de la genitalitat, més que una cosa "natural" (com se'ns ha ensenyat de petita) és tot sol una superestructura educativa, no és poc d'estranyar que el roble de la definició sexual cap a un o altre sexe es parllonguen més del degut, incideix que no es produïssin mai a aquesta definició. El sentit estètic i la vanitat d'ésser atractius, avui per avui, almenys en estructures urbanes, és tan fort en els xicots com en les xicotes. És fàcil psicològicament d'explicar la conversió a l'homosexualitat o l'adquisició de caràcters femenins per part de xicots que, degut a la forta repressió i a tots els tabús que pesaven damunt d'ells des de la infantesa (separació de sexes a les escoles i col·legis, el mite religiós de la purcega, la consiliació de la dona, tan melosa, com en altres temps, de defensar la seva virginitat...) no tenen més remei que recórrer a la masturbació per a poder satisfer una necessitat sexual.

Per altra banda, a la novíssima generació femenina, ja no li agrada, en general, el masculí agressiu. Els nois unisex, beduïns als que escusen una mica de masculinitat, fascina de gran atractiu per a elles, i per diverses raons: poden donar-los un paper d'amic o d'amant/ "companyone", no són pas agressius i, cas d'arribar a les relacions sexuals, aquestes funcionen sense cap d'ingredient dominatori, diries que "tètricament", i, finalment, sempre ofatoga la vanitat personal en exhibir-se públicament amb un ésser bell. La joventut de nouvelle vague, potser siga també par una inflació d'auto-narcissisme, li agrada veure's reflectida en una persona, la bellesa de la qual siga semblant a la seva.

Tota oposició a l'estatxisme, encara que no impliqui una politització definida, suposa sempre l'acceptació d'altres al·ternatives - distintes de les imposades per la superestructura a tot el o per les normes i usatges de la societat; implica, doncs, un canvi de consciència, un status de deviancia. La "divinaprobàcia" no se la podrà etiquetar políticament, en general, ni respon a directrius de no-liberals ni marxistes-leninistes particularment programades i definides. Llor crítiques social i llor corbater contrasutori - i en això és que és just destacar-hi llor positivitat i donar als "divins" la raó - se centra, en especial en una oposició força intel·ligent i combativa cap a tota la negativitat, cruel, intrascendent, intolerant i bèl·lica del "món masculí".

I no cap dubte que aquesta subcultura posseeix un evident knock. Una contradicció dins de llor masculí és la que, noguerens, es mantén superior i forte, i aproxim que han triomfat o triumfaran - en la vida, especialment, sobre la immensa majoria de la massa de vulgaritat i oligofrenia masculina predominant a la societat. Llor - més contradicció al de la generalitat i això els plau amb una antena frívola; els agrada "nouveau contre courant". Tancan un sentit teatral de l'existència, aproxim i distorsionen el viure quotidià en una sèrie d'imatges molt al muntatge anàrquic d'una pel·lícula de Richard Lester. Se'ls podria aplicar certes paraules de R. Lefevre, comentant "The Knack and how to get it": "És un vertader

himen a l'alegria de viure, multificat pels adults avarres i tristament morals. En llur temps les noies no muntaven sobre llits amb rodes, una jove no es penjava a bord d'una motocicleta, cap de donzella no cridava "Violència" amb la secreta esperança que es realitzés".

No oblidem, però, que una "revolució sexual" no pot anar-hi desvinclada d'una "revolució política". Viure en una civilització no-masclota tampoc no ~~estacionaria~~ ras, seguirien en aquell món no-masclat, existint d'estratègies d'estatut, antagonismes de classes i, com és lògic, dominants i oprimits, explotadors i explotats, a nos i esclaus, víctimes i botxins.

Opinions de la burgesia sobre la "divina acriàcia".

Pretenent els "divins" ~~obscure~~ esbossivament ésser la burgesia i ascendir des de llur origen rural en l'escalfó social, burgés, d'ambient urbà, com laois que aspiren a convertir-se un jorn en senyors", hem considerat oportú, a banda d'entrevistar a elements d'aquesta subcultura, com ja hem advertit, encarcerar l'opinió d'una mostra prou representativa de joves burgesos i també d'adults compranguets entre els trenta i els cinquanta anys, més o menys, que poguessin explicar als líders-divins i a d'altres membres de la subcultura, són suficientment capacitats per a expressar-hi llur posició davant d'ells, degut, sobretot, a que tenen coneixement de causa i són molt assabentats de la ideologia i el comportament d'aquests "divins".

És menyspreu que, llevat d'algun que altre ingenu, els professors l'esquerre, degut a llur ~~manera~~ de politització i a llur actitud vital tan pobre i servil, ~~amagada~~ darrera de llurs desigs megalòmans, és manifesta; l'oposició i el radicalisme contestatari prefereixen veure's-les amb burgesos autèntics, segons els mòduls tradicionals o amb arreglament a aquell esperit pseudo-"progre" creat pel neocapitalisme. En aquest cas ja sap tothom amb qui "se juega los cuartos". Hem considerat, doncs, innecessari consultar en aquesta direcció. Ja sabem força bé que el rebutjament de la "divina acriàcia" per part de l'esquerre és absolut. L'insòlit (mai prou tingut

la seva lògica car el burgès com l'aristòcrata mai no desitja — que les "minyones" esdevinguin "senyores") de l'animadversió pròpria que la burgesia benestant que ens ha conegut, experimenta cap a ells.

Les opinions poden resultar massa placentes i desirants àdhuc, però tal pragon sentit de l'home revela fins quin punt la mateixa drata burgesa els considera gent perillosa o gasbfa humana que cal sagregar-hi i atacar, inclús més que al contestatarisme polític.

— "Llurs màxims desigs són, pel que es veu, convertir-se en famílies Majors o posar-se de lluny al davelló de l'Ajuntament".

Observau que, encara que "la diva aocràcia" no siga del tot sencera una subcultura de l'homosexualitat, a gairebé totes les opinions, els burgesos consultats empen molt al femení i els tracten com si de dones o d'hermafrodites es tractés.

— "Se'ls podria d'afinir amb el títol d'una pel·lícula de Louis de Funès: "Delirios de grandeur". Són megalòmans, en realitat, però, no deixen d'ésser d'una "petrassa" immensa i una saltatascalla i ordinàries, que són així com les "chabhas" acabades d'erribar del poble".

— "Són la vani at per la vanitat, el vestit pel vestit. Els diners pels diners (en el cas que arribessin a tenir-lo). Es troba on es troba, a la vida, el ésser-hi en funció d'alguna cosa més — que el cult de les formes".

— "Si fossen dones no dirien que no a un lleuredor que vullgués emportar-se-les a l'era, malgrat que llur màxim desir seria maridar-se amb un noi bé de família molt adinerada".

— "La 'divine aocràcia' per aprar un nom, se de la intriga de mercat de marmanyers a la falsa evasió de somnis del pitjor kitsch. Són el prototipus actual d'Antònia 'la fantástica'".

— "Llur gran desig seria passar ràpidament de les castanyoles al vestit de nit".

— "Un trenc de riure quan els veug. Porten les mans com si arrossegaren un imaginari abric de visó, i alguns d'ells s'acostumen a acaminar de puntates o ondulant els malucs".

— "Són pseudo-cultura. En realitat, a que aspiren, si tingue-

ssen diners, és a ve-tir-se com nosaltres a les botiques de luxe. I encara que 'la dona es veste de seda...'.
Un altre jove burgès ~~collat~~ ràpidament amb aquesta frase i va afegir-hi:

- "No són més que un ~~estat~~ de mones que estan començant a donar guerra. Caldria tancar-les a totes en una gàbia, al Zoo dels ~~divers~~ vers".

- "Com han perdut l'aire ~~estètica~~ arcaic: l'ambient rural on van néixer; seps el que els passa? No saben d'on venen ni on hi són, ni on vag. No els vaig cap de solució ni a nivell personal ni professional. Restaran sempre com unes mediocritats. En el que hi són: "chachas" de servei. El millor seria cercar-les una bona casa on puguin servir o maridar-les amb un fontaner, a veure si així s'assequaven una mica".

- "Jo vaig a ~~el~~ 'divins' com un cas patològic. No m'estranya que algun que altre se suicide ~~dins~~ d'algun temps. Ara per ara, els faria molta falta ésser a una ~~clínica~~ Clínica Psiquiàtrica, començar a una psicoteràpia, que els donessin electroshocks, antidepressius, una cura de son o que els posaran una camisa de força".

A tal respecte recordem la frase d'un dels líders: "ara són divertint-se molt. El dia que comence a avorir-men no n'estranya que es suicide".

- "L'aire estètic hi és pensat. Vullgueren ser els personatges de la pel·lícula de Fellini ~~Amleto~~ Amleto de ~~los espíritus~~ i passejar-se amb palloles i xalc per la platja de Les Arcas".

- "Aquests minyones ~~el~~ que vullgueren ésser assistir hi al 'gran baile en Capitanía'. Per això van sempre cercant un monitor que els pugui vestir de lliure".

- "Tot i que alguns siguin universitaris o es dediquen a escriure articles, ~~el~~ que tenen és desigs de merabdes i d'un ventall de - plomes d'argentat estrus, tot això amb fons musical de ~~trany~~ rava-lar".

- "Deconixen el que és el bon gust o la polític burgesa. - Conceben la finor a l'estil del poble, com la minyona va dir: "La

meua senyoreta és distingida perquè és blanca com el nacre". Odi-
en el sol, han posat de moda les pells d'arròs i rebutgen la pell
morena i els exercicis gimnàstics".

- "La 'divina acricia' o 'a la recerca d'un Mecenàs' que els
patrocina. Tot llur somni és ajuntar-se a una chaise longue i sentir
la Sara Montiel com canta "Yesssí, frenesí...".

- "Els estan rebutjant tot el món ja. La dreta, perquè aquests
poblatans no saben ni tenen sentit per a 'entrar bé en palau'. L'es-
querre els odia per llur manca d'ideals. Capren llurs magres ide-
es per a mates molt pobres tenir-hi un palauet i donar-hi la bo-
na vida. No hi són en cap lloc. Viuen en un món de nebulosa, som-
niant tenir un 'Rolls Royce' i passejar-se amb dues panteres per
la Plaça del Caudillo; ser com la Sara Montiel per conquerir sol-
dats o com la Brigitte Bardot per enamorar a play-boys multimili-
onaris".

Escoltant aquesta entrevista, un important home de negocis -
va postil·lar:

- "Els passarà el contrari que a la "Canicianta", no entraran
mai a palau. Tenen el peu massa gran i, a més a més, amb moltes de
dificultat. Mai no s'ajustaran a la mida de la sabata i seran uns -
desclasseats i out sidars però sense força ni valor. En aquest cas
la "Canicianta" restarà sense príncep i no tindrà més remei que -
fregar i escombrar tota la seva vida".

- "Més que divins són 'intimesos'. Es podrà criticar el que es
vullga a la burgesia, tanin, però, les nostres normes. Els són -
'mala subjectes', seguen llurs propis errors i serien capaces de
canviar llurs pares per un vestit de 'lamé' per a així estar sem-
pre a la moda".

- "Els agraden coses bones, boniques i cares. I, sobretot, el
comportament teatral i cosat del món de Mujercitas. No tenen cap
de sensibilitat, són sols mitomanes".

- "Com llur origen rural els impedeix arribar a més per 'cas-
ta' o per naixença, aspiren als joves, a ser poupées i els lí-
ders, a ser madames de bordell de luxe".

- "Volien estar a l'últim i informats de tota mena de xafareries, embrollant i criticant a tothom. Estan sempre d'anada, però aquestes pobletanes no estan mai de tornada".

- "Llur misèricòrdia i 'mala llet' és deguda a la infelicitat que pateixen en no trobar-se socialment en cap lloc. Ho diré amb un títol teatral una mica modificat: 'La ciudad no es para ellos'. El que haurien d'haver fet és haver rastat a llurs pobles".

- "Malgrat creguen que ho saben tot, mai no s'assabenten de veritat del que és o pot esdevenir. Són insegurs, ma grat presumen d'ostentació i vanitat. Per això quan en un ambient burgès o intel·lectual, que siga realment, se'ls rebutja, aleshores es tornen antisocials, molt més en separat que un delinqüent.

Reaccionen segons el tòpic que els apretes, si bé sempre pretenen donar un alt concepte d'ells mateixos. Si no els invites a una festa burgesa, esdevenen, llevors, d'esquerres per una temporada, fins que se'ls passa l'engig".

- "La fugida d'elles mateixes els impedeix acceptar-hi la realitat més palpable, llurs propis condicionaments i el mèrit dels altres. Més que no pas 'divins' (ja sabem al que significa aquest terme aplicat a un ser humà) són 'infrahumans' o 'antihumans', éssers que neguen llur pròpia condició, i que sols tenen capacitat per a l'odi, la malícia i el ressentiment; la societat de consum engola i tolera totes les coses, però en una societat socialista ja els haurien afusellats fa molt de temps. Tampoc no vull dir que la societat capitalista, acaminant avui cap a la tecnocràcia, siga capaç d'admetre divinismes barats. El consum crea - els seus déus i ídols per a les masses, no tolera, però, insurreccions vanitoses per part de gentola com aquesta que sols aprofita, com en més, per a majordoms, per a donzella o per a institutriu, amb o sense carrera universitària".

- "Si haguessen nascut amb sexe femení serien camp adobat per a esdevenir dona-objecte, però no pas de luxe, sinó relegades a cuinar i a sorgir els mitjans del seu marit".

- "Vullgueren que la vida fos per a ella Babilònia, però, di-

scortadament sols és Sabal. No arriben a ser ni mini-profetas de la confusió. Tan sols són entestats, molt ordinàries, el principal quefer dels quals és contar xafarderies i més xafarderies".

- "Adapten les modes al llur butxaca els ho permet, però no tenen ni on canviar a morts, haja per aparençar i donar-se sacio -- d'establiment i d'ascensió a l'escalafó social. Els vaguen bé o no, accepten les modes, i de vegades, fins i tot, tenen la incensuresa, dins de llur grup, de dictar-les".

- "S'adapten a qualsevol tipus de rol. Algunes de les altres "divines", per exemple, es posa "marion de Manila" quan va a veure Sarag la als Vivers durant els festivals d'Espanya celebrats a la fira - de Juliol".

- "Són com una antiga cantó cantó que lla pels anys quaranta interpretava la vocalista Rosi Marche: Cant que 'ni fu ni fa, ni no ni ef'. Recordant la lletra de la cantó esmentada diria que no són ni "de la playa lo major de lo major", ni tampoc no "papa en ca zuela con arroz".

- "Als divins els agrada ser intrigants, ambiciosos i mentiders, com l'Ambar-Lynda Darnell de la pel·lícula basada en l'obra Per -- siempre Ambar. Però de Ferran Ambar, ni parlar! Restaran similes minyones de parador de luna, tot el més, sense arribar mai a ser amants de Carles II d'Anglaterra."

- "No han desmitificat el burgès com nosaltres, perquè no -- l'han viscut com els que mai no han deixat d'esser burgesos, o com els que sí han abandonat llur classe, llurs privilegis i llur seguretat econòmica per a fer-se hippies, contraculturalistes o con tataria política. Amb aquesta no hi seré mai d'acord, però fan falta molts c..... per a obrir la porta, onar-se'n de casa i con sagrar la vida a una causa que ells creuen justa. Admire les esque- rres jovenivols i els marginals conscients de la societat. Jo sóc burgès, tinc molt de diners, però això no vol dir que m'acabe d'a- gradar tot el que n'hi ha al meu voltant. Podran titllar-me d'e- goista o de covard, però no puc de ser un ésser completament des- humanitzat. Els divins sí que ho són, per això odien la paraula -

"humanisme", preferirien ésser màquines o robots, encara que, de
ser tals coses, ja els empraria amb alodras -ni tan sols com tracto-
ters ni segadores- per llaurar la terra de llurs pobles".

- "De 'divins' no-res. Vulgars i ben vulgars. D'aquells, el que
vullguessen és combinar el heroldi amb el pa su i la barreja amb el
títol nobiliari; els manca, però, la categoria d'un Godoy o d'una
Teodora, l'emperadriu de Siam, per a passar de sobte de ser guaf-
dia de Corps o prostituta a ser classes dominant del país".

- "Tot i que molt d'ells no ultrapassan els vint-i-cinc anys,
no han tingut mai joventut ni aparit juvenil. Són una amarguejats
i biliosos. Més que una nostàlgia de ser 'violetas imperiales', el
que els ve de veritat és viure al món de les 'varietés', encara que
algunes voltes somien amb una vil·la a Beverly Hills amb una pisci-
na rosa en forma de cor. Més se'ls hagués carregat abans que a
Sharon Tate".

- "Tenen nostàlgia del passat com si fossen conques quarantones,
sense haver viscut mai els anys quaranta, car gairebé tots són prou
joves. Malgrat llur joventut s'adat se semblen molt a 'las señoritas
de Trévalaz' o a les xicotetes d'Acció Catòlica de poble, fent mitja
per la tarda i tenint ben endegat el rober de la Paròquia".

- "Ataquen ja a Terenci Balix i el consideren passat de moda, -
malgrat l'admiració que l'han professat, perquè saben que mai no a-
rriberan a triomfar com ella i a escriure onze o dotze llibres en
un curt període de cinc anys".

- "Són narcissistes i escèptics, tot i que de bonics no tenen
res i damunt són 'almas' i amarguejats".

- "Resulta que aquestes dones volen ser ara jutges i definir
el bé i el mal. No et f...! Que resten a llurs càlmes assegurant els -
plate i escoltant novel·les radiofòniques de Sautier Casasco",

- "Viuen intuint coses que no han viscut; són desclassats. A-
questa subcultura és conseqüència que la Universitat no s'ha fet po-
pular, si s'ha ruralitzat, però, i la gent del poble ha vingut a la
capital. Els models per a tots ells són, com aleshores, nosaltres:
els que hem estudiat en col·legis de pagament, sempre hem tingut

195
cotxes i mai no ens han mancat les grapats de bitllets de mil en la butxada per a cremar-les en un moment si ens dona la gana. Per què lluiten? Per aplegar a ser com nosaltres? Mai no reeixiren, - com no siga que tinguen un cotxe a Amèrica, carregat de milions, els toques una quiniola o la loteria, o gessen far-se torerar com - el Cordobés o cantants com Raphael. De no ser així, sempre seran els servents d'una cultura i d'una classe dominant social. O són els atots i tot l'altra gent de fades".

- "Tenen la frustració obsessiva de no ser pas burgesos. Corquen o tenen enyorança d'un finís desconegut per a ells. La 'divina arribada' és la gran 'obsessió' de no ser pas com vulguessen - ser, és a dir, burgesos i multimilionaris".

- "La divina neuca de Barcelona és una altra cosa, els divins valencians, però, no són gens que un petit públic de 'corydons' - que admira al Terenci Moix i que assisteix a les estrenes de les pel·lícules de la Sorita Montali. Són molt identificables, en el seu comportament, amb la subcultura dels homosexuals saltatourells que pel matí treballen de mecànics o depenent i per la nit es disfressen arribant gairebé al travestit".

- "El divinizisme no és dóna a la burgesia. Nosaltres hi som - per damunt d'aqueixes imbecilitats, com també el pobre manobre que rebenta de treballar. Són aquets pseudo-intel·lectuals, que venen del camp o que, nascuts a la ciutat, provenen de baixa catifa o de classe mitjana amb moltes penúries, els que tenen obsessions faraòniques i vulguessen fundar una dinastia".

- "Són uns desviacionistes de la cultura del País Valencià. - S'avergonyeixen de parlar català, malgrat que ho saben, degut a - llur origen camperol. Els que els va de parlar castellà de 'Valladolid' i cantar 'De Madrid al cielo'".

- "Si es vol ser burges com a haver xumat una educació burgesa, el salt en el buit és perillós. Els divins s'exposen a trencar-se la crisma o a que se la trenguen. El que voldrien és venir a l'opera amb nosaltres, lluint una túnica i menjant, en una llotja, durant la representació d'"Aida", bombons i marron glacé".

- "Són uns nenes amb ~~magia~~ regressiva. Se dria tancar-los en un manicomi. Són autèntics psicòpates".

- "Pretenen na més ni ~~magia~~, a través de la cultura, aconseguir llur palauet a Aranjuez o a l'Albufera, és el mateix. Són uns avançats amb pretensions d'arribar a ser la Infanta Carlota".

- "Han perdut les virtuts de les coses rurals i no comprenen què és ser burgès".

Heu definit per al final una de les opinions més significatives:

- "No són ni de dreta ni d'esquerra. Si ataquen l'statu quo i parlan, de vegades, de ~~democràcia~~, és perquè somnien amb ser líders públics o, pitjor encara, tirans que subjugarien totes les classes socials. Els considera un ~~honor~~ estrany, però força perillós, de neo-feixisme. Els grans tirans de la història sempre han estat 'divins', i si no, adonem-nos de la història, des dels faraons i els emperadors romans fins als nostres ~~els~~. Tenen una vocació psico-neuròtica de governar el Sagrat Imperi ~~Romà~~ Germànic, encara que a escala local és clar".

No han de parèixer hipòtesis aquestes afirmacions, car un dels líders ha afirmat: "Si els divins tinguéssim diners, serien com senyors feudals".

+ + +

Si els "divins" valencians consideren la vida com "obra oberta" -han insistit sempre en aquesta afirmació-, és pseudo-literatura, com pot col·legir-se de les opinions anteriors; llur actuació com a subcultura, precisament per part d'una joventut integrada en la classe dominant i també per part d'una adulta d'alta burgesia amb coneixement de tal acratisme. El rebutjament és tan ferotge com si es tractés de l'esquerra: manyspreu per totes bandes.

Els "divins" imputen llur aparent èxit (són una subcultura segons deacans en una altra més ampla i originària, car tampoc no han res a veure directament amb la divina paucha europea o barcelonina) al gregarisme i a la pèrdua d'identitat del valencià, com ja he dit. Sense que tal afirmació psico-neuròtica sobre tal punt no és pas certa. No és el moment per exposar una interpretació psico-sociològica ediant. Tant la classe dominant com ambients rurals o proletari-

at tenen una definició clara. El fet del desdibuixament de les classes socials al País Valencià no avala tal pèrdua d'identitat. Són "els divins" els que per a la burgesia, els obrers o els intel·lectuals han perdut tal identitat i perquè són gregaris, amb un fort complex d'inferioritat, s'han vist impel·lits a refugiar-se en la força d'un grup molt heterogeni i bellugadís, sense una forta cohesió ni ideològica ni humana. És una subcultura que com va néixer pot desaparèixer d'un moment a un altre, malgrat el seu, encara auge i èxit, i, encara que missió del sociòleg no és pas la de profetitzar, creem que va a proliferar el divinisme com a activitat individual, però ja no pas com a grup ampli; que la subcultura donarà ben tot les seues últimes gupades. Cal tampoc no sols desitjar-les que "al cant del cigne" no siga molt llarg.

MARGINACIO

fa molt de temps que sóc sol
des de fa molt de temps m'assec en el llit
sens que ningú no acarona el meu genoll, home
a dona que no m'importa ara,
vull estar sola m'ixor per a això vull que esti-
(quasi amb mi.

(Allen Ginsberg: Missatges, de Kaddish, poema-
 oració plena dedicada a Naomi Ginsberg, sa
 mare, plena en un manicomi americà).

I. PER A UNA SOCIOLOGIA DE LA IMAGINACIO.

En l'estudi de l'estructura social d'un país tendem a deixar-se fora injustament aquelles posicions o rols que d'alguna manera no s'ajusten en ellò que s'espera que és "normal".

(Fuentes FOLIO A: Informe sociológico sobre la situación social de España 1970).

Si en els dos tractats anteriors, l'índole de la integració o de la rebel·lia es dedueix pal·leventment al llarg de l'estudi - dels diferents moviments o subcultures, en iniciar ara l'examen d'altra categoria de joventut, apareguda amb certa anterioritat en relació amb els altres tipus abans tractats - i no exempta del tot de paral·lelisme amb els tipus del món ~~don~~ que caracteritzen, sobretot, la segona meitat de la passada dècada-, ens veiem atrats per anotar, si bé ràpidament, uns llicurs punts de caràcter teòric sobre la marginació social. El llev motiu esmentat en aquest capítol (pertanyent a l'~~informe~~ ~~FOI~~) avala molt clarament la nostra intenció.

Fins a què punt cap ~~solista~~ -o plantejament de bell antuvi- una marginació absoluta? Com a tal, hauriem d'entendre l'anacoretisme, la vida d'ermitans i eremitas, la retirada, en suma, al desert. L'individu per les raons que siguin (desigs de perfecció espiritual en solitud total, o fugida d'un món agressiu, o la combinació d'ambdues causes), esdevé un ens deslligat del cos social (recordem al respecte, el mite de Robinson Crusoe com a ser extra-social abans del seu trobament amb l'indígena Divendres). Al demés una retirada de la societat no implica di/o/associabilitat total. Determinades formes de vida religiosa, que suposen allunyament del mundanal soroll, no són exemptes de sentiment comunitari. "Morir per als segles" no suposa morir per a aquells que en verificar la mateixa elecció, esdevenen companys de vida semblant.

Quant a causes que per malaltia ocasionen la marginació, tampoc en èpoques prèterites ni actuals no s'ha produït el deslligament complet amb la societat. Leprosos o "de dimoniats" acostumaven a viure tots plegats a l'antiguitat, i àdhuc, (rares als aucells urbans. Igualment, podrien dir el mateix dels ghettos ètnics (jueus, negres, gitanos...) o dels "fora llei" (bandolers, gacetars, maquis, guerrilleros...).

La marginació gairebé sempre és relativa i més encara si es dona en ubicació urbana: bohèmia, rodanona, clechards i, actualment, els hippies. En realitat es segueix vivint al si de la soci

estat, divorciats, orò, o en antagonisme amb ella. D'aquí, que les situacions de marginació oferisquen semblances molt acusades amb els status de la desviació social, anteriorment examinats.

La desviació, entesa com a desajust, és més que res una actitud psicològica, pròpia de l'individu. La marginació, una actitud de la societat. El cos social aïllat, rebutja o no deixa sortir de la clauaguera als que qualifica d'elements infectes, barrejats amb els que considera incapaces d'ajustar-se a la normativitat i al sistema cultural creat per un status que determinat i imperant en aquella conjuntura històrica.

Com indica l'Informe FOESSA, la idea de marginalitat és més sociològica que no pas psicològica. Més que d'un problema individual, es tracta d'un problema d'organització social. S'exclou aquell que per desajustar-se respecte de la societat se'l considera, jurídicament o moral, incapacitat per participar en la vida social i pública. Cal també preguntar-se qui falla en aquest cas, si la societat o l'individu. Personalment opinem que, llevat casos patològics pertanyents a la jurisdicció de la psiquiatria -i inclús en ells les causes del maurell són més aviat exògenes- que endògenes- falla la societat. El sistema cultural no dona respostes adequades a les necessitats dels individus, manca de respostes o procrea situacions ambigües. Sols a una societat que no fos classista cabria també entendre el concepte de participació social com qualcom real, en un sentit autèntic i igualitari i, - per suposat, d'acord amb criteris de justícia distributiva i/o commutativa, efectiva i veritadera.

Existeix una insensibilitat tant teòrica com pràctica vers el problema dels marginats (identificament caldria dir si s'atigués en elaborar una teoria sociològica de la pobresa). La caritat eclesiàstica o la beneficència, ~~antiga~~ estatal han estat delants aguts, al llarg de la història també, respecte del problema dels marginats. No han currit la malaltia social, tan sols han assolit allargar-la i en molt dolentes condicions, per cert. D'aquí que

siga absurd establir hi una sociologia de la marginació o una regulació de la mateixa si no es planteja el problema del de-
les seues arrels, o siga, d'advertir que una societat amb classes,
diferències d'status, privilegis i desigualtats econòmiques com-
re ha generat pobres, explotats i marginats. Aquests vindran o
podria el lumen de l'estratificació social. Més que l'últim es-
tratus, viuran soterrats sota el pes de tots els estratus restants.

Citem textualment de nou l'Informe FESSA: "El punt de par-
tida més tradicional presuposa una orientació psicològica: el crei-
xement d'una societat, la seua mateixa organització, provoca en-
certes posicions, status i rols, una radical incompatibilitat i,
conseqüentment, "una desintegració psicològica, que desemboca en
actituds antisocials o antisocials". Es tracta, en definitiva, d'un --
problema de personalitat que la societat crea. Però, com ve que l'ac-
titud psicològica i la sociològica (el desajust i la no-participa-
ció) s'examinen sociològicament, és a dir, no estudiant els grups
i llurs subcultures com illes, sinó en relació amb les tensions, --
conflictes i eliminacions existents en el cos social, productors --
d'aquesta marginació. En aquest sentit hem intentat examinar, de
capítols següents, els hippies del País Valencià o les minories --
racials estudiants existents a València.

Si els sociòlegs indiquen com a tipus de marginació social la
malaltia, la violència, l'allienament o l'auto-exclusió, les subcul-
tures juvenils que anem a examinar podrien considerar-se margi-
nació de l'últim tipus, amb prou atenuacions, com veurem, car ni
hippies, ni àrabs ni sudamericans són casos en què l'auto-exclusió
hi arriba a situacions límit. Es tracta d'una relativa exclusió
dels individus per no participar en aquella rola "que normalment
funcionen per a la majoria". En aquests casos no existeix cap obli-
litat per part del marginat, ja que obra voluntàriament. El cas --
dels hippies és força significatiu: són ells els que es marginen,
els que rebutgen primerament la societat, i no la societat la que,
en primer terme, rebutja tots ells. Quant al sistema del síndro-
ma del problema, diríem que més que de desajust es tracta de co--

203
socialació, i, per tant, no cap parlar de terapèutica per al
problema. La marginació, en certa espècie d'auto-exclusió, és po-
sitiva, index revelador no que funciona malament l'individu, si-
nó que és la societat la que funciona mal i que, és lògica, l'al·lèr-
gia i insatisfacció de determinats individus davant la complexi-
tat creada per una societat tecnològica, programada, burocràtica
i excitadora del consum.

Es de destacar l'anacronisme sentit paternalista de l'evolucio-
nisme cap als marginals, veient-los quan no amb ira i menyspreu (com a
sers incapaces de guanyar-se honestament el pa), amb llàstima i -
comissió (la hi porresia de l'almoina com a fel·lòia moral --
per tranquil·litzar consciències).

Dins de la rebel·lia hem examinat casos de marginació que as-
similam més aviat a la desviació, per ressortir en ella punts d'as-
pecte psicològic que el desajust, com podria ser la denominada "yovan-
tut 'golfista'", la dedicada a la prostitució o els homosexuals. Dins
de la marginació hem referit, en canvi, agrupar els casos més sig-
nificatius d'exclusió voluntària.

II. HIPPIES I CONTRACULTURA.

Iothan sap que no hi ha res a fer
tot és a les -és com la pluja-
Iothan es veu que està mig adormit
I tu estàs deslliurat de tu mateix, estàs
(al carrer.

(The Beatles: Don dia, don dia, del 1
ent. Paper's Lonely Hearts Club Band II)

La contracultura té per a fer el seu camí
aquesta sèrie d'obstacles; en aquest sentit, és
molt probable que la següent generació sigui des-
tinada a viure als més perillosos; superar les
tèctiques trivialitzadores i comercialitzadores
de la societat tecnocràtica requerirà excedir
l'atmosfera de novetat que ara volta la cultu-
ra de la nostra joventut i que li confereix in-
evitablement el caràcter d'una moda efímera.

(Theodore Roszak: El ~~establiment~~ d'una con-
tracultura).

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

el naixement d'una societat alternativa.

"Les 'hippies' i els hippies, com es viu en els hippies al ci mateix de les ciutats burgeses, atenen més baristes i teferers que la famosa 'Disneylândia', reconstrucció, realitzada per Walt Disney, del món meravellós de la infància. Mentre el cine americà, però, va néixer a Los Angeles, els hippies van veure la llum a San Francisco, ciutat que es penja en pujades i baixades al llarg d'una sèrie de tossals que envolten el Pacífic i els braços del qual enllacen una miriada fascinants. Aquesta és la ciutat agollada per les xicotes i els xicots, per les venes dels quals corren els estupefacients, per dur-hi la seva vida de fantasmes."

Amb aquesta descripció en punt literària -i no excusa, com la resta del llibre al qual pertany, de reaccionarisme crític- l'escriptora-erudita francesa Suzanne Labin concreta la ubicació on va néixer el hippisme. I, bé, aquesta ciutat que he viscut in situ, es refereix a Haight Ashbury (prop de Golden Gate: 'un pont, la majestuosa envoltadura del qual llueix amb una brisa al sol'), barri de la ciutat californiana, amb cases de l'estil victorià, primerament habitades per burgesos, després per nous pre-contestataris que van ésser els beatniks i darrerament els xicots del flower power.

A Nova York es concentra principalment a Greenwich Village, un barri amb construccions del darrer segle i amb aquelles antieptica residència de les escoles de ferro contra incendis. Per on tantes voltes, a la gran o petita pantalla, hem vist fugir personatges, en els films o sèries del gènere 'negre'.

La majoria dels hippies americans procedeixen de classes mitja a burgesa, i el seu origen és urbà (en aquest context socio-econòmic la coincidència amb les (psicoteràpies d'aquest tipus, ubicades al segle I, en especial, a València-ciutat, és evident). Nom afegim que hi ha molts hippies jueus a Amèrica, però, en ce vi, escassos negres o jueus procedents de la segona. Tot això ja ens e-

206

vidència de passada que el fenomen hippiey és típic de societats capitalistes i, concretament, com en el cas dels USA, d'aquelles que han entrat ja en fase "post-industrial".

El hippisme com a fenomen contestatari i com a manifestació contracultural no té res a veure amb les reivindicacions dels pobles o rimts i subdesenvolupats del Tercer Món ni molt menys -- amb les societats del bloc socialista. A l'Amèrica Llatina, per exemple, la contestació és estrictament política i sols pot desenvolupar-se per procediments i vies revolucionàries. A l'Amèrica estatunidense el problema és distint. El proletariat no constitueix cap potencial revolucionari. No ens oblidem pas de casos com el dels obrers de Nova York manifestant-se pro-Nixon i pro-guerra del Vietnam. Esquerra ha existit als USA, antiga (recordem el respecte la "caça de bruixes" realitzada per MC Carthy) i nova. El potencial revolucionari, però, hauríem de trobar-lo --i de fet existeix-- en un lumpen que no està pas compost pròpiament per proletaris sinó per "desharrats" i oprimits d'un altre tipus: la gran massa de top-cuts pastats per la societat opulenta, pel Gran Somni Americà, farragament, a través d'aquella política de la discriminació que practica l'imperialisme yankee fora i també dins de sa casa: minories racials (negres, porto-riquenys, indis...), en fi, tots els harrats segregats per la maquinària tecnocràtica, militarista i agressiva del "poder blanc" com a suprem rector del país.

Res no té d'estrany que la "nova revolució" a USA, malgrat siga plantejada com a oposició a la subestructura estatal i a les classes dominants, no es vagi immorgida en una dialèctica estrictament de classes com podem adonar-nos, per exemple, estudiant els models ja clàssics de la Revolució Francesa o de la Revolució Russa. En un país on es practica políticament la discriminació i segregació, hi era lògic que, com antídote d'acció i canvi social, aparegués la marginació voluntària: una contestació consistent a anar-se'n del vaixell, i a intentar crear una contra-societat i una contra-cultura amb categories d'"antimatèria" o "anti-

-2-

obs', de clínic-contrapunt d'aquella societat gestada per 'el mo-
de de vida americà', superant la dicotomia dreta-esquerra, i no
acceptant ni les alienacions d'un capitalisme en fase de ciberna-
ció, de revolució electrònica i de viatges espacials, ni apuntant
se a esquerrismes clàssics i tradicionals, o bé "lous", per con-
siderar-los invisibles i inflaciones als USA.

Termateix cal advertir que aquesta contestació contracultu-
ral, sense suposar una posició de centre, sinó més aviat un actor
off side respecte de tots dos extrems, simpatitza, almenys amb -
el segon i això, creem que no ens equivoquem, d'una faiso més --
pregona del que molts creuen per una banda és evident l'emotivi-
tat no sentimentalista, sinó reflexiva, del hippisme per identi-
ficar-se amb grups i minories oprimites a casa seva. Els joves -
de classes pròsperes han fet alguna cosa més que disfreçar-se -
de pobres, s'han identificat amb ells. L'associació amb els es-
tudiants exclosos -connyala Stuart Hall- és tan sols una de la
complexa sèrie d'identificacions amb grups de gent poc afavorida
o freturosa que celebra la subcultura hippie. Si comparàsem --
els hipies americans amb els seus equivalents anglesos el fet -
més notable seria el grau d'identificació amb 'el pobre' i l'en-
fasi en la pobresa percepida que existeix entre els americans". -
Ja el malaguenyot i gran antropòleg Oscar Lewis ens evidenciava
el conformisme i la gran capacitat de resignació de les "subcul-
tures de la pobresa" i, per aquest motiu, llur manca d'acti-
visme revolucionari, això, però, no impedeix que el pacifisme hi-
ppie (no exempt de combativitat, a la faiso, per exemple, de l'ac-
tuació underground de les primitives comunitats cristianes en -
el si de l'Imperi romà) se solidaritza plenament amb sub-cidars
i pobres, i, per tant, amb els pobles oprimits i estiga contra la
guerra del Vietnam. "Si darrera dels drog-outs simbòlics de la
vida hippie hi estan els drog-outs reals de les escoles dels ghet-
tos -segueix dient Stuart Hall-, de la mateixa manera la disfre-
sa de pobresa reflecteix el més eloquant dels recents temes ame-
ricans: el redescobrimient del verdader pobre -els habitants de -

L'Últim àmbit de Michael Harrington.

El hippisme és un status desviacionista, oposat a convencions
moralismes, normativitats, hipocrèsies de respectabilitat i d'inc de
la societat organitzada. Alfentant la desviació social actuen
el canvi per a la societat alternativa. Un mode de subversió des
de fora del sistema, però, incògnit, no exempt de combativitat --
(pensem al respecte en algunes tendències radicals com els hippies
o en aquest sector: "un hippisme molt ben organitzat com són els
hippies"). Ja un precursor, com el gran poeta de la best oscurati-
on, Allen Ginsberg, subratlla un èxtasi immanent, un gaudiment
que, com comenta Theodore Roethke, "com té fins i tot (potser e--
sencialment) les rossiques obscenitats de la nostra existència".
Aquests versos de Ginsberg són crucialment significatius:

El món és una muntanya
de merda al voltant
deure-la-hi
l'eccepció-la a aquesta.

Sense adonar-se'n del context socio-polític-ecològic-eco-
mic on va néixer el hippisme, anava mitja a de la passada dèca-
da, i sense conèixer la seua índole desviacionista, o fàcilment
podem perfil·lar-se, i molt menys entendre's, les seues caracterís-
tiques, tant en el moviment originari com en els seus llavors
efectuats a països de fase de compliment d'etapes encara de la -
Revolució industrial, o en societats postindustrial, amb etique-
tes i bastiments de gran consumista com la nostra. És lògic
que els hippies europeus més que una completa adulteració o hetero-
doxia del moviment californià, exposen una realització subcul-
tural (com veurem, en referir-nos al País Valencià) molt made in
situ, malgrat el denominador associat transmès per aquesta tri-
ció eral (més que per informació bibliogràfica), que porta la -
mobilitat d'un col·lectiu que s'aficia a San Francisco i que re-
corre els seus camins de detramunt vers l'Índia o el Tibet.

Més enllà, però, d'ambigüitats i identificacions, existeix un
bé un substrat a nivell teòric que connecta el hippisme amb -

alguns aspectes -i no per ~~sim~~ ~~accidental~~ de l'esquerre clàssica o del "nou esquerrisme". S'ha perfilat molt subtilment en aquest underground generacional el seu caràcter dialèctic com a moviment entre dos pols en la materialització d'un projecte revolucionari: l'"expressió" i l'"activisme". Híppies i beats són considerats com a "moviment social expressiu". Llur utopisme, llur dolor d'escurejar distàncies, de fer "possible" l'"impossible", connecta directament amb el conegut lema del Maig francès: "La Imaginació al Poder". L'"expressió" implica "estil revolucionari". L'"acció", "estrategia revolucionària". La lluita per als híppies consisteix en elevar a categoria de Dasein, la desafiliació, el desclassement i la dissociabilitat enfront del sistema. A l'"anar-se'n" han trobat una "nova consciència", molt diferent de la d'aquells que preferixen restar en aquesta enorme i resó cosificada que és la societat de consum contemporània.

No ha marcat qui en la contracultura s'adonàs de concomitancies amb l'humanisme dels Manuscrits filosòfics i econòmics de 1844 del jove Marx, malgrat que el híppisme suposa una negativa dels - "fills de la tecnocràcia" a la societat programada, oposats al totalitarisme de les societats democràtiques. Com indica Kozak, "en el seu anàlisi d'aquest 'nou autoritarisme', Herbert Marcuse etreu especialment l'atenció nostra sobre l'"absorbent poder" de la tecnocràcia, la seua capacitat per a "provar satisfaccions d'una fei só que és capaç de governar, al seu torn, submissió i que afobleix la racionalitat de la protesta". Segons va madurant la tecnocràcia sembla àdhuc capaç d'integrar en el sistema qualsevol tipus de descontent".

Oleguer Sarsenedas opina, en canvi, que "la societat alternativa i la seua cultura no neixen d'un conflicte entre dreta i esquerra, sinó entre un status quo i un desig de deslliurament interior, entre la vocació de continuar unes estructures socials i la fugida d'un món que no permet fugides". La seua acció en quant ha passat en molts actes del "misticisme" i els desigs d'una "eròtica" o una "meta-política" a una politització sobre bases reals, ve

qualificació d'anarquista i per ésser essencialment els seus ide-
als "antiautoritaris, antijeràrquics i descentralistes". Ja en -
algun que altre escrit havien indicat tal connexió entre hippis-
me i anarquisme. Sarsanedas també fa referència al surrealisme. -
"I perquè en totes les activitats dels grups de contracultura hi
ha una base d'alegria i de desfogament, de carnestoltes, i també
de fantasia i d'incongruència, la seua acció pot ésser qualificada
de surrealista. El resultat és un nou terrorisme, l'anarcosurrea-
lisme".

Gènesi del hippisme americà.

El periodista Michael Lancelot no desconnecta el hippisme d'a-
queix ampli marc del decenni dels seixanta on els moviments i sub-
cultures juvenils adquiriren un caràcter tan rellevant i defi-
nitori en els canvis i transformacions de la nostra època en l'últ-
im terç del segle. Ja des de la dècada dels cinquanta va aparèixer
grups de "joventuts apassionades, negatives molt a l'aviat, que han
pogut ésser qualificades d'anti-joventuts (Lancelot es refereix a
la jove tut rebel no polititzada de la postguerra mundial). Front/
a/ després d'aquesta "rebel·lió de la bestialitat" apareix a Amèrica
una nova contestació: beat generation i hippisme, que van evolu-
cionar i van actuar de forma molt diferent. La rebel·lió imbecil
i brutal va esdevenir contestació idealista i -això no és la cosa
més sorprenent- en revolució mística".

L'obra de Lancelot, a més de periodista, llicenciat en psico-
logia, aprofundeix, al seu primer capítol cronològic, en l'evolució del -
moviment psicodèlic, atenent, abans de tot, a un punt de vista psi-
quic, no exempt de connotacions ni emmarcaments psico-
analítics. -
Arxivat és el fet que la premsa mundial considerés aquesta sub-
cultura tan exòtica, estranya i contra uqtual respecte de la soci-
etat programada, com un dels esdeveniments més importants, a nivell
mundial, de l'any 1967. En el moviment hippie juguen en quant al -
seu naixement factors d'una tradició underground, anterior, és -
clar, el mateix. Abans que res, la denominada, prou bé, "tercera
força religiosa" (concepció místico-química, que enllaça el pebteig

me amb les possibilitats obertes a l'esperit humà per la psicofarmacologia i, per tot, la "canonització" de la droga, ja en altres religions molt en rada en determinades litúrgies i ritus). Al respecte, el mateix L. analitava com altres estudis del hippiisme -i no creem que hi arribolament- de la "nova religió del 1960".

Altres actituds d'aquest ~~moviment~~ serien el retornament a la naturalesa i l'assumpció voluntària de la pobresa, actituds molt connectades a llinaments tan rellevants en la història com el budisme o el franciscanisme, revaloritzats, però, en l'actualitat -com una instrumentació molt idèntica i operativa per a ultratjar i oposar-se a la societat de la malversació i a l'american way of life. Addicionalment la identificació del hippiisme amb l'espiritualitat de les filosofies i religions orientals i, en el terreny dels fets, el seu "estar al costat" de les minories segregades i oprimides, -del multitudinari "regne dels pobres i dels desheretats" del nostre segle.

No podem oblidar, tampoc, que cap de moviment o subcultura no apareix per generació espontània. És fàcil sempre trobar-ne antecedents, i, en el cas del hippiisme, els escriptors, novel·listes i, principalment, poetes de la Beat Generation havien canviat el caní, fins al punt que Allen Ginsberg podria dir-ho és, a efectes -ser el poeta dels hippies, i el novel·lista Jack Kerouac frueix de gran simpatia entre ells -potser perquè el hippiisme manca de novel·lística, malgrat que aquest moviment oferiria una temàtica i unes possibilitats de nou estil i de canvis estructurals en la novel·la -immanentes).

Timothy Leary, professor de la Universitat de Harvard i doctor en psicologia, va jugar un extraordinari paper en la re-història del hippiisme. Convertit del catolicisme a l'hinduisme i, inspirat per les experiències del famós escriptor Aldous Huxley, va començar a practicar experimentacions per a estudiar l'acció dels bolets al·lucinògens. Leary en va fer després de Huxley, afincat ja a Amèrica, van iniciar una campanya en pro d'algunes drogues que, segons l'autor de A brave world, podien "desenrotllar, rebutjar i ampliar els límits del pensament humà". Leary i els seus deixebles començaren a

experimentar amb el LSD 25. Els hippies acostumeats ja a la marihuana i a la mescalina tasten el nou "miracle químic". 212

A finals de 1962 el jove professor de Harvard va fundar la International Federation for International Freedom. A l'any següent - va morir Huxley i Leary és expulsat de la ja dita universitat americana. La Revista psicodèlica i alguns llibres constitueixen per a l'ex-professor el vehicle de transmissió de les seues idees, en ciència i religió se mistifiquen, i les coses "alquímiques" esdevenen místiques.

El moment decisiu (ho especifica també Lancelotti, concretant - més que en altres fonts informatives sobre les etapes del naixement del hippisme) té lloc en gener de 1966. "pareixen les set primeres comunitats hippies": concretament a San Francisco, als boscs de pins gegants de Califòrnia i a Nova York. A ningú no sorprén ja que al cap d'aquest moviment es troben Leary i els seus amics."

El consum de la droga, especialment de les que creen hàbit, guida d'una llarga tradició als EUA. Pensem en el control del tràfic de cocaïna, heroïna o morfina, entre altres, per part de les organitzacions gansterils. El consum de drogues, però, especialment, de droga química apareix a Amèrica ja no com "vici", sinó com "manifestació filosòfica i experiència religiosa", i no és ja en el món dels "peccats capitals" on es consumien, sinó per part de gent culta i, sobretot, en les universitats. El mandat Johnson, a través del FBI, inicia la seua activitat repressiva sobre l'èsmers i mercadeig de drogues. La reacció comença a esquinçar-se les vestimentes. Les campanyes contra el LSD i altres drogues, a través dels mass media s'intensifiquen, i la Companyia Sandoz (fabricant del famós àcid lisèrgic) bloqueja totes les peticions el 14 d'abril de 1966. Timothy Leary és detingut, i el "llarg i calid estiu" americà de 1966 comença ja cent cinquanta mil hippies disseminats pels USA.

Leary crea una nova religió a finals d'aquells anys: la League of Spiritual Discovery, fonamentada en l'ús del LSD amb finalitats de tipus religiós, és clar. Un company de Leary, Arthur Kleps funda a la Florida qualcom paregut a la New-American Church. Leary, encara que serà detingut altra volta, en aquell moment lliure de càrrecs.

I el 23 de setembre de 1966 ~~sebre~~ la gaspa groguenca del Golden Gate Park de San Francisco té lloc el primer love-in (aplec d'amor entre éssers humans) de l'era hi pic. 28.00 "xiscots florits" participen en ell'.

No marquen tampoc reaccions des del temple de la ciència. El doctor Harmon H. Cohen, per exemple, avisa que l'àcid lisèrgic deteriora els cromosomes humans, produint evidents perills quant a les funcions reproductives: infantament de monstres. El bio-químic Alfred Prineas escomet, en canvi, les opinions de Cohen i també - el doctor Ditman, de la Universitat de Califòrnia, defensa el consum de LSD, ja que podria contrarestar l'elevat índex d'alcoholisme existent als Estats Units.

El consum de LSD i les experiències psicodèliques, no es mal fixem, més que transmutar la naturalesa humana, la desenvolupen i aixamplen. En aquesta "Nova religió" la droga adquireix una semblança idèntica a la de la gràcia en la religió cristiana. Ja els ecclèstics afirmava: gratia naturam non tollit, sed perficit. Per tant, sense la pre, gràcia psíquica adiant i sense cap equilibri emocional, pot l'al·lucinògen ocasionar evidents "devallades a l'infern" en lloc de elicitacions oònica, aixamplaments consciencials i una indubitable torrada l'Eden perdut. No té res d'estrany que, consumit el LSD per gent poc preparada i amb frustracions i grans problemes, els serveis psiquiàtics haguessen o hagen d'atendre - alguns casos, deguts al mal de a a l'abús. Tampoc, però, aquestes raons no justifiquen l'actitud reaccionària. La qüestió de l'ús de drogues és una qüestió psíquica estrictament científica i la ciència és la que ha de donar la seua paraula i els seus dictàmens, amb absoluta independència i sense subjeccions a una determinada política - de la qual, pel que es veu, gairebé sempre és la seua minyona.

In the summer time, quan el clima opera l'exultació vital i els desigs llibertaris més pregonament que en altres moments de l'any, els joves, sense distincions de classes socials, fugen de casa, "viuen la seua vida". En l'estiu de 1967 el moviment hippie augmenta el seu nombre (un moviment minoritari que, en fer-se

maoriu, ja adquirix tots els caràcters d'una oposició contestatària). Europa comença a interessar-se en aquest moviment. Els hippies americans inicien llurs peregrinatges i arriben als colls dels cingles, places i jardins de les ciutats europees, com a veure-hi si ho havia fet una constant tradició d'itineraris del seu continent, des de la "generació perduda" fins als beatniks i la ruta dels autostopistes de les carreteres del món.

Si el hippisme va néixer no sols com a factor contracultural, psicologicament passa de religió farmacològica, no exempta de misticisme, a completa mística, eròtica i meta-política. Es produeix el cisma. Leary perd la seva categoria de leader surreal i el ioga, el misticisme hindú o el budisme Zen obrin nous camins. L'encalotrat està que els Beatles van influir força al respecte.

El 6 d'octubre de 1967 ~~per~~ (em sembla erroni l'encapçalament d'aquest terme) el hippisme. Els hippies de San Francisco eren públicament tot el que han estimat: collars, vestits de flors, setmanaris i revistes psicodèliques, retrats i llibres de Leary, etc., etc. Per això no manca qui, després de "mort", ha parlat també de "resurrecció". Si l'una cosa i l'altra. Crisis, transformacions i pluralitat de tendències respecte de la subcultura originària. Califòrnia va seguir i segueix vivint el seu trip, i mostra d'aquesta cosa és que l'eclosió del hippisme i el seu trasllatament a Europa esdevé amb posterioritat, lentament i evolutiva, durant els anys següents del segleix dels seixanta i perdura en l'actualitat: aparició de nous grups addictes al hippisme i peregrinatge constant, sobre tot en estiu, de hippies estrangers. De la hippie generation no sols veixen els fratres (The Brotherhood of Free Men) sinó altres moltes coses a Amèrica i a Europa, i, naturalment, una evident politització del hippisme, ja "activa" i no tan sols "expressiva". La llaga continuarà éssent San Francisco, com també l'Índia; si existeix, però, un Montarroyo a inscriure en la història musical del nostre temps, per als joves europeus i l'illa de Wight serà qualcom més que una ubicació de festivals per a la joventut llibertària del món. Significativa és la història de la -

co gó de Michael del ech:

light is right.

Dylan is Dylan.

light is right.

Visca D... ..

Es com una llum

en l'obscuritat...

Del moviment originari al transplantament euroassista.

No manca bibliografia informativa sobre el transplantament del hippisme a Europa. L'escriptor "massetaner" Jesús Torbado ha estudiat, a través de vuit mil quilòmetres d'alegrinatge, els joves europeus. L'explicació del transplantament és clara: influència ideològica a través de llibres o d'altres mitjans d'informació sobre el fenomen hippie (falsajant-se la majoria de les vegades racio-nariament), influència per la praxia convivencial dels joves pelagins americans amb la joventut europea, i, finalment, resa de --consciència, per determinats sectors d'oposita, que el hippisme i no la integració consumista o l'afiliació al radicalisme polític, constitueix la solució de llurs problemes, malgrat les motivacions ètico-econòmiques que diferencien els hippies europeus de la nació americana.

Concretant-nos als Països Catalans, direm que el hippisme hi és més localitzat a ciutats de la costa mediterrània: Barcelona, València, Alacant... que no pas a Madrid o a altres intrats de la Meseta. El seu transplantament a Europa peninsular fa lloc una --subcultura marítima i no pas de "barra endins", tot i que tinga fama la "Carveceria Valenciana" a la plaça de Santa Anna de Madrid com a lloc de reunió del hippisme nadiu i estranger. No dubtem que, --al costat de moltes més o menys autèntiques, com de més veurem, --tenim també als Països Catalans molt de hippie de pòtic (també dits pipia, hippies de boutiques o hippylayas pels considerats més o menys hippies purs i no adulterats) com a indubitable manifestació d'una fadrinella no integrada fins al moll, us viu, però, la joventut amb jocs i accentratets força diferents dels anys jo-venívols dels seus pares lla pale anys vint o trenta. Molts, c-

rò, al País Valencià (i tampoc no ne tinc referències que haja
 succeït a Catalunya) no hem petit carnestoltables hippies orga-
 nitzades per la hight society, com sí he ardeviegut a Madrid. -
 Les classes dominants també ~~estem~~ assimilar molt gr basament -
 els abillaments típics de ~~determinades~~ oposicions: abundar de co-
 nises Eco o de vestimentes i ~~elements~~ hippy-psicodèlics en cuck-
 tails-party del tutti-frutti / tutti-quant, flor i crema del --
spanish-show. Per una banda s'ha criticat amb dura animadversió
 els joves del flower power i no volen parlar del fet de fumar her-
 ba o ingerir alucinògens. Per altre, la classe dominant i un es-
 lecte Oligarxial, especialment, imita en llurs festes (diferents
 quant a la forma, no pas, però, quant a la semàntica, o les col-
 breses de les arys de la postguerra del marquè de Luena) i -
 s'ha rople dels costums i ambientacions psicodèliques, també llogar
perdes a la mercantilització del món pop. Hom adultera les cocas
 primitives des de les seues arrels, i tot resta reduït a un enobis-
 ma ridícul i insultant. Forbado es refereix a aquest tipus de fes-
 tes molt significativament: "Fa ten dels uns mesos que es va cele-
 brar a Madrid la més curiosa festa hi y que poguessen venir els -
 segles. Si cap hi ha les vertaderes hi arriba a cause en ella, hagués
 fugit tot mort de fàtic i de desolació. La periòdica, benmateix,
 va parlar d'ella com d'alguna cosa molt típica, molt en la línia
 moderna, molt divertida i molt frívola. Se van arrellegar uns ---
 quants senyors de moda, duquesses avorrides, toreros en creda -
 hivernal furga, una mena d'~~estris~~ campe més art que el que vull-
 guen penjar-li llurs anics, moltes yayés de la millor societat i
 algun que altre reporter del gran, i tots plajats van fer algunes
 coses de les cerimònies que diuen que realitzen els hijs de ve-
 ritat.

Es a dir, es van cobrir de flors, van beure whiskies, vodkas
 i martinis (adonem-nos de la ironia de Forbado, car no hi pica
 beure per regla general líquids refrescants, sense tocar l'alcohol),
 van ballar fins al dia passí, es van exercitar a les habilitacions in-
 teriors, otrar de coses en dos, no van tocar cap de gèlres de tro-

ga (la classe dominant ha de donar exemple, com nos, com n'ha
 per la nostra banda), ni tan sols la ridícula marijuana, i, gi-
 nat ent, se van deixar fotografar per a la posteritat. Un cone-
 semblant, si bé revoltada per l'adolescència dels artíficiants,
 va passar també quan va ésser rebut a Madrid el fill del fundador -
 doctor Bernard. D'aquí sta ~~mana~~, L'Unitat Social, mitjançant la
 gasfria revisitable, intenta ~~reformular~~ dubtoses i fictici-
 tar a nivell pur, amb a ~~fet~~ cert de la que va realitzar soci-
 o-econòmic-cultural. L'hi ha que donar la sensació del ben acci-
 nat "miracle econòmic" a través de ~~diverses~~ manifestacions; dem-
 strar que, encara que defensors de la ~~seua~~ tradició, ~~no~~
 superar les dues constants ~~tríiques~~ del nostre folklore (l'arreu-
 quia i flamenc) amb ingredients vinguts amb etiquetes marxista
 o amb etiquetes del mateix fi del món.

A Amèrica la possible ~~mercantilització~~ dels símbols hi ha
 per part d'educació. Lanta ~~carnívor~~ un é la realitat de quan-
 sum no creem que afecta gaire a l'Unitat Social, car Amèrica és el
 bressol del hi pinto. A Europa el cas és divers. La justifica-
 ció de hi ~~isme~~ i l'arreu ~~per~~ al consum s'advertia de la de-
 caració, en ~~els~~ ~~oblivies~~, en els ~~gustos~~ i en altres moltes ~~con-~~
 ditions de mitjans de ~~comunicació~~ social. El ~~cas~~ ~~l'arreu~~
 ha sofert canvis i adulteracions i ~~habitable~~ (ja veurem fins
 a què punt l'afectació). Element de nou a Jesús Llorca
 a ~~la~~ ~~disputa~~ tan lúcid: "en el tot això no hi ha prou, -
 de ~~divers~~, un dels principals objectius que els hi ~~seu~~ volien
 de truir, se ve ~~apropitar~~ d'ells. Molts d'altres elements
 juvenils, com molts d'altres joves, va convertir en ~~el~~ ~~l'arreu~~
 mas del neoclassicisme, de la societat de consum i hi ~~seu~~ va ~~de-~~
 raiar una música hi ~~py~~, malgrat que als hippies no els agradava
 aquell tipus de música. I una moda de vestir hi ~~py~~, tot i que
 els hi ~~seu~~ ~~reforç~~ anar nus o a ~~l'arreu~~ ~~de~~ ~~l'arreu~~. I una
 literatura hi ~~py~~, encara que ella es ~~de~~ ~~l'arreu~~ ~~de~~ intel·lec-
 tualisme que no és oriental. I un ~~cas~~ hi ~~py~~, encara que ella
 no eren exhibicions d'ofici... Sí, massa contradiccions. A-

vui ve a entendre's per hippy exactament el contrari del que els seus fundadors volien ésser." També aquest altre commentari: "A l'obra s'van arribar llurs perfums, llurs fotografies i una llegenda i va néixer unaig de volúters no pas una imitació d'ells, sinó una contradicció. Aquí no va arribar per via directa (en la seua totalitat, i girica), sinó de la mà de traficants i negociadors de modes, de músics i, sobre tot, de idees".

Ubicació als Països Catalans.

Quant a la importància, malgrat el seu caràcter minoritari, de l'ètnia que constitueix la subcultura hippie al País Valencià i concretament a València-ciutat més que en altres poblacions i ciutats costaneres dels Països Catalans, existiria una realitat: la no intenció d'ivissar i Formentera. Carlos Gil Ruíz ha estat treballant, recopilant i iniciu, com observador i amb el res tècnic d'investigació, la població de les illes Pitiüses en l'últim període de la història. Mallorca, colonitzada des del segle XIX com a refugi i afiliació de l'home i George Sand, ha gaudit de qualsevol tipus d'ubicació agradable i de l'actitud de fer-se i sentir-se, de les "cremes i nates" socials (recordem també amb la seua d'adopció ambiconcisió halla è que il·luc similars com en Abetico, Biarritz o - Niza); les altres illes Balears havien romangut marginades. De sobte, als últims finals del decenni dels cinquanta esdevanien en anelles del "itinerari viatge": Califòrnia, London, París, desenvolupant les illes ja dites, després al Marroc i pel nord d'Àfrica al Líban, Turquia, o directament al Japó, Nepal o l'Índia. Peregrinats i girabé obligatoris per a qui es gloria d'ésser hippie i d'èsser a l'últim dels termes acadèmics i científics afirmat que el doctorat s'obté havent estat un temps a l'Índia. Però, existint raons de plaer ambiental, ecològiques, que afavorisquen l'actual i el futur d'ivissar i Formentera, però fins que punt s'ha originat aquesta acció per a convertir-la en fita del hippie en marxa? Carlos Gil Ruíz ens dona també una bona resposta: actituds i actituds dels habitants (en general els de Formentera) i essent dels italians; la diversió de les cançons i la possibilitat un allunyament de les ciutats urbanes i -

un major contact amb les ~~coses~~ naturals, i, també indica Gil Muñoz, "en la llibertat que es pot gaudir sense excursions controlades o lliçons".

Es, doncs, indubitable la intenció del hipí i més o menys conscientment de trobar lloc on verificar el seu apartheid amb alguna garantia i possibilitat de pau, comoditat i tranquil·litat, degut a les moltes persecucions, vexacions i maltractaments que pateixen els hippies en el mida urbà. Del mateix mod. es coneixem per la remota intenció de comprar illes (per exemple la de Sant Esteve, front a Dublin) per a crear en elles la Utopia hippy, Gil Muñoz relata una curiosa anecdota concernent a Formentera. L'any 1968 vaia concebir una jove americana herave, que té la idea molt elemental de la nostra illa de Formentera i volia dissenyar-la com a lloc per establir en ella una comunitat hippie. Naturalment no va arribar ni a adquirir una parcel·la. També es va arribar a informar Gil Muñoz de transformar una de les cases de la nostra illa en un temple hippie, aquesta volta el projecte era d'un conegut arquitecte català. No tot han estat, però, actituds favorables, també les han hagudes hostils.

València ciutat adquireix tots els caràcters d'estació turística, tant o més que Barcelona o Alacant, per a iniciar el viatge de la vida per part dels hippies europeus, dels nadius valencians o dels molts hippies de temporada que des de qualsvol altra part de la península embarquen cap a l'illa. Aquest fenomen és local, especialment al llarg dels mesos d'estiu.

Malgrat aquest constant tràfic durant força anys, no obstant, sense cap de dubte, d'una subcultura hippie estable, en altra ocasió ens preguntarem fins quin punt podem parlar en la nostra època de l'existència d'una comunitat hippie (o bé del moviment hippie), i molt menys, a diferència de Barcelona, de l'existència d'un grup d'intel·lectuals contraculturals; al fons sembla que s'ha desenvolupat a València davant la indiferència més absoluta del sector intel·lectual, dit siga de la literatura i molt menys de la música, interessat per l'estudi de qualque avantguardisme o novel·la cultural. És que de hippies autèntics s'afirma

en arlar en casa i cas d'adlites o d'adlitzants del hi i me
(en la casa im una majoria, en veurem, universitari o jove
de la classe mitjana barcentant).

A València, en totim, no existia cap de comunitat hi i me,
sinó grups i subgrups que s'interrelacionen i coexisten més
o menys de oficialment. El bar Glorioso (en la mateixa ciutat)
és un centre de reunió per joventut universitària, on s'ha
cent que s'estudia i treballa, per tant s'ha afegit a la
de-institucionalització dels elements a la "divina acció", tot i que
militantment s'ha actuat amb la "reivindicació d'advocat i funcio-
naris del bar" i el "casu de Justícia" que van allà a "parlar" de
el seu "cass" i el "casu de Justícia", mentre el "jardins de la ciutat",
on joventut s'ha, a més de joventut amb antics jubilats i altres
nyeres (les classes de "mamàs burgeses") que converteixen en centres
mentre que s'ha juguen en un "square" al costat del "tribunal
del Tribunal Suprem de Honors". Els valencians, arqui i bar de la
manament de del segle, d'aspecte burges i de orival, s'ha convertit
rator d'habilitat i de ciutat, altament amb immobilitat i de
amb aquells gran i de la "templa de la ciutat" de casu que s'ha
"El Fort. Ingén". En aquesta ubicació s'ha concentrat durant tot
el diu, i fins i tot fins al vespre, aquells joventut i de hi i me
no s'ha de marginada i de ment.

La no ha de investigació de la ciutadania en la ciutat, amb tota
la ciutadania que s'ha de la ciutat, a efectuar que la ciutadania, -
de l'ingint en el hi i me valencià s'ha següents grups:

a) hi i me autèntica amb les reserves, és a dir, que s'ha de la ciutat
s'ha de la ciutat. Els persones de la ciutat. Els de la ciutat
s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat. Els de la ciutat s'ha de la ciutat
s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat i representativa del hi i me i de la ciutat
s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat, s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat
s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat que a les ciutadania i de la ciutat.

b) hi i me autèntica amb la ciutadania de la ciutat. Els de la ciutat
s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat, s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat
s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat, s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat
s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat, s'ha de la ciutat s'ha de la ciutat.

or, una animalització a la societat de consum. Més intel·lectualitzats que els que es consideren hipies autèntics. Hi ha aquells que en el grup amb risc tots els seus elements han trencat amb il·lustracions familiars. Per regla general, llevat d'algunes excepcions, són les vees que viuen amb il·lustracions, encara que no mantinguin amb elles bones relacions. Són marginats a tota, i, ar tant, mantenen una semi-integració (ben sols per ell en els casos) evolucionant per la seva condició de **fills de família** no annexionats.

c) hipies o hippies, addictes al hí i al mar, sense convencions --
refunder. I aquest busca desviacions de i substitucions d'ús que són típicament: la **casca ambigua** i típics de subcultura o utilitzada que tant com proliferar la finalitat dels seus usos i el desenvolupament de la segona **década**. És a dir, i que són relacionats i marginats, es presenten d'una subcultura de la cultura de la barriada de suburbi, fins al nivell d'libertat i auto-organització. És evident que l'evolució d'una **faixa estable** constitució de cultura molt reduïda. Principalment el **hippiisme** més o menys en el grup de consum i de consum. És que **hippies** i **hippies**, en el context d'el·lipsis, a partir d'un terme de **hípias** a enquestar-les i relacionant-les amb ell, ha manifestat un **marc** considerat hípiu. --
Els seus usos són d'altres tipus d'ús: d'ús moral i d'ús gitanos i de vagabunds. Repetint, són d'ús molt típics d'una subcultura de la cultura, acceptada voluntàriament i practicada d'un mode individual. Alguns d'ells, com els hípius de París, són capaços de demanar-se **clausura**, per haver-se bandat de la joventut i relacionar amb la finalitat de dissenyar d'unes maneres de desenvolupar-se a partir d'un entorn o de desenvolupar de talent en desenvolupar-se a través de l'art.

d) Hípius de plàcid o de "hípius". És la menys coneguda, però tots els seus usos són considerats autèntics. Són integrats en la cultura i desenvolupen l'evolució de la cultura (els hípius de París de Hípius i India). El hípius dels anys 60 és el **hípius**. És a dir, i desenvolupant-se en la moda -una moda que ja hi ha hagut desenvolupant-se a través de símbols i d'ús, són **hípius** i --

tura, d'una contra-massa mèdia (periòdics, revistes i emissors radiofòniques underground...) és, sense cap dubte, activitat política. Grup radical és el dels vi-lies (Youth International Party) i activitat social i no mèstica és la realitzada als digners de San Francisco. El moviment hippie és contracultura, al País Valencià, però, dins d'una estructura espacial urbana. Una marea de "tu, amares" específics (encara que la com aració no acaba d'agradar-nos). Realitzen altra lluita, però, sense dubte, es tracta de lluita i no de simple delic fer niente. En aquest cas deixar-se dur per les avaricies pot ésser molt enganyós.

+

+

+

Vegem breument com van gestar-se els fets i què ha estat el seu desenvolupament. Els trasplantaments van ésser ràpids i, per su ocat, a vèri ciutats de la península. Sobre el 1968, a rovi madament, va formant-se una minoria no molt heterogènia (com es podrà advertir a l'exterior anèlisi de personatges) que es concentratotes les tardes assiduament en un bar, hi us cobany (que ja havien proliferat, temps abans, prou a València, constituint els petits "regnes" dels rebels burgesos) en un dels carrers del districte de la Universitat. Al juke box, els Beatles, al moment del seu augeu, constitueixen una constant música de fons. Existeix un substrat ideològic en el grup. A l'ones s'ha publicat en castellà bibliografia sobre els hippies, a través, però, dels mass media o per tradició oral les idees i les noves sobre el moviment hippie corren i volen, en uns casos originals i en altres deformades per l'abundància d'informació reaccionària. Hom parla molt d'alucinògens i no manca alguna periòdica espectacular que a algun diari relata les seues experiències amb l'àcid li sèrgic. El grup comença a consumir droga. Quant a l'herba, àdhuc abans que a eregués el hippisme, es marcava ja als baixos fons i als "barrios xincos" en la dècada de la cinquanta. Quant a revolució sexual, més que sota una tònica hippie, es viuen les relacions heterosexuals prou semblantment a aqueix clima pseudo-libertari practicat en altres subcultures juvenils: la dels rebels burgesos, per exemple, en la seua connexió amb el turisme femení

o amb nadius que, al seu mode i manera, començaven ja a lluitar
als prejudicis de la borja.

Dit local veïe er bonest i preciament er la llicia lla
das res degut a que els seus reservats en portava, lluna, a ar-
ma, una autèntica carru ció amb manors. ^{però els deus no l'hippes} van ubicar el bar
en altre bar del mateix carrer, on alguns elements de la subcul-
tura jugaven al bolle i d'aquest mod resolien llurs problemes
econòmics, ja que en no treballar, els que no hi eren mantinguts
er llurs cres, assaven fomes penúries i astrators amb rou-
freqüència. També alguns van començar-hi a mercaderar amb dragues
com a mitjà de subsistència, van barajar-se amb el gru nou re-
lamente, alguns que no eren pas de València i després d'una vida
transhumant d'outsiders als camins d'uro a o per la ciutat de
la península van arribar-se a València trobant ag d'hi la unió
amb el gru. També molt d'element bahami i icarare, myèbits, en
suma, van insirir en el local contribuint a adreçar l'ambi-
ent. Aque la integració de tal tipus de joventut trobava en llur
situació andmica i desviacionista una possibilitat a btiqusa
i nova en el hi iisme, no tan sordides com l'ambient de la d'lin-
qüència i en els fons i trasfons de "herri xins" i més augu-
ri. A més a més, la bondat de la ideologia hippie condjugava a
justificar-hi llur mala consciència, creant que una possible ad-
hesió al hi iisme constituïa una peccada per a llur iisme nt si-
tuació.

En un principi, els signes més distintius del hi iisme, en
quant a artificials variacions, no van ésser-hi molta manifest.
No referim a elements estranyos o al monyo llerg. més, in-
cús durant tota l'evolució de la subcultura cal advertir que al-
guns elements de l'élite no han parlat mai el monyo llerg ni han
ve tit amb robes exòtiques, mantenint-hi una a variacions i a fil-
de gent integrat en el sistema, encara que d'és erit no ho sós-
egen. De la hagu' logu, de no conèixer-los, confondre-los amb
qualunque estudiant, empleat o treballador. Es de res, de de 1970,
més o menys (bé er començar a obrir se ja a València-ciutat algu-

en que el hooligan de moda hippie o perquè en proliferar l'esticig a nivell a, com raven vestits, collars, túniques, camis i (saceres), quan s'ha agut usats els hi les valencians semblants als estrangers, és a dir, vestits estranyament, però aquesta re-fusió del "vestir com vulgues" tampoc no és significativa, car, com sabem, la realitat també la fedria alle i tegrada a la sub-cultura d'homes-cad. No pas tots vestimenta hippie cobriaix a un hippie autèntic, ni molt menys una bossa de cuir o un collar poden ésser indicis d'adhesió al hipisme. Fins en alguna que altra llibreria s'han venut aque te abillaments, a Vall-ciutat, a banda de llibres, cartons i discos.

La subcultura va ésser refugiant-se. També el segon bar al qual van traslladar-se, va ésser tancat amb el temps, i un assumpte, aque te vegada, relacionat amb el marcedaig de drogues, degut a que en l'establiment local, una part del hipisme se furia-nava amb elements de subcultura, amb inadaptats i amb ^{indis del} elements de les ar la ciutat.

També un local, acabat d'obrir aquell estiu de 1968, al cor-ri del barri, va claritzar a una gran part dels hi les. En ri-alitat, el local no tenia res de hipie, ni els seus propietaris ho eren. Tan sols l'he refitè aquest tipus de parròquia durant u-na temporada, del mateix mode que va ocórrer-s'hi també de mod en tre la joventut no. I mateix s'escollia allí a Bob Dylan, els Beatles o els Rolling Stones o a Joan Baez, que música can d'an-tonio Machin o cuplets de Sopa Montiel i Conchita Piquer. Tal ve-gada l'afluència d'elements de la subcultura puga explicar-se el fet que el personatge B (del qual parlarem ben tost) va associar-se amb els amos del local, que avui l'han traslladat a un nou local, una cafeteria club a altra ubicació de la ciutat.

El dit estiu, si no l'asplendor va significar hi l'uge de la subcultura. I hipisme constituïa ja una novetat resantada a València-ciutat i a banda que l'Alia començava a estar-ne més a-sabentada i albirava el hippisme com a l'arnià com un moviment mas-i-ònic, i aleshores vivíem la revolució espiritual més important de

tota els regles, també altres tipus de joventut, com després indiquem, van voler-hi viure llur experiència psicodèlica i llur desajustament i vivissin.

El consum de drogues, a finals de l'amentat estiu, va motivar detencions i processos, l'home va tornar-se a València alguns clubs però que res no tenien a veure amb el hippisme, en aquest motiu. La joventut va viure, l'amentat estiu, un cert boom quant al consum de drogues, fins extrema una mica ridícula. Van descobrir-se els efectes de rendes optalidom en dejuni o imitacions i contraminors (fins aleshores emprades als estudiants durant -- l'època d'exàmens) i va cràixer, com en argot se deia, el "cultiu" fins a la subcultura dels homosexuals (se detremintant però -- se'l qualificava a la ciutat amb la frase de "les folles psicodèliques"). Van influir-hi també en aquest aspecte els costums dels clubs musicals que, segons hem deia, sortien a cada recital ben drogats, almenys amb un tub d'aspirinas, per a així poder molt i donar la impressió que sentien la distorsionada música que hi en tuïnisme va llure fang.

També les la ga havien polaritzant durant l'estiu a gran part de la subcultura a dels seus addicts. Allí es podia fer més en contacte amb la Naturalesa i fumar herba sense possibilitat de controls (en e estructura urbana s'amrava o la droga particular o, d'ésser al carrer, els solars o els portals de freqüentat el veïnat).

A partir de 1973 va començar una activitat més underground del hippisme valencià. L'l'libre va fiar més la seua actitud interna i va tornar se força ecològica. La difusió de bibliografia sobre el hippisme va motivar amb posterioritat l'adhesió de gent culturalitzada i d'universitària es colielment, alhora que la societat de consum adulterava els del seu mercantilisme als símbols hippies en la moda i la decoració.

La història té fi trista és perquè és trista sense raó tota mena de se arreu. En rem aquest terme més que el de disarxis de l'èlita, ja que els elements que la integren en vulga-

que s'hagen trobat, bé viatjant per l'estranger, realitzant el servei militar o bé ja casats, han estat en contacte amb nos, - informats els uns i els altres de llurs respectives activitats. Adhuc no s'han desentés d'aquells com anyes que es trobaven o - es troben a l'illa. Tot aquest clímax de co-vivència, aquells re- cordant-nos molt la tònica de sociabilitat de les comunitats - rimitives. A ocasions, parlant amb algun hippie valencià enc ha llegit alguns paràgrafs d'una lletra rebuda d'altre com any, i al to epistolar donia un autèntic sabor paulí, com si no fó- ra els valencians, sinó a la comunitat d'efè, d'Alcúdia o de Roma a qui fóra dirigida la missiva.

A més també els hippies s'han vist contrariats a una ac- tivitat més underground i, encara que l'illa seguís gaudint -- d'anomenada, ja no hi és a l'actualitat una meta col·lusionar tan desitjada per la joventut, valenciana, en general, com abans. Un hi fa ve dir-nos en altre avinentesa: "Cal saber-hi de crer. El cristianisme va trigar gairebé quatre segles en ser reconegut legalment. I hi haurà no va triomfar mundialme t en uns quants anys, i més encara quan la societat tecnològica és més forta i - moderna que tot 'Im eri Romà'".

Malgrat llur crisi, fruit de condicionaments externs, el - hi haurà valencià s'ha estabilitzat com a subcultura i no con- titueix un col·lateral conclos a la vida del país, ni creem que arri- be a ser-lo de moment. De tota la nostra tasca investigadora, - ha estat la més agradable la dedicada a l'arqueologia i a la convi- vència amb nos la subcultura (amb inde endència dels seus va- lurs humans, precisix un innegable atractiu la suggestiv conclo- sión d'aquest moviment).

em re enc recordar una matineda lluminosa d'agost, man- tre des de la coberta del vaixell ens allunyàvem del moll d'ar- vides i les nostres mans sostenien una eina tina, l'altre extrem de la qual hi era col·locat per una noia hi pie a la qual havíem conegut a l'illa i que ens anomenava des del moll. La per anti- no trigué força ni ut en trencar-se.

Antic i nou romanisme.

Encara que la subcultura hi ha concretat la seua existència, és a menys, a un punt, cap parlar el llarg d'aquella eríode de creació i fundadors i de ~~catàlegs~~ i continuadors. Examinarem els rints i elements de la subcultura comerciant-les de subgrups a) elite.

J., andalús, i M., valencià. Convivien en una anclo cèntrica, i mantenien relacions estretes amb la resta dels fundadors. En resen aquest tema, art. en resum, no va haver hi un no h it de fundar-hi res, més hi d'ubicar-hi les idees i com ort ment hi ia a València.

3., pertanyent a l'aristocràcia i d'edat vint anys. La família com rendia respecte de la seva actitud i respecte de consciència. No els agradava que fos hi i, fins a l'avençament, però. Li ajudaven econòmicament, i alguna vegada altre volta J. d'una creixia de Vostècia i se'n anava a visitar hi la seva família; i t'hi l'eret i acabat, la culturalitzat, però havia de t'hi i t'hi l'essencial del hi iisme, a través, sobre tot, de les seves creacions amb h'hi p'ies a l'estranger. Divissa i a altres ciutats europees. Va conèixer-hi una universitària anglesa dedicada al hi iisme, molt coneguda del moviment marxista i que hi havia participat als avançaments del Paig francès. Quan la seva va abandonar l'enfanyula a la fi de l'estiu de 1969, la va seguir fins Londres. No que liaren les relacions entre la paralla i, deshores, de va efectuar un llarg viatge fins Turquia i al Líban.

Una interrupció acomplint el servei militar va aconseguir-lo -
durant algun temps de la comunitat (una resistència a emprar aquest -
terme) valenciana. Durant l'hivern de 1972 va retornar a l'ric vol
tes a València. Actualment es troba a l'icosa, on treballa lo in
dú tria del cuir i sembla ~~ser~~ que ha arribat al moment un hi
la cadaveri.

Tant J., com L., constitueixen, segons el nostre parer, dues de les grames més bones, **íntegres**, bandades i comensives que hem conegut al llarg de la nostra vida. J., sobretot, és un autèntic cronista de les novel·les de Jack Kerouac, i s'hiue en els

acusatjers moment de depressió o d'infortuna acció. Tan-
re el trobem dotat d'un **propri** estímul, d'una gran dignitat
humana i esperança i d'una generositat sense límits. I, com algun
jerarca catòlic americà, simpatitzant dels hippies, ho advertit,
pot al hippisme assimilar-se en molts aspectes al cristianisme --
rimitiu, en la nostra opinió. I tindrà sempre per a nosaltres un
cert hàbit de santedat, tal com degué concebre's molt anticondi-
cionarment la perfecció espiritual al nostre segle. Ell no va ser
intransigent, ni amb la burgesia a la qual havia rebutjat, ni amb
el contestatarisme polític ni amb qualsevol actitud regressista
i liberal del signe que fos. En la seva terra mantenia bones re-
lacions amb l'alta burgesia (recordava a un aristòcrata de la
"bona nova" als patricis) i allí com a València també mantenia
íntima amistat amb sacerdots de la "nueva generació" i amb els "estudi-
ants" polititzats.

El, procedia de classe mitjana i benestant. Va créixer amb
els seus pares. Tots els seus intents de comunicació amb ella li
van fallir. Havia estudiat Belles Arts i després va dedicar-se a
la literatura i a la decoració. Durant l'estiu de 1969 va fer bar-
hí algun que altre treball esporàdic per poder subsistir. De vegades
de seu sang. La seva **romanesa** aleshores tenia uns 18 anys i estu-
diava art i arquitectura. Ella li ajudava de vegades econòmicament
i li portava menjars a sa casa. Va conèixer-se a l'any següent. El
va fer-hi aleshores ajudat pels seus pares i els seus sogres,
i va reintegrar-se. Des d'aleshores ençà es dedicà a la inter-
na i a ocupacions d'indole artística. Residix actuant amb el vi-
vint amb la seva dona i el seu fill, i també en començament de 3.

Com altres elements de l'élite va mantenir-hi amicitia amb
un advocat i la seva dona, amb un ric hereu d'Albacete que hi
era fent el servei militar a València, amb alguna universitària
que després va reintegrar-se a la "divina comèdia" i amb un jove
matrimoni de classe mitjana que al poc temps se'n va anar a l'en-
glaterra i actuantment residix a Lugoslàvia. Totes aquestes amig-
tats professaven certes simpaties cap al hippisme i van viure-hi,

tots regots, una agradable bohèma i tot l'la cota de les noves idees que venien de Califòrnia i que es mistificant-se amb totos les misticismes o credes al llarg de la dècada dels seixanta i setanta. Er en diverses subcultures juvenils: vegetarians, L'advocat, per exemple, professava un marxisme científic i en molts d'actes connectava amb l'indolència i llibertaria del hippisme. En l'ama d'aquest i desnoïat en dret era: el desinterès de la bona, la bona per destruir el sistema: com podem adonar-nos, hi era rogugent al "sortir-se'n" de la societat, com a mitjà per sococar-la, o tot al menys, mentre fés possible, la transacció amb el sistema.

També van relacionar-se J. i A. amb alguns dels moviments conjunts moderns, però molt superficialment, car aquestes coses existien hi eren molt diferents del hippisme i eren senzilles amb joves típics de la devoció social sense una ideologia que justificava l'la vida de Wybille i l'la deserció.

J. i A. van constituir també altres dos elements importants de la subcultura; provenien del proletariat. A. era d'origen català, i no era valencià, sinó català. A. s'hi trobava en l'la burocràcia i seria ser un exemple total de la transacció mínima amb el sistema, pròximament al l'la incipient en dret, a través del seu treball, per poder subsistir o per justificar davant dels seus pares o sogres l'ajut que els dies ens venia alguna volta. En tota manera, es tracta de casos, al moment, en què ni al treball ni al matrimoni han conduït l'la integració total. Segueixen fidels a les idees hi ha i a realitzar la seva idea: viure tots plegats, per exemple, en un futur immediat en un habitatge i fundar una petita granja. S'coneixen que, de vegades, cal d'la treure i que l'existència esdevé totalment underground com "los hijos del Mediano" fins trobar-ne conjuntament milers, però sense poder ni desanimar-se.

El cas de J. és diferent. Ell no va estar-hi integrat en gaire, ni gràcies entre les seues amigues, el que es reflectia en la burgesia, i realitzava un cert socialisme en favor del

hipisme. Era molt intel·ligent i amb una gran sensibilitat, al mateix que A., però amb una gran capacitat d'assimilació intel·lectual. Llegia força, i R. s'interessava, sobratot, per la psicologia, i s'havia robat l'estiu de 1969 llegir i estudiar les obres de Freud. Va mantenir-hi una íntima amistat amb un universitari llicenciat en lletres que mantenia una actitud de regala - rebuda al hipisme. Dissortadament, unes actituds intencionalment en el març del 70 d'híria van ocasionar-li la seva expulsió de la policia i en l'actitud completa un llarg exili.

Q. era l'únic que pensava demostrar una regona una íd hipisme, -all es considerava més bé un pacifista-, i decidí dedicar la ciutat i aprofitar una casa de la seva parella en un poblet - ro ar a la ància i a una zona muntanyosa, ^{per a} dedicar-se al control amb la natura i a les seues oficines fomentant conèixer la terra i criar cabanes. Estimava moltament els animals.

Iguement hi era dotat de molta excel·lència que li va inter- llectura. Ha renunciat a ser bibliotecari i dedicar-se al negoci - en companyia del seu germà (que avui regenta un petit negoci - ància) i a gaudir-hi dels privilegis que li diuen ven la seva condició de treballar a l'alta burgesia benestant. La família r - de dos elements agrats en la subcultura dels "bois bourgeois".

Q. i B., una parella d'una rimar extrema, amb un estil i or- mar molt que es constitueix un model de comprensió i fidelitat. L'u nivereitari de lletres, amic de R., els anomenava "la família". No eren de la ància. Desconixem llur origen. Hi havien d'haver molt ar lura i i ar poder pagar-ne la ància i no per conec- ment en tavan de vegades o demanaven jut a lura ància.

Y. i B. són dos elements femenins de representació de la subcultura. Vivia juntes al mateix apartament. Y. és una amiga de l'andalus B., i Y. la companyona de B. (del que es va rom- bot seguit). Tien dues noies de gran atractiu físic, amb una ex- traordinària sensibilitat, si bé Y. és especialment agressiva i - confusa. Pertanyen a la classe mitjana. Y. va a l'Escola en - roat ar un assumpte relacionat amb la consum de drogues. ovig

La seva també és dubte ~~per~~ de la ciutat. Ara és una persona -
de gran maduresa, malgrat les seues preocupacions curils.

A B. se'l podria definir novellament amb aquestes -
dues frases: "És un home que semblava un àngel del Renaixement" i
"Un home que posseïa el somriure dels aventuradors". Pertanyent
a la burgesia benestant. El pare, home de negocis. B. ha estat
conscient de la necessitat de estudiar ciències Biològiques. És in-
telligent i ferac en l'aprenentatge, però el que coneixia, millor
que tot, és el moviment de la subcultura, les obres dels contra-
culturals i les (una especial d'Allen Ginsberg i de Burroughs) i amb
prou de coneixement també de psicologia. Coneixia bé les obres
de Freud i de Jung. Era molt amic de A., i de l'universitat de
la ciutat. Quan la subcultura havia de iniciar-se a la ciutat, tipus
cubana, era com any de V., després van venir i van començar un
període de temps amb A. no ho va poder integrar amb el hippie. Per-
tanyent ha estat a ser el company de V., i dóna la paraula.

b) Addicte a la representativa.

1., estudiant de Medicina. Aquesta ciutat com a ciutat i cercant
la professió. Va a fer un imponent treball sobre la dro-
gues que, segons ell, va comunicar a molts, va intentar-lo
com a treballador.

2. va pertànyer en un principi a la subcultura de la burgesia
burguesa. ~~Després d'èxit a la ciutat de Barcelona, des-
prés d'èxit.~~ També a l'actualitat es troba casat, amb de pendin-
cia i integrat en un treball tècnic. Viu amb mitjana benestant.

Malgrat el caràcter introvertit, agressiu i repressiu en o-
ccasions de A., és considerat-se la seva actitud com un treball
de bona consciència en posar-se a treballar la burgesia del hi-

isme i el desenvolupament, abandonant a la seua família durant
el període de la seva pertànyer a aquesta subcultura. Van resultar-
li en una ocasió una civilesa "Aquesta illa ha estat per a -
mi (seu família) amb caràcter d'estada dels que s'apropien hi-

is): "el viure i el morir". Infelicitat i condicions de -
(però no pot ser addicte al hi i me) li va obligar a -

casar-se i a integrar-se d'un mode molt diferent al de E. i A. Habita a València i, és clar, no manté activitats de "réc d'una llarga o curta vida, inserit a una comunitat hippie. De totes les maneres, la seua adhesió al hiisme s'abrica amb el món'.

c) Sin-citizens ocasionals

Des de l'estiu de 1969, ha llarg el nombre de joves que han sim-citizat amb el hippisme i que, sense constituir enterament una massa de "bi-rics de plàstic", mantenen connexions bé a través de semblances ideològiques o d'ofició a la ciutat.

Hem conegut una comparca molt ampla i les seues dades biogràfiques no creem tinguen en aque'l moment importància. Les qüestions que tem present en el hippisme valencià han estat incloent joves poets, rebels burgesos, com E. i altres element examinat en aque'la subcultura, rebels sense causa, marginats i vagabunds, inadaptats i a guen que altre nombre de la "divina scripció".

També els germans (apartat b) de la subcultura de rebels burgesos encara que de hippies no han tingut res per establir negocis a vivissa (clubs i restaurants) i això explica que alguns altres elements participassen més en l'illa que a València de la subcultura hippie. Ja que en Francisco o Ramonó hi són llunyones, tots els hippies, addictes a ella, o lafancers del hiisme, han procurat viure llur estiu a les illes, bé amb mitjans propis o treballant com a cambrers. Un d'ells, el líder de la "divina scripció", se guanyava la vida, en l'estiu de 1969, durant la seua estada a vivissa, fent i fent eines i dibuixant per als turistes. Sols els hippies de l'illa, considerats de l'ofici, han treballat en l'illa a l'arribada del cuir o a la confecció d'altres objectes amb destí a les botiques socialitzades en mode hippies.

Manifestacions culturals

L'élite hiista valenciana, als que es consideren, conscients del fenomen de trasplantament, hi és autèntica, manifesten un maneig rau molt significatiu vers la cultura oficial i, per suat, també encara que, en certa manera, injustament-

sep als universals n° 1, gairebé diria que, d'un mode quasi in-
tintiu, es crimenten molt a la manera paulina característica --
del cristianisme primitiu, un rebutjament de la "seculera", enten-
se com a erudició o possessió de coneixements i informació. La
consideren una vanitat, una adquisició estèril que s'oposa a l'arte de
l'educació de la il·luminació, de la caritat i de la feinitat, de -
la realització del paradís a la terra, de l'ací.

Encara naixen, en canvi, -i en això coincideixen amb la concepció
clàssica de sovint de les filosofies orientals- la importància
d'una cultura no es entesa com tècnica o a la assimilació ni
assimilada més o menys memorísticament en unes fàbriques (Univer-
sitats o Col·legis) on la seua missió consistia en preparar
cooperadors de l'humanització i a sovint inexerts, dels quals s'ha
refusat de veure la societat tecnològica, emparant les seues
marionetes al seu servei. Admissió, doncs, d'una cultura en un
estat let i autèntic, com a posició de desenvolupar humanitat de
problemes de la vida i de la mort. Encara tan en t'ha el seu ve-
lor desallenant i alliberador. Un dels líders hi ha dit una ve-
dir en certa ocasió: "Per a mi la cultura allibera, sempre que
no consistisca en la fastigosa erudició d'aprendre de memòria
els clàssics d'Espanya o d'embotellar en un tomari les seues aplicacions
a qualsevol cosa administrativa".

Lògicament des de llur punt de vista que l'autodidacta
no i l'exercici individual (il·licenciar-se a la Universitat
del carrer o dels camins del món, com diria William S. Burroughs) si
guen més eficaces per a ella que l'ensenyament universitari o el li-
berari. Ells mateixos va dir també un altre hippie - no s'entendria
riens - que calia i em cal aprendre. Rebutgen, doncs, la cultura
manipulada i imitada per la seua estructura social i tota
la garfia ofrida a la seua madia. No és d'estranyar que encara
tantenc a la cultura que avui hi ha al nostre abast, hagen a
conculcat que podria ser alliberadora si fins en ocasions pot a-
l'ordenar moment-, però, en la majoria dels casos compleix una
funció alienant, ja que a la societat en vivim la cultura és mer-
cedaria que es coneix i es ven com qualsevol altre objecte per

al consum. La seva marca **tilitnada** en rols, dins del recòr-
 de reducció, és com a **metabolisme**. És el filer de les
 variacions econòmiques a les que s'hi veuen sempre i constant-
 i els sentiments humans. **Reconitzen**, seguint a l'encert, l'or-
 rientació cap a les coses que poden ésser realitzades perfect-
 ment, sense excepcions, específiques i tècniques 'com conrear' la
 terra, cuinar, mesurar **minerals**, es fascienar robes i bastir g-
 rificis, viatjar, esbandir, ballar, fer l'amor'. Les seccions -
 de "coses" són el rebutjament de les coses "inbèl·ligues".

Adoncs iga sent que hi som molt i unyons d'una subcultu-
 ra cuant a un. **Urbic**, **avui** i **avui**, resulta a un p i a g-
 i el·lipsis en un de la **seua implantació**. Fomentar la ignorànci-
 a i embrutir la ciutat són estratègies molt emparades al reg-
 de la història de les èlites que han intentat el poder i do-
 mini intensificat a mesura que s'ha desenvolupant segons la in-
 cultura i la vulgaritat. El **can** dels **nages medie** i, si bé no és,
 anti-cultura: seri la **televisió** que reconeixen i violència i
 deformen els problemes; **fútbol** i altres espectacles de masses, ri-
 vires absurdes, cine i teatre d'excelsíssima qualitat...

En general, les components d'aquesta subcultura, com han
 pogut veure, han realitzat estudis d'ensenyament mitjà. El re-
 sultat és **conseguit-ho** ja en l'àmbit universitari (una refe-
 rim a l'**èlites**, no ho els **adictes** que sí són i majoria a ludi-
 ants). Lligen però i **professors** grans reserves cap a les subcultu-
 res existents sobre el **hippiisme**. Fins i tot, no es pot gaire u-
 tilitzar aquest terme. Desitjarien que no hi hagués cap **termino-
 logia** per definir l'ur actitud. Són el que són, a un mode i-
 manera, i temps no es **consideren**, no gràcia si ho siguem, fills
 directes i autèntics dels **hippies** californians. De tota manera
 arreu, com s'advertirà en tot seguit, les concondicions amb
 el moviment originari són evidents i un denominador comú -ho re-
 vullguen o no- els enllaça amb tots aquests casos de breu lant ment
 operats a Europa, encara que mantinguem el neguit que, dient-
 o no hi pica, són com els fundadors de qualsevol nou i no reflex
 d'una contactació molt **determinada** i definida.

Ponts de cultura.

Ens limitarem a realitzar una classificació d'autors. Són coneguts tant per l'èlite com pels universitaris addictecs, si bé la influència culturalitzadora d'aquesta bibliografia no s'ha fet mai atenuada pels líders pels motius abans esmentats: el seu gran mèrit rau en la indústria de la cultura.

Entre filòsofs i ensaïstes, a més coneguts són: Eric Fromm, Bertrand Russell, Aldous Huxley, Jean Paul Sartre, Albert Camus i, sobre tots, els enxadors de la contracultura: Erich Fromm, -- Herbert Marcuse i els bastards (per exemple, Allen Ginsberg i Jack Kerouac). Altres autors esmentats: Marx, Witold Gombrowicz, Kierkegaard, Teilhard de Chardin, Suzuki, Wilhelm Reich, Jung (Psicologia i esquizofrènia és un llibre predilecte de molts dels hippies), Freud, Pavlov, i, per suposat, Confuci, així com altres sobre lupa, budisme Zen i filosofia oriental. En l'actualitat hem observat un interès vers el llibre d'oracles més antic del món: I Xing, publicat no fa molt de temps.

Novel·listes i poetes: García Márquez, Vargas Llosa, Camilo Cienfuegos, Marqués de Sade, Bertolt Brecht, Pablo Neruda, Miguel Hernández, Salvador Dalí, Huxley, Herman Hesse i E. N. Dostoyevsky.

Com podem observar, un llibre tan interessant per iniciar la contracultura com el de Theodore Dossak resulta desconegut i ningú no ho ha cist en les enquestes efectuades ni tampoc en les converses particulars.

Els hippies no acostumen a comprar llibres. Els fills de molt diners, de vegades no disposen ni de diners per a comprar. Els deixen a una altra. La presència d'universitaris indubitablement ha servit per culturalitzar, en gret tota la influència de l'libre. L'ambient hippie de València i Girona ha anat incipientment aquests autors esmentats i a plantar el seu llegat de novament baconik i "nova cultura". Com es veu, malgrat de la solista manca que té el país i ignoraven quins eren els líders, fins al dia existent a l'USA, hi havia fins fa poc de temps una desconfiança a l'opinió sobre el moviment hippie i contracultural.

Recordem que un xicot que es considera gairebé el fundador.

238
del hi pisme a València ens va manifestar la seua dorgana i co-
ca, ticisme quan vam intentar deixar-li un llibre en el que el lle-
gic, el llibre hi ha de Jerry Hopkins. Desconeixia que aquest lli-
bre no és sinó una antologia de premsa underground del hi isme -
californià. Temia que fos un llibre reaccionari i deformant que
es limités senzillament a manysprear el consum de drogues i l'as-
terilitat de la marginació jovenívola.

De totes les maneres, la importància del l'elenc citat és molt
relativa. Significativa és la confecció d'un hi isme quan li -
vam reguntar quin llibre li havia en la seua vida causat major
im acte i influència. Va respondre lògicament: "El llibre de -
la Vida" (i va insistir que la paraula "vida" l'escriguéssam a -
l'enquesta amb majúscules).

Per Les arts.

Recordem també altra frase molt significativa com a res-
ta en reguntar: "T'agrada la pintura?". Va contestar un hi is
gran amic nostre: "Sí, però no m'entusiasma. L'única volta que u-
na pintura em digué alguna cosa es tractava del quadre que havia
intat una persona molt estimada per mi".

De totes les maneres, la majoria dels hippies valencians --
consideren que l'Art és l'expressió cultural més alliberadora.
La que millor pot plasmar el subjectivisme d'un home i reflectir
la seua personalitat. És lògica aquesta ó inió, car el moviment
hi py es basa en un complet respecte a la persona humana en la -
seua individualitat més totalitzadora. El hippie odia objectivar-
se i té por a la mascificació. Rebutgen la societat, però també
la temen i són tímids enfront d'ella i la seua combativitat és
foble si l'entensem com un activisme provocador i dibèmic. radi-
quen amb l'exemple d'una manera estètica i passiva. I no els ob-
sessiona molt el fer prosalitisme. Entre ells la comunicació --
consisteix en un ésser-hi al, gastat del mateix respectant la --
seua condició i realització humana, sense emprar-hi, però, exce-
ssivament el llenguatge o qualsevol altra semiologia per provo-

o r en dita comunicació.

En l'antejar no la **seua** actitud respecte de l'art convé
conanyar-ne i no el tracte d'una referència accide tal- que
el consum de droga i en especial els trips psicodèlics, d'aixam-
lament conciliació, mitjançant l'àcid lisèrgic, ambaquen a la
comunicació d'un misticisme **ebèmic** (dissolució en l'Infinit),
com deia Rabindranath Tagore, sense drogar-se, a l'art fugint vers
a l'Infinit o l'infinit tançat en el cor). La càrrega semàntica
de les **reules** a devé **al·lucinat** que som innocu. La comunicació
amb un objecte in **significant** o amb la mateixa Natura, és, la co-
munió de **sentit** interior (**subjetivisme**) i de **sentit** exterior
(**naturalisme** plutònic i pitagòric a la manera del pensament de Giordano Bruno) pot ésser més **intense** amb que enraonar **racional** i
racionalment amb un amic **hores** i mes **hores**. L'alliberació, de la
finitiva, de no venir (i per a l'irracional. La síntesi, la cu-
ració de la vida ètica, la immersiò al Tot..., es viu com a
ètica **creació** artística. La vida com a Art.

Tot el que és art **"agrada"**, ens ve dir també a una con-
ció un hipò. Art entés d'una **faixa** molt ampla. I ve a dir-nos:
Una **sortida** de col enfront del mar de més "artística" que tot
el Museu del Louvre.

Factua i referències concretes, existeix entre la hi-
stòria valenciana una **redificació** al Grec, Miquel Angel, Piero
della Francesca, al Bosc, De Vinci... i dels moderns, De i, i-
casso, Modigliani, Joan Miró i el surrealisme a general, entre
molt el caràcter **enèrgic** d'aquell moviment.

Donant a les enquestes per la meua **secció**, primària en
la seua totalitat, es troba **Vicent Van Gogh**, tot i que la **dis-
tribució** del hipòtesis en a **quest** hom genial creem que obedeixen
més a l'observació que des d'una **seua** vida i la seua **personalitat**
tot enfollida per la **seua** interior en si.

Escultura i arquitectura són **extremament** de conegudes. Ho
han hagut ni a **questa** a través de concrets de referèn-
cia a cultura o a un **moviment** arquitectònic determinat.

redilacions. Se coneixen els elements elitistes d'aquesta subcultura, tant el teatre clàssic com el d'avantguarda. Llevat dels hi ha les integrats en classes mitjanes i que viuen a llurs cases, -- com ja hem dit, la seva economia és molt recària i no dia massa -- de mitjana se a agafar l'empassada rau de les entrades, i és tractant-se del teatre de tan escassa qualitat com el que s'hi veu -- red's a l'època a llarg de la temporada.

Entre els films referits podrien esmentar-se en qualitat de excepció, els següents: "Yellow submarine", "El se tiem bello", "Dios y el diablo en la tierra del sol", "Baranheit 451", "El diablo no", "El com romiso", "El sirviente", "Se uision", "Los olvidados", "Lucia", "El escarabajo atómico", "Bonnie y Clyde", "El corredor de fondo", "Una historia inmortal", "Paradise", "Un fue de amor", "Julia et Jim", "2001: una odisea en el espacio", "Un hombre llamado caballo" (el seu valor simbòlic i el científic dels hippies vers els indies americans, amb una minoria vergin de i o rànida el poder blanc), "Zabriskie point", "Morgan, un gran clínico", "West side story", "El coleccionista", "Los margerithes", "La maldad".... N'afegim de referència als directors d'aquests films -- per ésser realitzadors sumament coneguts -- per a què sigui oficiant el bon cine.

Tan sols un dels hippies que hem conegut es va referir i no es va arribar a acordar, sinó per l'afiançament d'un cine que representa certes problemes juvenils d'una manera del tot diferent i revolucionària -- amb dificultats com Infierno en Sunset Street, La parte a la locura, Los trompetas del Apocalipsis i Los Angeles del Infierno. Al contrari El Presidente va estrenar-se a l'època durant l'any 1971 enmig de la major indiferència -- en part de tota la sector de la joventut. Ni tan sols l'atracció de l'actor -- tot i tant Frieda har Jones en el seu rol de diu -- en el "God" va desartar l'entusiasme entre les fang multitudinàries.

En el cas de la televisió, una sèrie d'un dels hi ha les afirmacions, resulta molt significativa en evidenciar a molta rau que senten anar a aquest mitjà de comunicació social. "Ninguna cosa --

